Jack Canfield
Mark Victor Hansen

Supă de pui pentru SUFLET

101 povestiri
pentru mângâierea inimii și înviorarea sufletului

EDITURA AMALTEA

SUPĂ DE PUI PENTRU SUFLET

101 povestiri pentru mângâierea inimii şi înviorarea sufletului

Jack Canfield
şi
Mark Victor Hansen

Editura AMALTEA
Bucureşti, 1998

coperta: Alice Iordache
scanare: Simona Derla
paginare: Adrian Militarii, Marius Dumenică
culegere: Ana-Magdalcna Zainea, Amalia Trafor, Tatiana Militaru
corectură: Dr. Daniela Popescu, Dr. Carmen Rotaru,
Dr. Dana Grosu, Lucia Ionescu *tehnoredactare computerizată:* AMALTEA TehnoPlus

traducere: Monica Şerban
adaptare: Mihaela Mazilu, Dr. Iuliana Cârstoiu
editori: Dr. M.C. Popescu-Drânda Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale CANFIELD, JACK
Supă de pui pentru suflet: 101 povestiri pentru mângâierea inimii şi înviorarea spiritului / Jack Canfield, Mark Hansen; trad. de Monica Şerban - Bucureşti: Editura AMALTEA, 1998 256 p.: *il*; 21 cm. - (Cunoaştere & Autoeducare)
ISBN 973-9397-19-0

I. Hansen, Mark
II. Şerban, Monica (trad.)

820(73)-32=590

Supă de pui pentru suflet / Jack Canfield, Mark Victor Hansen ISBN 973-9397-19-0 © 1998 - Editura AMALTEA
Adresa: Spătarului 31, 70242 Bucureşti, tel/fax: (01) 21 04 555 email: emamaltea@hotmail.com

Printed in Romania.
Tipărit la S.P. „Bucureştii Noi", Hrisovului 18 A, sector 1, Bucureşti.

„După ce am intervievat sute de persoane bogate şi celebre, am ajuns la concluzia că banii şi faima nu te fac automat fericit. Fericirea trebuie să vină din interior. Aş prefera mai degrabă să am un milion de zâmbete în inimă decât un milion de dolari în buzunar. „Supa de pui pentru suflet" vă va ajuta să puneţi un milion de zâmbete in inimile dumneavoastră "

Robin Leach
Personalitate TV şi scriitor

„Să spui poveşti este una dintre cele mai convingătoare mijloace de a-i învăţa pe alţii valorile şi de a deschide uşi către noi posibilităţi. În această colecţie bogată şi variată, fiecare va găsi cel puţin o poveste care să îl impresioneze - o povestire pe care veţi dori să o păstraţi ca pe o comoară şi să o împărtăşiţi şi altora."

Nathaniel Branden Autor, „Puterea Preţuirii De Sine"

„Aceasta este o carte minunată, caldă, care inspiră, plină de idei şi profunzime, pe care oricine o poate folosi ca pe o parte integrantă a vieţii lor. Ea ar trebui citită, apreciată şi recitită într-una."

Brian Tracy Autor,
„Psihologia împlinirilor"

„Această carte este înţelepciune şi mângâiere pentru toate vârstele. Este tot atât de contemporană ca şi o călătorie în spaţiu şi veşnică precum o piramidă. Lumea are nevoie de povestitori ca să ne ajute să ieşim din confuzia şi haosul acestor vremuri. Jack şi Mark sunt povestitori talentaţi şi colecţionari de poveşti adevărate. Ce dar divin: pentru profesori, pentru oratori, pentru oricine aflat pe calea vindecării şi a dezvoltării. Totul este aici, scris cu înţelepciune, compasiune şi integritate."

Sidney B. Simon
Profesor Emerit, Universitatea din Massachusetts,
co-autor la *„Clarificarea Valorilor, Iertarea"*
şi la alte 14 cărţi

„M-am bucurat de fiecare pagină. Povestirile sunt emoţionante şi

extrem de motivante, poeziile sunt minunate şi citatele sunt profunde şi pline de înţeles. Jack şi Mark au compilat o cantitate uriaşă de înţelepciune. Conţinutul ei pătrunde în toate aspectele vieţii.

Această carte va fi un dar minunat de împărtăşit cu cei dragi, şi puteţi fi siguri că voi cumpăra şi alte exemplare pentru prieteni şi familia mea"

Richard Loughlin
Preşedinte, Corporaţia Century 21 Real Estate

„Ce carte mare! Jack Canfield şi Mark Victor Hansen au scris o carte care are acelaşi efect pe care-l avea supa de pui a bunicii mele... Este caldă şi îţi merge la suflet. Vreau s-o folosesc ori de câte ori voi avea nevoie de iubire."

Dawn Steel
Fost Preşedinte, Columbia Pictures

„Supa de pui pentru suflet ne aduce aminte că principalul ingredient al vieţii este Dragostea. Trebuie să o citească toată lumea!"

Wally Amos
Renumitele Prăjiturele Amos

„Ce dar minunat ne-aţi oferit. Această colecţie de povestiri! Şi ce dar extraordinar va fi pentru prietenii mei! Sunt convins ca Supa de pui pentru suflet ar trebui să fie pusă la capul patului şi citită timp de 30 de minute la sfârşitul fiecărei zile pentru a ne păstra credinţa în natura umană şi în bunătatea fundamentală a oamenilor.

Povestirile pe care le-aţi selectat încălzesc inima omului şi atenuează şocul provocat de ştirile zilnice din mass-media. Cartea dumneavoastră revigorează sufletul şi ne arată sensul pozitiv al vieţii. O treabă superbă! Sunt sigur că va fi un succes imens."

Bob Reasoner
Preşedinte, Consiliul Internaţional pentru Preţuirea de Sine
Autor, *„Edificiul Preţuirii de Sine"*

Dacă există lumină în suflet,
Omul va fi frumos.
Dacă există frumuseţe în om,
Este armonie în casă.
Dacă în casă este armonie,
Va fi ordine în ţară.
Dacă în ţară este ordine Atunci va fi
pace în lume.

Proverb chinezesc

Cu dragoste dedicăm această carte soţiilor noastre, Georgia şi Patty, şi copiilor noştri, Cristopher, Oran, Kyle, Elisabeth şi Melanie, care sunt supa de pui pentru sufletele noastre.

Voi mereu ne mângâiaţi inima şi ne înviioraţi sufletul. Vă iubim foarte mult!

MULŢUMIRI

Această carte a necesitat aproape doi ani pentru a fi scrisă. S-a muncit cu dragoste şi a fost nevoie de eforturile conjugate ale multor oameni. Dorim în mod special să mulţumim următorilor:

Patty Mitchell, care a bătut la maşină fiecare din aceste povestiri de cel puţin cinci ori. A lucrat de multe ori până la ora 10 seara şi de multe ori şi sâmbăta şi duminica. Mulţumim, Patty! N-am fi putut s-o facem fără tine.

Kim Wiele, pentru editarea şi reeditarea acestor poveşti, făcând cea mai mare parte din munca de cercetare şi de coordonare, asigurând dreptul de autor al povestirilor pe care nu le-am scris noi. A făcut o treabă extraordinară. Mulţumim, Kim.

Kate Driesen, care a asistat la editarea, citirea şi corectarea fiecărei povestiri şi ne-a ajutat mult cu munca de cercetare. Ai fost întotdeauna lângă noi atunci când nu mai aveam timp. Mulţumim.

Wanda Pate, care a contribuit neîncetat la munca noastră cu editarea şi cercetarea.

Cheryl Millikin, care a făcut posibil fluxul normal al circulaţiei materialului.

Lisa Williams, pentru că a avut grijă de afacerile lui Mark, pentru ca acesta să se poată ocupa de carte.

Larry Price şi Mark Powers, pentru menţinerea în ordine a tuturor celorlalte lucruri, pe perioada în care această carte a fost scrisă.

Sutelor de oameni care au ascultat, citit şi au comentat aceste povestiri, poezii şi citate.

Tuturor prietenilor noştri de la Asociaţia Oratorilor Naţionali, care ne-au oferit cu generozitate propriile lor materiale pentru a completa această carte. Vrem să mulţumim în mod special lui Dottie Walters pentru încurajarea şi sprijinul neîntrerupt.

Lui Franc Sincone, un prieten drag, care a contribuit la multe dintre aceste povestiri.

Lui Jeff Herman, pentru că este un agent literar atât de inspirat

şi a crezut în această carte încă de la început. Jeff, suntem încântaţi să lucrăm cu tine.

Lui Peter Vegso, Gary Seidler şi Barbara Nichols de la Health Communications pentru că au înţeles viziunea acestei cărţi înainte ca s-o facă altcineva. Îţi apreciem sprijinul entuziast.

Lui Cindy Spitzer, care a scris şi a publicat multe dintre aceste povestiri. Cindy, contribuţia ta a fost extraordinară.

Mariei Stilkind, redactorul nostru de la Health Communications, pentru eforturile necontenite de a aduce această carte la un nivel maxim de calitate.

Lui Bob Proctor, care a contribuit la multe din aceste poveşti şi anecdote. Mulţumim, Bob. Ai fost un prieten adevărat.

Lui Brandon Hali, care ne-a ajutat cu două povestiri.

Mai dorim să mulţumim de asemenea următoarelor persoane care ne-au oferit părerea la o primă lectură: Ellen Angelis, Kim Angelis, Jacob Blass, Rick Canfield, Dan Drubin, Kathy Fellows, Patti Hansen, Norman Howe, Ann Husch, Tomas Nani, Dave Potter, Danielle Lee, Michele Martin, Georgia Noble, Lee Potts, Linda Price, Martin Rutte, Lou Tartaglia, Dottie Walters, Rebecca Weidekehr, Harold C. Wells.

INTRODUCERE

Ştim tot ceea ce trebuie să ştim pentru a pune capăt nesfârşitelor suferinţe sufleteşti pe care mulţi oameni le experimentează în mod curent. Respectul faţă de sine şi randamentul personal sunt două atribute pe care le pot avea toţi cei care îşi fac timp pentru ele.

Este foarte greu să transpui pe hârtie spiritul oricărui moment din viaţa reală. Poveşti pe care le spunem zilnic au necesitat transcrierea lor de cel puţin cinci ori pentru a suna bine în scris aşa cum sună şi în realitate. Când veţi citi aceste rânduri, vă rog uitaţi tot ce aţi învăţat la orele de lectură rapidă. Încetiniţi ritmul. Luaţi aminte la cuvintele din inima şi mintea dumneavoastră.

Savuraţi fiecare povestire. Daţi-le voie să vă impresioneze, întrebaţi-vă după aceea: ce trezesc ele în mine? Ce-mi sugerează ele? Ce sentiment sau dorinţă din interiorul meu au atins? Lăsaţi-vă cuceriţi de fiecare povestire.

Unele dintre ele vă vor vorbi mai pe înţeles decât altele. Unele vor avea semnificaţii mai profunde. Unele vă vor face să plângeţi. Unele să râdeţi. O parte dintre ele vă vor încălzi inima. Altele vă vor lovi drept între ochi. Nu există o reacţie standard. Există doar reacţia dumneavoastră. Nu încercaţi să vă împotriviţi şi lăsaţi-vă în voia ei.

Nu vă grăbiţi când citiţi această carte. Găsiţi-vă timp să o gustaţi şi să o savuraţi. Îndrăgiţi-o cu toată fiinţa. Însumează zeci de mii de ore pentru a alege ceea ce a existat mai bun în 40 de ani de experienţă.

Un ultim lucru: Să citeşti o carte ca aceasta este ca şi când ai sta la masă şi ai mânca un prânz alcătuit din prăjituri. S-ar putea să vi se facă rău de atâta dulce. Este o masă fără legume, salată sau pâine. Este doar esenţă cu puţină frişcă.

La orele noastre de seminar şi de lucru petrecem mai mult timp cu stabilirea şi analizarea implicaţiilor fiecărei povestiri. Există mai

multe explicaţii şi modalităţi de a aplica lecţiile şi principiile la viaţa de zi cu zi. Nu lecturaţi pur şi simplu. Făceţi-vă timp să le înţelegeţi şi să vi le apropiaţi.

Dacă simţiţi nevoia să împărtăşiţi povestirile şi cu alţii, nu ezitaţi. Când o poveste vă determină să vă gândiţi la altă persoană, chemaţi-o şi povestiţi-i şi ei. Nu vă feriţi de aceste povestiri şi lăsaţi-le să vă determine să faceţi ce vă îndeamnă inima. Ele sunt menite să vă inspire şi să vă motiveze.

În cazul multor povestiri am mers direct la sursă şi i-am rugat pe autori să le scrie ori să le povestească cu propriile lor cuvinte. Multe dintre ele păstrează amprenta creatorilor lor. Am încercat ca fiecărei povestiri în parte să-i atribuim autorul de drept.

Sperăm că veţi fi încântaţi de lectura acestei cărţi tot atât de mult pe cât am fost noi atunci când am scris-o.

1. DESPRE DRAGOSTE

Şi va veni şi ziua când, după ce vom controla spaţiul, vânturile, mareele şi gravitaţia, vom controla, pentru Dumnezeu, forţele dragostei. Şi în ziua aceea, pentru a doua oară în istoria lumii, vom fi descoperit focul.

Tielhard de Chardin

DRAGOSTEA: SINGURA FORŢĂ CREATOARE

Răspândiţi dragostea oriunde mergeţi: mai întâi în casele voastre. Oferiţi dragostea copiilor voştri, soţiei sau soţului, unui vecin... Nu lăsaţi pe nimeni să plece de la voi fără să se simtă mai fericit. Fiţi expresia vie a bunătăţii lui Dumnezeu; bunătate pe chipul vostru, bunătate în ochii voştri, în zâmbetul vostru, bunătate în primirea caldă.

Maica Tereza

Un profesor de colegiu şi-a dus într-o zi clasa de sociologie în mahalalele oraşului Baltimore pentru a studia cazul a 200 de băieţi care locuiau acolo. Studenţii au fost rugaţi să scrie o evaluare a viitorului fiecărui băiat. În toate cazurile studenţii au scris, „Nu are nici o şansă”. Douăzeci şi cinci de ani mai târziu un alt profesor de sociologie a dat întâmplător peste aceste studii. Atunci, şi-a pus studenţii să urmărească proiectul şi să vadă ce se întâmplase cu acei băieţi. Cu excepţia a 20 dintre ei care se mutaseră sau muriseră între timp, studenţii au aflat că 176 din cei 180 obţinuseră mai mult decât un succes obişnuit, devenind avocaţi, doctori şi oameni de afaceri. Profesorul rămase uimit şi se hotărî să cerceteze mai departe. Din fericire, toţi băieţii locuiau în oraş sau în apropiere, astfel încât a existat posibilitatea să-i contacteze pe fiecare în parte şi să-i întrebe „Cum vă explicaţi succesul dumneavoastră?” De fiecare dată răspunsul a fost acelaşi şi plin de căldură, „A existat o profesoară”. Profesoara încă mai trăia, aşa că a căutat-o şi a întrebat-o pe bătrâna încă plină de energie, ce formulă magică a folosit pentru a-i transforma pe micii vagabonzi în oameni plini de succes. Ochii profesoarei străluciră, Şi pe chipul ei apăru un zâmbet blând. „Totul a fost foarte simplu” spuse ea. „I-am iubit pe aceşti băieţi”.

Eric Butterworth

TOT CE ÎMI ADUC AMINTE

Când tata vorbea cu mine, întotdeauna începea cu „Ţi-am spus astăzi cât de mult te iubesc?” Sentimentul de dragoste a fost reciproc şi, în ultimii săi ani, pentru că viaţa sa părea vizibil că se afla în ultima fază, am devenit şi mai apropiaţi... dacă se putea aşa ceva.

La vârsta de 82 de ani el era gata să moară, şi eu eram pregătit să-l las să plece de lângă mine, pentru a nu-i mai prelungi suferinţa. Am râs şi am plâns, ne-am ţinut de mâini şi ne-am spus unul altuia cât de mult ne iubim şi am căzut de acord că îi venise sorocul. I-am spus, „Tată, după ce nu vei mai fi, să-mi dai un semn că eşti bine”. A râs de absurditatea cererii mele. Tata nu credea în viaţa după moarte. Nici eu nu pot să spun că eram prea convins, dar trecusem prin mai multe situaţii care m-au făcut să cred că poţi primi nişte semne „de pe lumea cealaltă”.

Tatăl meu şi cu mine eram atât de profund legaţi, încât am simţit atacul de inimă în propriul meu piept în momentul în care a murit. Mai târziu am jelit la gândul că cei din spital, în înţelepciunea lor sterilă, nu m-au lăsat să-l ţin de mână atunci când şi-a dat ultima răsuflare.

Zi după zi mă rugam să aud ceva de la el, dar nimic nu s-a întâmplat. Noapte după noapte m-am rugat pentru un vis înainte de a adormi. Şi totuşi au trecut patru luni lungi în care nu am auzit şi nu am simţit altceva decât durere pentru pierderea suferită. Mama murise cu cinci ani înainte de boala Alzheimer, şi deşi aveam propriile mele fete, am simţit moartea ei ca un copil părăsit.

Într-o zi, în timp ce stăteam întins pe o masă de masaj într-o cameră întunecoasă şi liniştită, aşteptând să-mi vină rândul, m-a izbit brusc un dor de tatăl meu. Am început să mă întreb dacă nu cumva fusesem prea exagerat când îi cerusem să-mi dea un semn.

Mi-am dat seama că mintea mea este într-o stare hiper-acută. Capul meu era cuprins de o limpezime neobişnuită încât aş fi putut să adun coloane întregi de cifre. Am verificat să văd dacă sunt treaz şi nu visez, şi mi-am dat seama că nu puteam fi mai treaz de atât. Fiecare gând al meu era ca o picătură de apă care pica tulburând suprafaţa perfectă a unui lac, şi m-am minunat de liniştea şi pacea

fiecărui moment care trecea. Apoi m-am gândit, „Am încercat să controlez mesajele de pe cealaltă lume. Mă voi opri acum”.

Brusc, mi-a apărut în faţă chipul mamei mele, aşa cum arăta el înainte ca boala Alzheimer să-i fure inteligenţa, umanitatea şi 25 de kilograme. Minunatul ei păr argintiu îi înconjura faţa plăcută. Era atât de reală şi atât de aproape, încât am avut senzaţia că, dacă întind mâna, o s-o ating. Arăta exact cum era ea cu douăzeci de ani în urmă, înainte ca declinul să o copleşească. Puteam chiar simţi aroma de Joy, parfumul ei preferat. Părea să aştepte şi nu spunea nimic. Mă întrebam cum se poate întâmpla aşa ceva, să mă gândesc la tata şi să apară mama, şi în acel moment m-am simţit puţin vinovat că nu mă gândisem şi la ea.

I-am spus, „O, Mamă, îmi pare atât de rău că a trebuit să suferi de boala aceea aşa de îngrozitoare”.

Ea atunci şi-a aplecat capul într-o parte, ca să-mi arate că a înţeles ce i-am spus. Apoi a zâmbit - un zâmbet minunat - şi mi-a spus foarte clar „Tot ce îmi aduc aminte este dragostea”. Şi a dispărut.

Am început să tremur într-o cameră devenită rece dintr-o dată, şi am ştiut din acel moment, cu toată puterea sufletului meu, că dragostea pe care o dăm şi o primim este unicul lucru care contează şi de care ne amintim. Suferinţa dispare; dragostea rămâne.

Cuvintele ei sunt cele mai importante cuvinte pe care le-am auzit vreodată, iar acel moment va rămâne pe veci în inima mea.

Încă nu am auzit nimic din partea tatălui meu, dar sunt absolut sigur că într-o zi, când mă voi aştepta mai puţin, el va apărea şi îmi va spune, „Ţi-am spus astăzi că te iubesc?”

Bobbie Probstein

CÂNTEC DE INIMA

A fost odată ca niciodată un om mare care s-a căsătorit cu femeia visurilor lui. Din dragostea lor, s-a născut o fetiţă mică. Era o copilă isteaţă şi veselă, şi tare mult o iubea omul cel mare.

Când ea era foarte mică, tatăl ei o ridica în braţe, fredona o melodie şi dansa cu ea prin toată camera, şi îi spunea, „Te iubesc, fetiţă mică”.

Când fetiţa a crescut, omul cel mare o îmbrăţişa şi îi spunea, „Te iubesc, fetiţă mică”. Fetiţa se bosumfla şi spunea, „Nu mai sunt o fetiţă mică”. Atunci omul cel mare râdea şi îi spunea, „Dar pentru mine întotdeauna vei rămâne fetiţa mea mică”.

Fetiţa mică, care-nu-mai-era-mică-deloc, plecă de acasă în lume. Cu cât învăţa mai mult despre ea, învăţa mai mult despre oameni. Ea îşi dădu seama că este cu adevărat mare şi puternică, pentru că îşi cunoştea puterile. Una dintre puterile ei era dragostea pe care o arăta familiei sale. Nu avea importanţă unde se ducea sau unde se afla, pentru că întotdeauna exista lângă ea un om mare care o suna la telefon şi îi spunea, „Te iubesc, fetiţă mică”.

Veni ziua în care fetiţa-care-nu-mai-era-mică-deloc primi un telefon. Omul cel mare era în suferinţă. Avusese un atac de apoplexie. Era afazic, explicară ei fetiţei. Nu mai putea să vorbească şi nu erau siguri că înţelegea ce i se spune. Nu mai putea să zâmbească, să râdă, să meargă, să îmbrăţişeze, să danseze sau să-i spună fetiţei lui, care-nu-mai-era-mică-deloc, că o iubeşte.

Şi astfel merse ea să fie alături de omul cel mare. Când intră în cameră, văzu un om mic şi deloc puternic. Se uita la ea şi încercă să-i vorbească, dar nu reuşi.

Fetiţa făcu singurul lucru pe care îl putea face. Se urcă în pat şi se aşeză lângă omul cel mare. Din ochii lor începură să curgă lacrimi şi fetiţa îşi petrecu braţele în jurul umerilor slăbiţi ai tatălui ei.

Cu capul pe pieptul lui se gândi la multe lucruri. Îşi aminti clipele minunate petrecute împreună şi cum se simţea ea întotdeauna protejată şi adorată de omul cel mare. Simţi o durere adâncă la gândul acelei pierderi uriaşe, cuvintele de dragoste care o mângâiaseră atâta vreme.

Şi apoi, auzi dinăuntrul omului mare, bătăile inimii lui. Inima unde muzica şi cuvintele trăiseră întotdeauna; inima bătea întruna, parcă indiferentă la suferinţele din restul corpului. Şi, în timp ce fetiţa se odihnea la pietul lui, se întîmplă minunea. Auzi ceea ce îşi dorise să audă.

Inima lui rostea cuvintele pe care gura sa nu le mai putea rosti...

Te iubesc

Te iubesc

Te iubesc

Fetiţă mică

Fetiţă mică

Fetiţă mică

Şi ea se simţi din nou mângâiată.

Patty Hansen

DRAGOSTE ADEVĂRATĂ

Moses Mendelssohn, bunicul binecunoscutului compozitor german, era departe de a fi un bărbat chipeş. Pe lângă faptul că era mic de statură, mai avea şi o cocoaşă grotescă.

Într-o zi el se duse în vizită la un negustor din Hamburg care avea o fată încântătoare pe nume Frumtje. Moses se îndrăgosti nebuneşte de ea. Însă Frumtje simţea numai repulsie la vederea înfăţişării lui nefericite.

Când veni timpul să plece, Moses îşi luă inima în dinţi şi urcă în camera ei pentru a putea vorbi cu ea încă o dată. Fata era o apariţie încântătoare, cerească, dar îl întristă profund pentru că refuză să se uite la el. După mai multe încercări de a închega o conversaţie, Moses întrebă timid, „Tu crezi în căsătoriile care sunt sortite în Ceruri?”

„Da”, răspunse ea, uitându-se în continuare în jos. „Dar tu?” „Şi eu cred,” spuse el. „Vezi tu, în ceruri, la naşterea fiecărui băiat, Dumnezeu anunţă cu ce fată se va căsători el. Când m-am născut eu, mi s-a arătat şi viitoarea mea soţie. Apoi Dumnezeu a adăugat, „Dar soţia ta va fi cocoşată”.

„În acel moment am strigat, ‘O, Doamne, o femeie cocoşată ar fi o tragedie. Te rog, Doamne, dă-mi mie cocoaşa şi lasă-i ei frumuseţea”.

Apoi Frumtje s-a uitat drept în ochii lui şi sufletul ei a fost copleşit de nişte amintiri care veneau de dincolo de vremuri. I-a întins mâna lui Mendelssohn, şi mai târziu a devenit soţia lui devotată.

Barry şi Joyce Vissell

JUDECĂTORUL CARE ÎMBRĂŢIŞEAZĂ

Nu mă enerva! Mai bine îmbrăţişează-mă!

Lee Shapiro este un judecător pensionat. El este şi unul dintre cei mai originali iubitori de oameni. La un moment dat din cariera sa, Lee şi-a dat seama că dragostea este cea mai mare putere care poate exista pe lume. Şi astfel a devenit Lee omul cu îmbrăţişările. A început prin a oferi tuturor o îmbrăţişare. Colegii lui l-au poreclit atunci „judecătorul care îmbrăţişează”.

Cam cu şase ani în urmă Lee a creat ceva ce el numea „Cutia cu îmbrăţişări”. Pe cutie scria „O inimă pentru o îmbrăţişare”. În cutie erau 30 de inimioare roşii brodate pe spate. Lee îşi lua „Cutia cu îmbrăţişări”, mergea pe la oameni şi le oferea câte o inimioară în schimbul unei îmbrăţişări.

Lee a devenit atât de cunoscut pentru acest lucru încât deseori este invitat la conferinţe şi convenţii, unde transmite mesajul său despre dragostea necondiţionată. La una dintre conferinţe, la San Francisco, mass-media locală l-a incitat spunându-i, „Este uşor să împărţi îmbrăţişări la o conferinţă unde oamenii sunt pe jumătate convinşi să participe. Dar n-o să poţi niciodată să faci aşa ceva pe stradă să zicem”.

Şi astfel l-au pus pe Lee să îmbrăţişeze lumea pe străzile din San Francisco. Urmat de o echipă de televiziune de la postul local, Lee a ieşit în stradă. Mai întâi s-a apropiat de o femeie care trecea pe acolo. „Bună, eu sunt Lee Shapiro, judecătorul care îmbrăţişează. Vă dau una din inimioarele astea în schimbul unei îmbrăţişări”. „Bineînţeles”, răspunse ea . „Prea uşor”, îl provocă din nou comentatorul local. Lee se uită în jur. Văzu o taxatoare care avea necazuri cu un posesor de BMW, căruia încerca să-i dea un bilet de parcare. Se îndreptă către ea cu echipa de filmare pe urmele lui, şi spuse, „Se pare că ai nevoie de o îmbrăţişare bună. Eu sunt judecătorul care îmbrăţişează şi îţi ofer şi ţie o inimioară în shimbul unei îmbrăţişări”. Ea acceptă.

Comentatorul de televiziune îl provocă pentru ultima oară. „Uite, vine un autobuz. Se ştie că şoferii de autobuz din San Francisco

sunt cei mai duri, mai îndărătnici şi mai răutăcioşi oameni din tot oraşul. Hai să te vedem dacă poţi să-l faci şi pe el să te îmbrăţişeze. Lee acceptă provocarea.

Când autobuzul trase pe dreapta, Lee spuse, „Bună, eu sunt Lee Shapiro, judecătorul care îmbrăţişează. Munca dumitale este probabil una din cele mai stresante din lumea întreagă. Eu le ofer oamenilor îmbrăţişări ca să le mai luminez puţin viaţa. N-ai vrea şi tu o îmbrăţişare?” Uriaşul de 115 kg şi înalt de 1,85 m se ridică de pe locul lui, se dădu jos din autobuz şi spuse: „De ce nu?”.

Lee îl îmbrăţişă, îi dădu o inimioară şi îi făcu cu mâna în timp ce autobuzul se îndepărta. Echipa de televiziune rămăsese fără grai. În sfârşit, comentatorul zise: „Trebuie să recunosc, sunt impresionat”.

Într-o zi prietena lui Lee, Nancy Johnston trecu pe la el. Nancy este de profesie clown şi în acea zi era îmbrăcată, machiată, aranjată exact ea un clown. „Lee, ia 'Cutia cu îmbrăţişări' şi haide să mergem până la căminul pentru cei bolnavi incurabili”.

Când ajunseră acolo, începură să împartă pacienţilor pălării cu baloane, inimioare şi ...îmbrăţişări. Lee se simţea stânjenit. Nu mai îmbrăţişase până atunci bolnavi incurabili, retardaţi sau paraplegici. Era pus la grea încercare. Dar, după un timp, totul a devenit mult mai uşor pentru că în drumul lor prin saloane li s-au alăturat medici, surori medicale şi felceri.

După câteva ore intrară în ultimul salon. Acestea erau cele mai grave 34 de cazuri pe care Lee le văzuse în viaţa lui. Atmosfera era atât de sumbră încât simţi cum i se rupe sufletul. Dar, din dorinţa lor, să împărtăşească dragostea şi să schimbe atmosfera, Lee şi Nancy au început să umble prin salon urmaţi de personalul medical, care purtau deja cu toţii inimioare atârnate la gât şi pălării cu baloane pe cap.

În cele din urmă, Lee se apropie şi de ultima persoană, de Leonard. Leonard purta o babeţică albă, uriaşă, pe care saliva întruna. Lee se uită la Leonard căruia îi curgeau balele şi spuse, „Haide să mergem, Nancy, aici nu mai e nici o şansă”. Nancy răspunse, „Fugi de-aici, Lee. E şi el o fiinţă umană, nu-i aşa?”.

Apoi îi puse o pălărie din aceea caraghioasă pe cap. Lee luă una d*i*n inimioa*r*ele lui roşii pe care o prinse pe babeţica lui Leonard. Trase aer în piept, se aplecă şi îl îmbrăţişa.

Dintr-o dată Leonard începu să ţipe, „Eeeeeehh! Eeeeeehh!”

Câţiva dintre ceilalţi pacienţi din cameră începură să facă zgomot, lovind diverse obiecte. Lee se întoarse către medici întrebător, şi văzu cu surprindere că toată lumea plângea. Lee o întrebă pe sora şefă: „Ce se întâmplă?”

Lee nu va uita niciodată ce i-a răspuns aceasta: „Este pentru prima dată în 23 de ani când Leonard a zâmbit”.

Ce simplu este să aduci o rază de soare în viaţa celorlalţi.

Jack Canfield and **Mark V. Hansen**

OARE NU SE POATE ÎNTÂMPLA ŞI AICI?

Avem nevoie de 4 îmbrăţişări pe zi ca să supravieţuim. Avem nevoie de 8 îmbrăţişări pe zi ca să ne menţinem. Avem nevoie de 12 îmbrăţişări pe zi ca să creştem.

Virginia Satir

La seminarele şi conferinţele pe care le ţinem întotdeauna îi învăţăm pe oameni să se îmbrăţişeze. Mulţi dintre ei răspund prin a spune: „Acolo unde lucrez eu nu poţi să îmbrăţişezi pe nimeni”.

Sunteţi siguri?

Iată o scrisoare pe care am primit-o de la una dintre absolventele unui astfel de seminar.

Dragă Jack,

Îmi începusem ziua cam prost dispusă. Prietena mea Rosalind a trecut pe la mine şi m-a întrebat dacă am îmbrăţişat pe cineva astăzi. I-am mormăit ceva dar pe urmă am început să mă gândesc la îmbrăţişări şi la altele de acest fel în timpul săptămânii. M-am tot uitat pe foaia aceea despre ”Cum să faci un seminar animat” pe care ne-ai dat-o şi când am ajuns la partea cu îmbrăţişările m-am împotmolit pentru că nu-mi puteam închipui cum să-mi îmbrăţişez colegii la serviciu.

Ei bine, m-am hotărât să proclam „zi de îmbrăţişat”, şi am început să-i îmbrăţişez pe clienţii care veneau în magazin. Era extraordinar să vezi cum se înveselesc oamenii. Un student la Economie a sărit pe tejghea şi a dansat. Unii chiar se întorceau şi mai cereau să fie îmbrăţişaţi. Doi băieţi care se ocupau cu repararea copiatorului şi care nu vorbeau nici măcar între ei, au fost atât de surprinşi că s-au dezmeticit şi dintr-o dată au început să vorbească şi să râdă pe coridor.

Am senzaţia că am îmbrăţişat pe toată lumea de la Şcoala de Afaceri Wharton şi, mai mult decât atât, indispoziţia mea din

acea dimineaţă, inclusiv o durere fizică a dispărut cu totul. Îmi pare rău că scrisoarea mea este atât de lungă, dar sunt extrem de emoţionată. Cel mai drăguţ moment a fost atunci când vreo 10 oameni se îmbrăţişau în faţa tejghelei. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Cu dragoste,
Pamela Rogers

P.S.: în drum spre casă am îmbrăţişat un poliţist pe Strada 37. Acesta mi-a spus: „Pe poliţişti nu-i îmbrăţişează nimeni niciodată. Eşti sigură că nu vrei să arunci cu ceva în mine?”

Un alt absolvent al seminariilor noastre ne-a trimis următoarea scrisoare despre îmbrăţişări:

Îmbrăţişarea este:

Îmbrăţişarea este sănătoasă. Ajută sistemul imunitar, vindecă depresia, reduce stress-ul şi aduce somnul. Îţi dă putere, te întinereşte şi nu are efecte secundare neplăcute. Îmbrăţişarea nu este altceva decât un medicament miraculos.

Îmbrăţişarea este absolut naturală. Este organică, dulce, fără ingredienţi artificiali, nepoluantă, neostilă mediului înconjurător, şi sută la sută hrănitoare.

Îmbrăţişarea este cadoul ideal. Minunată în orice ocazie, amuzantă atunci când o oferi, dar şi când o primeşti, arată că nu eşti indiferent şi este pe deplin returnabilă.

Îmbrăţişarea este practic un lucru perfect. Nu necesită baterii, nu se uzează, este ferită de inflaţie, nu presupune rate lunare, nu poate fi furată şi nu se impozitează.

Îmbrăţişarea este o resursă prea puţin folosită, cu puteri magice. Când ne deschidem inimile şi braţele, îi încurajăm şi pe alţii să facă la fel.

Gândiţi-vă la oamenii din viaţa voastră. Există cuvinte pe care aţi dori să le rostiţi? Aveţi îmbrăţişări pe care aţi dori să le oferiţi? Aşteptaţi şi speraţi ca altcineva să facă primul pas? Vă rog, nu mai aşteptaţi!

Fiţi dumneavoastră primii!
Charles Faraone

Jack Canfield

CEEA CE SUNT EU ÎNSEAMNĂ CEVA !

O profesoară din New York se hotărî să le ofere un semn de preţuire elevilor din ultimul an, spunând fiecăruia în parte cât de importanţi sunt. Folosind o metodă dezvoltată de Helice Bridges din localitatea Del Mar, California, i-a chemat în faţa clasei unul câte unul; i-a spus mai întâi fiecăruia ce înseamnă pentru ea şi pentru clasă, apoi a dăruit fiecăruia dintre ei câte o fundă albastră pe care scria cu litere aurii: „Ceea ce sunt eu înseamnă ceva”.

După aceea profesoara a hotărât să facă un studiu de clasă pentru a vedea ce fel de impact are aprecierea asupra unei comunităţi. I-a dat fiecărui student alte trei funde, şi i-a instruit să meargă şi să facă şi ei la rândul lor această ceremonie de recunoaştere. Apoi trebuiau să urmărească rezultatele să vadă cine pe cine respectă şi să le prezinte după o săptămână.

Unul dintre băieţii din clasă s-a dus la tânărul vicepreşedinte al unei companii din apropiere şi i-a dăruit una dintre funde pentru faptul că îl ajutase în planificarea carierei sale şi i-a prins funda pe cămaşă. Apoi i-a dat şi celelalte două funde şi i-a spus, „Facem un studiu la şcoală despre apreciere şi am dori ca şi dumneavoastră să găsiţi pe cineva pe care să-l apreciaţi şi să-i daţi funda albastră, apoi să i-o daţi şi pe cea care a rămas, pentru ca la rândul lui să poată onora pe altcineva. Vă rog să-mi povestiţi după aceea ce s-a întâmplat”.

Mai târziu, vicepreşedintele intră în birou la şeful său, care era cunoscut a fi un tip destul de ursuz. L-a rugat să ia loc, şi i-a spus ce mult îl admira pentru că este un adevărat geniu. Şeful rămase pur şi simplu uimit. Atunci vicepreşedintele îl întrebă dacă nu ar vrea să accepte funda albastră în semn de recunoaştere şi să şi-o prindă pe haină. Şeful cel uimit spuse: „Sigur că da”.

Vicepreşedintele luă funda albastră şi o prinse pe haina şefului său chiar în dreptul inimii. Dându-i şi cealaltă fundă, spuse: „N-aţi vrea să îmi faceţi o favoare? Vă deranjează dacă luaţi şi funda aceasta pentru a o dărui altcuiva pe care îl apreciaţi? Tânărul care mi-a dat fundele face un studiu la şcoală şi ar vrea ca noi să facem această ceremonie de recunoaştere şi să observăm cum îi influenţează pe oameni”.

În acea noapte, şeful lui merse acasă la fiul său de 14 ani şi se aşeză lângă el. Îi spuse: „Astăzi mi s-a întâmplat un lucru de necrezut. Mă aflam în biroul meu când unul dintre subalternii, mei a venit şi mi-a spus că mă admiră, şi mi-a dat o fundă albastră pentru faptul că sunt un geniu creator. Închipuieşte-ţi! Crede că sunt un geniu creator! Apoi mi-a prins în piept această fundă albastră pe care scrie: „Ceea ce sunt eu înseamnă ceva”. Şi mi-a mai dat şi o altă fundă pentru a o dărui unei persoane pe care o apreciez. În timp ce veneam cu maşina spre casă, mă tot întrebam cui să ofer acest semn de recunoaştere şi m-am gândit la tine. Vreau să accepţi semnul meu de preţuire.

Zilele mele sunt atât de zbuciumate încât atunci când ajung acasă, nu prea îţi acord mare atenţie. Câteodată ţip la tine pentru că nu iei note suficient de mari la şcoală şi pentru că dormitorul tău arată ca un câmp de bătălie, dar nu ştiu cum, în seara asta mi-am dorit să stau lângă tine aici şi să-ţi spun ce mult însemni tu pentru mine. În afară de mama ta, tu eşti cea mai importantă fiinţă din viaţa mea. Eşti un copil minunat şi te iubesc!”

Puştiul uimit începu să plângă în hohote şi nu se mai putea opri. Tremura din tot corpul. Se uită în sus la tatăl lui şi îi spuse printre lacrimi: „Mă pregăteam să mă sinucid mâine, tată, pentru că eu credeam că nu mă iubeşti. Acum nu mai e nevoie să fac asta”.

Helice Bridges

Sunteţi invitat să deveniţi
administratorul
visului

„Ceea ce sunt eu înseamnă ceva“

O Fundă Albastră
pentru fiecare persoană din
America - crearea unei **fundaţii de**
recunoaştere pentru generaţia actuală
şi pentru cele care vor veni.

Visul lui Helice Bridges este să prindă o fundă albastră în pieptul fiecărui american până în anul 2OOO. Pentru a-l ajuta să-şi îndeplinească visul, puteţi comanda fundele albastre „Ceea ce sunt eu înseamnă ceva” sunând la (1-800)-887-8422 sau scriind la HBC, P.O. Box 2115, Del Mar, California 92014, USA.

UNA CÂTE UNA

Un prieten de-al nostru se plimba pe o plajă mexicană pustie pe la apusul soarelui. În timp ce se plimba, văzu în depărtare un alt bărbat. Pe măsură ce se apropie de el, observă că localnicul se tot apleca, ridica ceva de jos şi arunca în apă. Din când în când tot arunca ceva în ocean.

Ajungând tot mai aproape de el, prietenul nostru observă că bărbatul culegea de pe jos stele de mare aruncate de valuri pe ţărm şi le arunca inapoi în apă, una câte una.

Prietenul nostru era contrariat. Se dădu mai aproape de omul respectiv şi spuse, „Bună seara, prietene. Mă întrebam ce tot faci”.

„Arunc aceste stele de mare înapoi în apă. Vezi tu, acum este reflux şi toate stelele astea au fost aruncate la mal. Dacă nu le arunc înapoi, vor muri cu toatele”.

„Înţeleg”, răspunse prietenul nostru, „dar trebuie să fie mii de stele de mare pe toată plaja. Nu poţi să le aduni pe toate. Sunt pur şi simplu prea multe. Şi pe de altă parte nu-ţi dai seama că acest lucru se poate întâmpla chiar acum pe alte sute de plaje de pe costa asta? Nu vezi că n-are nici un rost?”.

Localnicul zâmbi, se aplecă, mai culese o stea de mare, şi după ce o aruncă înapoi în mare, îi răspunse: „Are rost, pentru aceea pe care tocmai am aruncat-o!”.

Jack Canfield şi Mark V. Hansen

DARUL

Bennet Cerf ne relatează această poveste emoţionantă despre un autobuz care se târâia hurducăindu-se de-a lungul unui drum din Sud.

Pe unul din locuri stătea un bătrân pirpiriu care ţinea în mână un buchet de flori proaspete. Pe scaunul din faţă se afla o fată care nu-şi mai putea lua ochii de la florile lui. Veni şi timpul ca bătrânul să se dea jos din autobuz. Brusc, el aruncă florile în poala fetei. „Se vede că-ţi plac florile”, explică el, „şi cred că soţiei mele i-ar fi plăcut să ţi le dau. O să-i spun că ţi le-am dat”. Fata primi florile, apoi îl privi pe bătrân cum coboară şi cum intră pe poarta unui mic cimitir.

UN FRATE CA ACESTA

Un prieten de-al meu pe nume Paul, a primit de la fratele lui, de Crăciun, un automobil. În Seara de Ajun, când Paul a plecat de la birou, un puşti cu păr ţepos se tot învârtea în jurul maşinii strălucitoare, admirând-o. „E maşina dumneavoastră, domnule?” întrebă el.

Paul dădu din cap. „Fratele meu mi-a făcut-o cadou de Crăciun”. Puştiul rămase cu gura căscată. „Vreţi să spuneţi că v-a dat-o fratele şi nu v-a costat nimic? Mamăăăă, ce n-aş da şi eu să...”. Şi ezită să mai continue.

Bineînţeles că Paul ştia ce vroia să spună puştiul. Că îşi dorea un frate ca acesta. Dar ce spuse puştiul îl năuci pe bietul Paul.

„Ce n-aş da”, continuă băiatul, „să pot să fiu şi eu un frate ca acesta”.

Paul se uită la băiat perplex, apoi adăugă deodată, „Vrei să te plimb cu maşina mea?”

„O, da, mi-ar plăcea”.

După ce merseră o bucată de drum, băiatul se întoarse către el cu ochii strălucind şi spuse, „Domnule, vă supăraţi dacă mă duceţi până în faţa casei ?”

Paul zâmbi puţin. Credea că ştie ce vroia puştiul. Vroia să le arate vecinilor că a venit acasă într-o maşină mare. Dar Paul se înşela din nou. „Vreţi să opriţi acolo unde sunt treptele alea două?” întrebă băiatul.

Fugi în sus pe scări. Apoi la scurtă vreme Paul îl auzi întorcându-se, însă de data asta nu atât de repede. Îşi ducea în braţe micuţul frate infirm. Îl lăsă jos pe ultima treaptă, apoi se înghesui niţel în el şi îi arătă maşina.

„Uite-o, Buddy, exact cum ţi-am spus eu sus. Fratele lui i-a dat-o de Crăciun şi nu l-a costat nici un sfanţ. Într-o zi am să-ţi fac cadou şi eu una exact ca asta... apoi o să poţi vedea cu ochii tăi toate lucrurile acelea drăguţe din vitrinele magazinelor de care îţi tot povesteam”.

Paul ieşi din maşină şi îl luă pe puşti şi îl puse pe locul din faţă al maşinii. Fratele lui mai mare se aşeză cu ochii strălucind lângă el şi toţi trei porniră într-o călătorie de zile mari.

În acea seară din Ajunul Crăciunului, Paul a înţeles ce vroia să spună Iisus când a zis: „Este o binecuvântare mai mare să dăruieşti...”

Dan Clark

DESPRE CURAJ

„Deci credeţi că sunt curajoasă?” întrebă ea.

„Da, cred”

„Poate că sunt. Dar asta datorită unor profesori sufletişti. O să vă povestesc despre unul dintre ei. Cu mulţi ani în urmă, când lucram ca voluntară la Spitalul Stanford, am cunoscut o fetiţă, Lisa, care suferea de o boală rară şi gravă. Singura ei şansă de vindecare părea a fi o transfuzie de sânge de la frăţiorul ei de cinci ani, care supravieţuise într-un mod miraculos aceleiaşi boli şi reuşise să-şi dezvolte anticorpi împotriva acelei maladii. Doctorul i-a explicat situaţia frăţiorului ei mai mic, şi l-a întrebat dacă vrea să-i doneze sânge surorii lui mai mari. L-am văzut atunci că ezită puţin, după care, a tras aer în piept şi a spus: „Da, o să-i dau sânge dacă asta o va salva pe Lisa”.

În timp ce se efectua transfuzia, el stătea întins în pat lângă sora sa şi zâmbea, aşa cum făceam şi noi toţi, văzând cum fetiţei îi revenea culoarea în obraji. Dintr-o dată însă, chipul lui păli, şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Îşi ridică ochii către doctor şi-l întrebă cu o voce tremurândă, „De acum încep să mor?”.

Fiind micuţ, băieţelul înţelesese greşit; el credea că o să trebuiască să-i dea tot sângele surorii lui.

„Da, am învăţat ce e curajul,” adăugă ea, „pentru că am avut profesori sufletişti”.

Dan Millman

MARELE ED

Când am ajuns în oraşul unde urmă să prezint un seminar despre Fermitatea în Conducere, un mic grup de oameni m-a invitat la cină pentru a mă pune la curent cu cei cărora urma să le vorbesc a doua zi.

Se vedea clar că şeful grupului era Marele Ed, un munte de om cu o voce răsunătoare. La cină mi-a spus că este un fel de specialist în rezolvarea disputelor într-o mare organizaţie internaţională. Datoria lui era să meargă în anumite divizii şi filiale pentru a-i elimina pe cei care le conduceau incorect.

„Joe”, zise el, „de-abia aştept ziua de mâine, pentru că toţi tipii ăia de acolo au nevoie să asculte un tip dur ca tine. Or să afle că stilul meu de acţiune este cel corect”. Rânji şi făcu cu ochiul.

Eu am zâmbit. Ştiam că a doua zi se va întâmpla ceva total diferit de ceea ce anticipase el.

Următoarea zi a stat nemişcat tot timpul seminarului, şi la sfârşit a plecat fără să-mi spună nimic.

Trei ani mai târziu m-am întors în acel oraş să ţin un alt seminar despre conducere în faţa aceloraşi persoane. Marele Ed se afla din nou acolo. Pe la ora 10 s-a ridicat brusc în picioare şi a întrebat cu voce tare, „Joe, pot să spun ceva oamenilor?”

Am rânjit şi am spus: „Bineînţeles. Când cineva este atât de mare ca tine, Ed, poate spune orice vrea”.

Marele Ed continuă, „Toţi mă cunoaşteţi băieţi şi unii ştiţi ce s-a întâmplat cu mine. Aş vrea totuşi să vă împărtăşesc acest lucru încă o dată. Joe, cred că vei aprecia asta după ce voi termina.

Când te-am auzit sugerând că fiecare dintre noi, pentru a deveni nişte tipi realişti, trebuie să învăţăm cum să spunem celor apropiaţi că îi iubim, mi s-a părut o stupizenie sentimentală. Mă întrebam ce legătură poate să aibă iubirea cu fermitatea. Tu ai zis că fermitatea este ca pielea şi că duritatea este ca granitul, o minte fermă este deschisă, flexibilă, disciplinată şi tenace. Dar nu puteam înţelege ce legătură are dragostea cu chestia asta.

În noaptea aceea, stând în sufragerie faţă în faţă cu soţia mea, vorbele tale nu-mi dădeau pace. Ce fel de curaj trebuia să ai ca să-i spui nevestei că o iubeşti? Nu putea s-o facă toată lumea? Tu mai

spuseseşi că trebuie s-o faci la lumina zilei şi nu în dormitor. M-am trezit că îmi dregeam vocea să spun ceva şi apoi m-am oprit. Soţia mea s-a uitat la mine şi m-a întrebat dacă am zis ceva, iar eu am răspuns, „A, nu, nimic”. Apoi, brusc, m-am ridicat, am traversat camera, i-am smuls nervos ziarul din mână şi i-am spus: „Alice, te iubesc”. Timp de un minut s-a uitat la mine speriaţi. După care i-au dat lacrimile şi a spus în şoaptă, „Ed, şi eu te iubesc, dar este prima dată în 25 de ani când mi-ai spus-o aşa”.

Am mai discutat o vreme despre dragoste, cum risipeşte ea toate tensiunile dacă este din belşug, şi dintr-o dată m-am hotărât pe loc să-l sun pe fiul cel mai mare în New York. Niciodată nu comunicasem prea bine unul cu celălalt. Când mi-a răspuns, m-am repezit să-i spun, „Fiule, poate crezi că sunt beat, dar nu sunt. Pur şi simplu m-am gândit să te sun să-ţi spun că te iubesc”.

La capătul celălalt al firului s-a lăsat o pauză, după care l-am auzit spunând cu voce scăzută, „Tată, cred că întotdeauna am ştiut asta, dar este bine când o auzi. Să ştii că şi eu te iubesc”. Am mai vorbit puţin şi mi-am sunat şi celălalt fiu din San Francisco, cu care eram mult mai apropiat. I-am spus şi lui acelaşi lucru, după care am discutat aşa cum nu o făcusem niciodată.

În noaptea aia, în timp ce stăteam în pat, mi-am dat seama că toate lucrurile pe care ni le spuseseşi tu în cursul zilei - adevărate puncte de referinţă pentru un manager - capătau şi un alt înţeles, şi că aş fi putut să le folosesc şi să le aplic dacă înţelegeam cu adevărat ce înseamnă ca unul cu o minte dură să iubească cu adevărat.

Am început să citesc cărţi pe această temă. Cu siguranţă, Joe, mulţi oameni mari au ceva de spus şi am început să-mi dau seama cât de practic este să foloseşti dragostea în viaţa de zi cu zi, atât acasă cât şi la serviciu.

Aşa cum mulţi dintre voi ştiţi, mi-am schimbat total modul de lucru cu oamenii. Acum ascult mai mult şi aud cu adevărat. Am învăţat să stimulez ce e bun în oameni şi nu să insist asupra defectelor. Am început să descopăr adevărata plăcere de a-i ajuta pe ceilalţi să capete încredere în sine. Poate lucrul cel mai important dintre toate a fost faptul că am înţeles că un mod excelent de a arăta dragostea şi respectul este să-i ajuţi să-şi descopere calităţile pe care şi le pot folosi la potenţial maxim.

Joe, acesta este felul meu de a-ţi mulţumi. Apropo, pentru că am vorbit de practică. Acum sunt vicepreşedintele executiv al companiei la care lucrez, şi ei îmi spun ‘şeful cel mare’. Acum, voi băieţi, luaţi aminte la ce spune tipul ăsta!”

Joe Batten

DRAGOSTEA ŞI TAXIMETRISTUL

Într-una din zilele trecute mă aflam cu un prieten într-un taxi. După ce ne-am dat jos, prietenul meu i-a spus şoferului, „Mulţumesc mult că ne-ai dus. Eşti un şofer excelent”.

Şoferul rămase surprins timp de câteva secunde. Apoi spuse, „Încerci să faci pe deşteptul sau ceva de genul ăsta?”

„Nu, omule, şi nu încerc să-mi bat joc de dumneata. Ţi-am admirat doar sângele rece de care ai dat dovadă în traficul acesta nenorocit”.

„Daa, bine”, spuse şoferul şi plecă.

„Ce-a însemnat chestia asta?”

„Încerc să aduc dragostea înapoi în New York”, spuse el. „Cred că e singurul lucru care mai poate salva oraşul”.

„Cum poate un om să salveze New York-ul?”

„Nu este vorba despre un singur om. Eu sunt sigur că l-am fericit pe omul ăla astăzi. Să presupunem că are 20 de pasageri. O să fie drăguţ cu cei 20 pentru că cineva a fost drăguţ cu el. Aceştia, la rândul lor, vor fi mai amabili cu ceilalţi angajaţi, ori cu vânzătorii şi ospătarii sau chiar şi cu familiile lor. În final, bunăvoinţa va atinge cel puţin 1.000 de oameni. Şi asta nu e rău, nu-i aşa?”

„Da, dar depinzi de acel şofer de taxi ca să răspândeşti această bunăvoinţă”.

„Nu depind de el”, spuse prietenul meu. „Sunt conştient de faptul că sistemul nu este infailibil, aşa că s-ar puteam să am de-a face azi cu zece persoane diferite. Dacă din zece, fac trei oameni fericiţi, în final voi putea influenţa indirect 3.000 de oameni”.

„Sună bine pe hârtie,” am recunoscut eu, „dar nu sunt sigur că merge şi în practică”.

„Dacă nu merge, oricum nu pierzi nimic. Nu m-a costat nimic să-i spun omului că şi-a făcut treaba aşa cum trebuie. N-a primit un bacşiş mai mare sau mai mic. Dacă nu a priceput, ce o să se întâmple? Mâine va fi un alt şofer de taxi pe care voi încerca să-l fac fericit”.

„Eşti cam nebun”, i-am spus.

„Asta dovedeşte cât de cinic ai devenit. Eu am făcut un studiu pe tema asta. Lucrul care pare să lipsească angajaţilor noştri de la

poştă, pe lângă bani, evident, este faptul că nimeni nu le spune ce treabă bună fac ei”.

„Păi, nici nu fac treabă bună”.

„Nu fac o treabă bună pentru că au senzaţia că nimănui nu-i pasă de munca lor. De ce să nu le spună şi lor cineva o vorbă bună?”.

Tocmai treceam pe lângă o clădire în construcţie, lângă care stăteau cinci muncitori ce-şi luau prânzul. Prietenul meu se opri.

„Aţi făcut un lucru minunat aici, oameni buni. Trebuie să fie o muncă foarte periculoasă şi dificilă”.

Muncitorii se uitară la el cu ochi suspicioşi.

„Când va fi gata?”

„În iunie”, mormăi unul dintre ei.

„A, dar asta e chiar impresionant Trebuie să fiţi tare mândri”.

După aceea ne-am îndepărtat. I-am spus atunci:

„N-am mai văzut pe cinva ca tine de când cu filmul *Omul din LaMancha*

„Când oamenii aceia vor rumega cuvintele mele, se vor simţi deja mai bine. Într-un fel sau altul oraşul va beneficia de fericirea lor”.

„Dar nu poţi să faci asta de unul singur!” am protestat „Eşti doar unul singur”.

„Lucrul cel mai important este să nu te descurajezi. Să-i faci pe oamenii din oraş să devină mai buni din nou nu este o muncă uşoară, dar dacă aş putea găsi şi alţii să mi se alăture…”

„Tocmai ai făcut cu ochiul unei femei cam durdulii”, am spus.

„Da, ştiu, răspunse el. Dar dacă acea femeie este profesoară, elevii ei vor avea o zi minunată”.

Art Buchwald

UN SIMPLU GEST

Toată lumea poate fi minunată... pentru că toată lumea poate servi cuiva. Nu trebuie să ai facultate ca să faci asta. Nu trebuie să faci acordul între subiect şi predicat ca să serveşti. Ai nevoie doar de o inimă plină de bunăvoinţă. Un suflet plin de iubire.

Martin Luther King, Jr.

Într-o zi, când Mark se întorcea de la şcoală, observă că adolescentul din faţa lui se împiedică şi-şi scăpă pe jos toate cărţile, împreună cu două pulovere, o bâtă de baseball, o mănuşă şi un casetofon micuţ. Mark îngenunchie şi-l ajută pe băiat să-şi adune lucrurile. Pentru că mergeau în aceeaşi direcţie, îl ajută să ducă o parte din bagaj. În timp ce mergeau, Mark află că pe băiat îl chema Bill, că îi plăceau jocurile video, baseball-ul şi istoria, că avea o grămadă de probleme la celelalte materii şi că tocmai se despărţise de prietena lui. Mai întâi au ajuns la casa lui Bill şi atunci acesta îl invită pe Mark să bea o Coca-Cola şi să se uite la televizor. După-amiaza trecu pe nesimţite, au râs şi au vorbit vrute şi nevrute până când Mark trebui să plece acasă. Au continuat să se întâlnească şi pe la şcoală, au mâncat de vreo două ori împreună, şi astfel trecu primul an de liceu. În liceu s-au întâlnit de mai multe ori de-a lungul anilor. În sfârşit a venit şi mult aşteptatul ultim an de liceu, şi cu trei săptămâni înainte de absolvire, Bill l-a întrebat pe Mark dacă pot sta de vorbă.

Bill i-a amintit de ziua în care s-au întâlnit prima dată, cu ani în urmă.

„Te-ai întrebat vreodată de ce căram atât de multe lucruri în ziua aia?” întrebă Bill.

„Vezi tu, îmi făcusem curat în dulap, pentru că nu vroiam să las mizerie în urma mea. Strânsesem câteva dintre somniferele mamei şi mă duceam acasă ca să mă sinucid. Dar, după ce am stat împreună şi-am râs şi-am vorbit, mi-am dat seama că dacă m-aş fi omorât aş fi pierdut clipele minunate petrecute cu tine şi poate

multe altele care aveau să vină. Deci, vezi Mark, când mi-ai ridicat cărţile în ziua aceea, ai făcut mult mai mult. Mi-ai salvat viaţa”.

John W. Schlatter

ZÂMBETUL

Zâmbiţi unul altuia, zâmbeşte-i soţiei, zâmbeşte-i soţului, zâmbeşte copiilor tăi, zâmbiţi unul altuia - nu contează cui - şi vă va ajuta să creşteţi în spiritul dragostei dintre voi.

Maica Tereza

Mulţi cititori cunosc povestea minunată a *„Micului Prinţ”,* scrisă de Antoine de Saint-Exupery. Aceasta este o carte extraordinară şi plină de înţelepciune şi poate fi citită şi ca o poveste pentru copii, dar şi ca o fabulă plină de înţelesuri pentru oamenii mari. Cu mult mai puţini sunt aceia care cunosc şi alte scrieri ale autorului.

Saint-Exupery a fost un pilot de încercare care a luptat împotriva naziştilor şi a murit la datorie. Înainte de al doilea război mondial, el a luptat şi în războiul civil din Spania împotriva fasciştilor. A scris o poveste fascinantă bazată pe această experienţă, intitulată *„Zâmbetul” („Le Sourire”).* Aceasta este povestea pe care vreau să v-o spun acum. Nu se ştie exact dacă povestirea este autobiografică sau este doar simplă ficţiune. Eu cred că este autobiografică.

El povesteşte cum a fost capturat de inamic şi aruncat într-o celulă. După privirile dispreţuitoare şi felul grosolan în care îl trataseră paznicii, era sigur că a doua zi urma să fie executat.

Din acest moment o să spun povestea aşa cum mi-o aduc eu aminte, cu cuvintele mele.

„Eram sigur că or să mă omoare. Am devenit teribil de nervos şi tulburat. M-am scotocit prin buzunare să văd dacă nu cumva mai aveam vreo ţigară scăpată de percheziţia lor. Am găsit una, dar pentru că mâinile îmi tremurau, de-abia puteam s-o duc la gură. Însă nu aveam cu ce să o aprind pentru că îmi fuseseră luate chibriturile.

M-am uitat printre gratii la paznicul meu. Nu puteam să-i văd ochii. La urma urmei, de ce să se uite el la un lucru, la un cadavru? Atunci l-am strigat.

„N-ai cumva un foc, *por favor*?”

S-a uitat la mine, a ridicat din umeri şi a venit să-mi aprindă ţigara. În timp ce aprindea chibritul, privirea lui s-a lovit inevitabil

de a mea. În acel moment am zâmbit. Nu ştiu de ce am făcut asta. Poate din cauza nervozităţii sau poate pentru că, atunci când eşti aproape de cineva, este foarte greu să nu zâmbeşti. În orice caz eu i-am zâmbit. În acel moment a fost ca şi cum s-a aprins o scânteie între inimile noastre îndepărtate, între sufletele noastre. Ştiam că nu vroia asta, dar zâmbetul meu a trecut printre gratii şi l-a făcut şi pe el să zâmbească. Mi-a aprins ţigara şi a rămas lângă mine, uitându-se fix în ochii mei şi continuând să zâmbească.

Am continuat şi eu să zâmbesc, conştient acum că mă aflu lângă un om, nu lângă un gardian. Iar privirea lui părea să aibă altă expresie acum.

„Ai copii?” m-a întrebat.

„Da, aici, aici”. Mi-am scos portofelul şi am început să caut nervos fotografia familiei mele. Atunci a scos şi el poza cu ninos ai lui şi a început să-mi povestească despre planurile şi speranţele pe care şi le-a făcut cu ei. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. I-am spus că mi-e teamă că nu o să-mi mai văd vreodată familia şi că nu voi avea şansa să-mi văd copiii mari. I s-au umplut şi lui ochii de lacrimi.

Brusc, fără să mai spună vreun cuvânt, a descuiat celula şi pe tăcute m-a scos de acolo. În linişte şi pe căi ocolite m-a scos din oraş. Şi, fără nici un cuvânt, s-a întors în oraş.

Viaţa mea fusese salvată de un zâmbet”.

Da, zâmbetul - o legătură simplă, neplanificată, naturală între oameni.

Folosesc această povestire în munca mea pentru că aş vrea ca oamenii să ţină seama că sub toate straturile cu care ne acoperim, demnitatea noastră, titlurile, diplomele, statutul nostru şi nevoia de a fi văzuţi în diferite feluri - sub toate acestea, rămâne Eul nostru autentic şi pur. Nu mi-e teamă să-l numesc suflet. Cu adevărat cred că, dacă aceste părţi se pot recunoaşte între ele, atunci nu vom mai fi duşmani. N-am mai putea simţi ura, invidia sau teama. Cu tristeţe vă spun că toate acele straturi, pe care le construim cu atâta grijă toată viaţa, ne îndepărtează şi ne izolează de comunicarea reală cu alţii. Povestea lui Saint-Exupery vorbeşte despre acele momente magice când două suflete se recunosc.

Am trăit şi eu câteva momente asemănătoare. Când te îndrăgosteşti este unul dintre ele. Sau momentul în care priveşti un copil. De ce zâmbim când vedem un copil? Poate pentru că avem în

faţa noastră pe cineva care nu are toate acele straturi de protecţie, pe cineva al cărui zâmbet ştim cu siguranţă că este absolut natural şi neprihănit. Şi atunci sufletul nostru de copil din noi zâmbeşte trist în semn de recunoaştere.

Hanoch McCarty

AMY GRAHAM

După ce am mers cu avionul toată noaptea de la Washington D.C., mă simţeam foarte obosit când am ajuns la biserica Mile High din Denver. Urma să ţin trei slujbe şi un seminar despre conştiinţa prosperităţii. Când am intrat în biserică, doctorul Fred Vogt m-a întrebat:

„Ştiţi ceva despre Fundaţia „Pune-ţi O Dorinţă”?

„Da”, am răspuns eu.

„Ei bine, lui Amy Graham i s-a pus diagnosticul de leucemie în ultimă fază. I-au mai dat trei zile. Ultima ei dorinţă este să asiste la slujba dumneavoastră”.

Eram şocat. Simţeam ceva ciudat, un amestec de mândrie, teamă şi îndoială. Nu-mi venea să cred aşa ceva. Credeam că micuţii care sunt pe patul de moarte, vor să meargă să vadă Disneyland, să-l întâlnească pe Sylvester Stallone, pe Mr. M., sau pe Arnold Schwartzenneger. Cu siguranţă nu doreau să-şi petreacă ultimele zile, ascultându-l pe Mark Victor Hansen. De ce ar vrea un copil care mai are doar câteva zile de trăit să vină să asculte un vorbitor motivaţional? Dar gândurile mele fură întrerupte brusc…

„Iat-o pe Amy”, spuse Vogt, punând mânuţa firavă a fetiţei în mâna mea. În faţa mea stătea o fată de vreo 17 ani care purta un turban roşu-portocaliu, pentru a-i acoperi capul rămas fără păr în urma chimioterapiei. Trupul ei plăpând era gârbovit şi slăbit. Atunci ea zise:

„Cele două ţeluri ale mele erau să termin liceul şi să asist la unul dintre seminariile tale. Doctorii nu credeau că mai apuc să fac vreuna din ele. Spuneau că nu mai am suficientă forţă. M-au dat în grija părinţilor mei…. Aceştia sunt părinţii mei”.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi s-a pus un nod în gât; Echilibrul meu începea să se clatine. Eram profund mişcat. Mi-am dres vocea, am zâmbit şi am spus:

„Tu şi ai tăi sunteţi invitaţii noştri. Vă mulţumesc că aţi vrut să veniţi”.

Ne-am îmbrăţişat, ne-am şters lacrimile şi ne-am despărţit.

Am participat la multe seminarii de vindecare în Statele Unite, Canada, Malaezia, Noua Zeelandă şi Australia. I-am văzut pe cei mai buni vindecători la lucru şi am studiat, am cercetat, am ascultat, am investigat şi am întrebat ce anume acţionează, de ce şi cum.

În acea duminică după-amiază am ţinut un seminar, la care au participat Amy şi părinţii ei. Publicul era format din mai bine de o mie de oameni, toţi nerăbdători să înveţe, să crească şi să devină mai pe deplin oameni.

Plin de respect am întrebat publicul dacă vrea să înveţe cum să vindece, pentru a-i putea folosi mai târziu în viaţă. De pe scenă părea că toată lumea ridicase mâinile în semn afirmativ. În unanimitate vroiau cu toţii să înveţe.

I-am învăţat cum să-şi frece palmele una de alta, după care să le depărteze la o distanţă de câţiva centimetri şi să simtă energia tămăduitoare. Apoi i-am pus să-şi găsească un partener pentru a simţi cum această energie trece de la unul la altul. După care am zis:

„Dacă aveţi nevoie de vindecare, primiţi-o aici şi acum”.

Toţi aveau nevoie şi toţi trăiau acelaşi sentiment de extaziere. Le-am explicat că toată lumea are această energie şi puterea de a vindeca. Cinci la sută dintre noi au această energie atât de debordantă încât ar putea să o transforme într-un instrument al profesiunii lor. Am spus:

„Azi dimineaţă am cunoscut o fată de 17 ani pe care o cheamă Amy Graham şi a cărei ultimă dorinţă era să participe la acest seminar. Vreau să o urc aici pe scenă pentru ca voi toţi să-i transmiteţi energia voastră tămăduitoare. Poate că o putem ajuta. Ea nu a cerut acest lucru. Fac acest lucru pentru ea, pentru că aşa simt eu că este bine”.

Publicul a strigat: „Da! Da! Da! Da!”

Tatăl lui Amy a ajutat-o să urce pe scenă. Părea atât de firavă din cauza tratamentului chimioterapeutic şi de prea mult stat în pat şi de lipsă de mişcare. (Doctorii nu i-au dat voie să meargă pe jos, începând cu două săptămâni înainte de acest seminar).

I-am pus pe toţi atunci să-şi încălzească mâinile şi să trimită către ea puterea lor de vindecare, după care au ovaţionat-o până la lacrimi.

Două săptămâni mai târziu ea m-a sunat să-mi spună că doctorul ei a lăsat-o să plece acasă după o totală vindecare. Doi ani mai târziu m-a sunat ca să-mi spună că s-a căsătorit.

Am învăţat că nu trebuie să subestimăm niciodată puterea noastră de vindecare. Există întotdeauna acolo undeva înăuntru gata să fie folosită pentru lucruri minunate. Trebuie doar să ne amintim să o folosim.

Mark V. Hansen

O POVESTE DE ZIUA SFÂNTULUI VALENTIN

Larry şi Jo Ann erau un cuplu obişnuit. Locuiau într-o casă obişnuită, pe o stradă obişnuită. La fel ca şi alte cupluri obişnuite, se luptau pentru bunăstarea lor şi a copiilor lor.

Şi mai erau obişnuiţi şi dintr-un alt punct de vedere - aveau şi ei ciorovăielile lor. Mare parte din discuţiile lor se concentrau asupra a ceea ce mergea rău în căsnicia lor şi a cui era vina pentru asta.

Până într-o zi când se întâmplă un lucru extraodinar.

„Ştii Jo Ann, eu am nişte sertare magice. De fiecare dată când le deschid, ele sunt pline de ciorapi şi lenjerie curată, spuse Larry. Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi le-ai tot umplut în toţi aceşti ani”.

Jo Ann se uită mirată la soţul ei, pe deasupra ochelarilor:

„Ce vrei Larry?”

„Nimic. Vreau doar să ştii că apreciez aceste sertare magice”.

Nu era pentru prima dată când Larry făcea ceva ciudat, aşa că Jo Ann uită acest moment până într-o altă zi când Larry zise:

„Jo Ann, îţi mulţumesc pentru că ai înregistrat corect toate cecurile luna asta. Ai scris corect numerele de 15 ori şi ai greşit o singură dată. Este un adevărat record”.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Jo Ann îşi lăsă la o parte lucrul.

„Larry, dar tu întotdeauna te plângi de cum scriu eu greşit cecurile. De ce nu te mai plângi şi acum?”

„Fără nici un motiv. Vreau doar să ştii că apreciez acest efort pe care îl faci”.

Jo Ann dădu din cap şi-şi văzu mai departe de cârpit. „Ce i-o fi venit?” murmură în sinea ei.

În orice caz, a doua zi când Jo Ann completa un cec pentru băcănie, verifică în registrul ei pentru a vedea dacă a scris corect numerele cecului. „De ce dintr-o dată îmi pasă de toate numerele astea tâmpite?” se întrebă ea.

Încercă să uite incidentul, dar comportamentul ciudat al lui Larry deveni şi mai ciudat.

„Jo Ann, mi-ai pregătit o cină minunată”, spuse el într-o seară, „Îţi apreciez tot acest efort. Ei bine, cred că în ultimii 15 ani ai pregătit pentru mine şi copii mai bine de 14.000 de mese”.

Apoi într-o altă zi:

„Doamne, Jo Ann, dar casa noastră arată ca un pahar. Cred că ai muncit din greu ca să arate aşa de bine”.

Şi chiar:

„Mulţumesc, Jo Ann, pentru că exişti. Îmi place cu adevărat să te ştiu lângă mine”.

Jo Ann deveni din ce în ce mai îngrijorată. „Unde au dispărut sarcasmul şi criticile?” se întreba ea.

Temerile ei că ceva în neregulă se întâmplă cu soţul ei erau confirmate şi de fiica ei de 16 ani, Shelly, care începu să se plângă:

„Tata a cam luat-o razna, mamă. Tocmai mi-a spus că arăt bine. Cu tot machiajul ăsta şi ţoalele astea lălâi, şi tot m-a lăudat. Ăsta nu-i tata. Ce se întâmplă cu el?”

Orice s-ar fi întâmplat, lui Larry nu-i trecu. Zi şi noapte, Larry continuă să se concentreze asupra lucrurilor pozitive.

De-a lungul săptămânilor, Jo Ann începu să se obişnuiască cu comportamentul neobişnuit al soţului ei şi, din când în când, chiar îi mormăia câte un „Mulţumesc”. Era mândră că nu dădea prea mare atenţie acestor lucruri, până când într-o zi se petrecu un lucru atât de straniu, încât o lăsă cu gura căscată:

„Vreau, draga mea, să faci o pauză, spuse Larry. Mă duc eu să spăl vasele. Aşa că, te rog, lasă tigaia aia din mână şi pleacă din bucătărie”.

Un mare, mare moment de tăcere. „Mulţumesc, Larry. Mulţumesc foarte mult”.

Acum paşii lui Jo Ann erau ceva mai uşori, încrederea în ea mai mare şi pentru prima dată după multă vreme, ea începu să fredoneze un cântecel. Nu părea să mai fie în toane proaste. „Chiar îmi place comportamentul lui cel nou”, îşi zicea ea.

Acesta ar fi putut fi sfârşitul povestirii, dacă într-o bună zi nu se petrecu alt lucru din cale-afară. De data asta cea care vorbi fu Jo Ann.

„Larry, spuse ea, vreau să-ţi mulţumesc pentru toţi aceşti ani în care te-ai dus la servici şi ne-ai asigurat o viaţă cu de toate. Nu cred că ţi-am spus vreodată cât de mult te apreciez”.

Larry nu a dezvăluit niciodată motivul care l-a făcut să-şi schimbe atât de radical purtarea oricât de mult s-a străduit Jo Ann să obţină un răspuns de la el, şi va rămâne probabil unul din misterele vieţii sale. Dar este misterul datorită căruia mă bucur că trăiesc.

Ştiţi, eu sunt Jo Ann.

Jo Ann Larsen Desert News

CARPE DIEM![*]

Un exemplu desăvârşit de expresie curajoasă este John Keating, profesorul inovator, admirabil întruchipat de Robin Williams în „Societatea Poeţilor Morţi”. În acest film de mare valoare, Keating preia, dintr-un liceu cu internat, un grup de studenţi ordonaţi, rigizi şi închistaţi spiritual, cărora le insuflă dorinţa de a-şi face viaţa extraordinară.

Aceşti tineri, aşa cum Dl. Keating le sugerează, îşi pierduseră visele şi ambiţiile. Ei trăiesc automat conform programului şi aşteptărilor părinţilor lor. Plănuiesc să devină doctori, avocaţi şi bancheri, pentru că aşa fuseseră sfătuiţi de părinţii lor. Dar aceşti tipi seci nici măcar nu se gândiseră la ceea ce doreau inimile copiilor lor.

Într-una dintre scenele de început ale filmului, Dl. Keating îi conduce pe băieţi în holul mare al liceului unde, într-o vitrină, sunt prezentate fotografii ale unor promoţii mai vechi. „Uitaţi-vă la aceste poze, băieţi”, le spune profesorul băieţilor. „Tinerii pe care îi priviţi au avut acelaşi foc în ochi pe care îl aveţi şi voi acum. Şi ei plănuiau să răstoarne lumea şi să facă ceva extraordinar cu viaţa lor. Asta se întâmpla acum 70 de ani. Acum toţi împing margaretele în sus. Câţi dintre ei au reuşit să-şi împlinească visele? Au obţinut ei ceea ce-şi propuseseră?”. Apoi Keating intră în mijlocul bobocilor şi le Şopteşte răspicat, *„Carpe diem”* „Trăieşte clipa!”.

La început elevii nu ştiau ce să creadă despre acest profesor. Dar, foarte curând, ei îşi dau seama de importanţa cuvintelor sale. Ajung să-l respecte şi să-l admire pe Dl. Keating, care le dăruise o nouă viziune - sau care le-o redăruise.

> ***T****oţi ne mişcăm de colo colo cu o felicitare pe care vrem să o dăruim cuiva - o felicitare care să cuprindă toată bucuria, creativitatea şi dorinţa de viaţă aflate în inima noastră.*

Unul dintre personajele filmului, Knox Overstreet, face o pasiune

---

[*]* Trăieşte clipa! (în lb. latină)

nebună pentru o *f*ată superbă. Singura problemă este că fata este prietena unui jocheu cunoscut. Knox este îndrăgostit până peste urechi însă îi lipseşte încrederea şi nu are curajul să o abordeze. Apoi îşi aduce aminte de sfatul Dlui Keating: *Trăieşte clipa*! Knox îşi dă seama că nu se poate rezuma doar la un vis - dacă o vrea, trebuie să facă ceva în privinţa asta. Şi face. Îndrăzneţ şi poetic îi împărtăşeşte sentimentele sale cele mai profunde. În timpul declaraţiei, ea îl respinge şi se pomeneşte pocnit în nas de prietenul ei, văzându-se silit la o retragere umilitoare. Dar Knox nu renunţă la visul său, aşa că urmează dorinţa inimii lui. În final, ea simte adevărul sentimentelor lui, şi-şi deschide inima către el. Deşi Knox nu este un băiat arătos sau popular, el o cucereşte prin intenţia lui sinceră. El îşi făcuse din viaţă ceva extraordinar.

Şi eu am avut ocazia să-mi trăiesc clipa. Mă îndrăgostisem de o fată drăguţă care lucra la un magazin de animale. Era mai mică decât mine, avea un stil de viaţă diferit de al meu şi nu prea aveam ce să discutăm. Dar cumva lucrurile astea nu au contat. Îmi plăcea să stau cu ea şi mă simţeam minunat în prezenţa ei. Şi ei părea să-i facă plăcere prezenţa mea.

Când am aflat că se apropia ziua ei, m-am hotărât să o invit în oraş. Când eram pe punctul să o sun, am stat şi m-am uitat la telefon timp de o jumătate de oră. Apoi am format numărul şi am închis înainte ca telefonul să sune. Mă simţeam ca un licean, care oscilează între emoţia aşteptării şi teama de a nu fi refuzat. O voce din iad îmi tot spunea că ei n-o să-i placă şi că o să mă întrebe cum de am avut tupeul să-i propun aşa ceva. Dar mă simţeam prea entuziasmat de prezenţa ei ca să las temerile mele să mă oprească. În sfârşit, mi-am luat inima în dinţi şi am întrebat-o. Mi-a mulţumit, dar mi-a spus că avea deja alte planuri.

Eram la pământ. Aceeaşi voce îmi spunea să o las baltă înainte să mă simt şi mai stânjenit. Dar eram prea curios să văd de unde vine atracţia asta. Simţeam ceva pentru femeia aceasta şi vroiam să arăt acest lucru.

M-am dus la supermarket şi i-am luat o felicitare drăguţă pe care i-am scris câteva rânduri poetice. Am dat colţul ca să intru în magazinul unde ştiam că lucra. În timp ce mă apropiam de uşă, aceeaşi voce deranjantă îmi spunea, „Şi dacă nu te place? Şi dacă te respinge?” M-am simţit vulnerabil şi am ascuns felicitarea în buzunarul cămăşii. Am hotărât că, dacă îmi arată cel mai mic semn

de afecţiune, i-o voi da; dacă era rece cu mine, voi lăsa felicitarea acolo unde era. Astfel nu voi risca nimic şi voi evita un refuz sau un sentiment de stânjeneală.

Am vorbit o vreme şi nu am primit nici un semn. Pentru că nu mă simţeam în largul meu, am vrut să plec.

În timp ce mă apropiam de uşă, am auzit o altă voce şoptită. Era una suavă, dar nu ca aceea a domnului Keating. Mă avertiza, „Adu-ţi aminte de Knox Overstreet.... *Carpe Diem*!" În acel moment m-am simţit prins între dorinţa mea de a-mi exprima sentimentele şi neputinţa de a înfrunta vulnerabilitatea mărturisirii sentimentelor. Cum să le mai spun eu celorlalţi să-şi trăiască visele, când eu singur nu le puteam trăi pe ale mele? Pe de altă parte, care era lucrul cel mai rău care se putea întâmpla? Orice femeie ar fi încântată să primească o felicitare poetică. Şi m-am hotărât să-mi trăiesc clipa. După ce am făcut această alegere m-a cuprins un curaj nebun. Când vrei cu adevărat, poţi.

Mă simţeam mai mulţumit şi liniştit cum nu mai fusesem de multă vreme... Trebuia să învăţ să-mi deschid inima şi să-mi ofer dragostea fără să aştept ceva în schimb.

Am scos felicitarea din buzunar, m-am întors, am mers până lângă standul ei şi i-am dat-o. Atunci m-am simţit incredibil de înviorat şi emoţionat, dar şi plin de teamă. (Fritz Perls spune că teama este „fără respiraţie"). Dar am făcut-o.

Şi ştiţi ceva? Nu prea a fost impresionată. A spus, „Mulţumesc" Şi a pus felicitarea deoparte fără măcar să o deschidă. Eram distrus. Mă simţeam dezamăgit şi respins. Să nu primesc nici un răspuns părea şi mai rău decât un refuz dur.

Am spus politicos la revedere şi am ieşit din magazin. Apoi s-a întâmplat ceva uimitor. Am început să mă simt exaltat. O senzaţie uluitoare de satisfacţie s-a născut în mine şi mi-a cuprins toată fiinţa. Îmi exprimasem sentimentele şi era extraordinar!

Îmi depăşisem teama şi ieşisem pe ringul de dans. Da, fusesem un pic neîndemânatic, dar o făcusem. (Emmet Fox a spus „Chiar dacă tremuri, fă-o!") îmi pusesem inima la bătaie fără să am o garanţie a rezultatelor. Nu oferisem ca să primesc ceva în schimb. Îmi dădusem pe faţă sentimentele fără să mă agăţ de un răspuns

anume.

Dinamica necesară pentru ca orice relaţie să meargă este: Ţineţi dragostea la vedere.

Exaltarea mea se transformă într-o bucurie caldă. Mă simţeam mai liniştit şi mai împăcat cu mine ca niciodată. Mi-am dat seama de scopul întregii experienţe: Trebuia să învăţ să-mi deschid inima şi să dăruiesc dragoste fără să cer nimic în schimb. Această întâmplare nu povesteşte despre crearea unei relaţii cu o femeie, ci vorbeşte despre adâncirea relaţiei cu mine însumi. Şi am făcut-o. Dl. Keating ar fi fost mândru de mine. Cel mai important era că eu eram mândru de mine.

N-am mai văzut-o pe fată de atunci, dar experienţa aceea mi-a schimbat viaţa. Datorită acelei simple interacţiuni am văzut clar dinamica necesară pentru a face o relaţie şi chiar o lume întreagă să mergă: *Ţineţi dragostea la vedere.*

Credem că atunci cînd nu primim dragoste suntem răniţi. Dar nu asta ne răneşte. Durerea vine atunci când nu oferim dragoste. Ne-am născut ca să iubim. Aţi putea spune că suntem nişte maşini ale dragostei create de Dumnezeu. Funcţionăm la capacitate maximă atunci când oferim dragoste. Lumea ne-a făcut să credem că bunăstarea noastră este deplină dacă alţii ne iubesc. Dar acesta este un mod de gândire pe dos care a creat multe dintre problemele noastre. Adevărul este că bunăstarea noastră depinde de câtă dragoste oferim. Nu este vorba de ceea ce *primim*; este vorbă de ceea ce *dăruim*!

Alan Cohen

TE CUNOSC, EŞTI EXACT CA MINE!

Unul dintre prietenii noştrii cei mai apropiaţi este Stan Dale. Stan predă un curs despre dragoste şi relaţii numit „Sex, dragoste şi intimitate”. Acum câţiva ani, în efortul de a învăţa cum sunt oamenii din Uniunea Sovietică, el a plecat împreună cu 29 de persoane în URSS pentru două săptămâni. Când ne-a scris despre experienţele lui de acolo, am fost tare încântaţi de următoarea anecdotă.

În timp ce mă plimbam printr-un parc din oraşul industrial Harkov, am observat un bătrân veteran rus din al doilea război mondial. Sunt uşor de recunoscut după medaliile şi tresele pe care cu mândrie şi le arborează pe piept. Acesta nu este un act de vanitate. Este modul ţării de a-i onora pe cei care au salvat Rusia, deşi 20 de milioane de ruşi au fost ucişi de nazişti. M-am dus la bătrânelul acela care stătea împreună cu soţia lui pe o bancă şi i-am spus, *„Droozhba, i mir”* (prietenie şi pace). Uitându-se la mine cu neîncredere, a luat insigna pe care o făcusem special pentru această călătorie, şi pe care scria în rusă „Prietenie”, şi care arăta o hartă a Americii şi a U.R.S.S.-ului legate de nişte mâini iubitoare, şi mi-a spus, „Americanski?”. I-am răspuns, „Da, Americanski. *Droozhba i mir”.* M-a prins de mâini de parcă am fi fost doi fraţi pierduţi unul de altul şi a spus din nou, „Americanski!”. De data aceasta, în cuvintele lui puteai simţi recunoaştere şi dragoste.

Timp de câteva minute el şi soţia lui au vorbit în ruseşte de parcă aş fi înţeles fiecare cuvânt, iar eu am vorbit în engleză de parcă ei ar fi putut să mă înţeleagă. Ştiţi ceva? Niciunul dintre noi nu a înţeles un cuvânt, în schimb ne-am înţeles unii pe alţii. Ne-am îmbrăţişat, am râs, am plâns, tot timpul spunând, *„Droozhba, i mir*, Americanski”. „Vă iubim, suntem mândri că ne aflăm în ţara voastră, nu vrem război. Vă iubim!”

După cinci minute ne-am luat la revedere, şi cei şapte din grupul nostru mic au plecat. Un sfert de oră mai târziu, după ce mersesem ceva drum, bătrânul veteran ne-a prins din urmă. S-a apropiat de mine, şi-a scos medalia cu ordinul Lenin (probabil cea mai preţioasă) şi mi-a prins-o de haină. Apoi m-a sărutat pe gură şi mi-a

dat cea mai caldă şi mai iubitoare îmbrăţişare din lume. Am plâns amândoi, ne-am uitat unul în ochii altuia timp îndelungat şi am zis *„Dasvidania”* (la revedere).

Povestea de mai sus este simbolică pentru întreaga noastră excursie numită ”Diplomaţie cetăţenească” în Rusia. În fiecare zi am întâlnit şi am emoţionat sute de oameni din cele mai imposibile locuri. Nici noi şi nici ruşii nu vor mai fi la fel. Acum sunt sute de copii din trei şcoli pe care le-am vizitat, care nu vor mai crede atât de uşor că americanii vor să-i „elimine”. Am dansat, am cântat şi ne-am jucat cu copii de toate vârstele, apoi i-am îmbrăţişat, i-am sărutat şi ne-am dat cadouri unii altora. Ei ne-au oferit flori, prăjituri, insigne, tablouri, păpuşi, dar cel mai frumos cadou pe care ni l-au făcut a fost inima lor.

De multe ori am fost invitaţi la ceremonii de căsătorie şi nu cred că vreo rudă de-a lor a fost mai bine primită, acceptată şi ospătată decât am fost noi. Ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat, am dansat şi am băut şampanie, şnaps şi vodcă împreună cu mirele şi mireasa, cu mama, tata şi restul familiei.

În Kursk, am fost găzduiţi de şapte familii ruse care s-au oferit voluntar să ne ofere masă şi casă. Patru ore mai târziu, niciunul dintre noi nu vroia să mai plece. Grupul nostru avea acum o familie completă în Rusia.

În seara următoare, „familia noastră” a mers cu noi la hotel. Orchestra a cântat până noaptea târziu şi ce credeţi?

Încă o dată am mâncat, am băut, am dansat, am vorbit şi am plâns până când a venit vremea să ne despărţim. Fiecare dans l-am dansat de parcă eram îndrăgostiţi şi aşa era.

Aş putea să vă vorbesc ore în şir despre ce am trăit aici, dar tot nu aş putea să vă fac să înţelegeţi exact cum ne-am simţit. Cum v-aţi simţi când aţi ajunge la hotelul din Moscova şi aţi găsi un mesaj în ruseşte de la Mihail Gorbaciov, în care spune că regretă nespus că nu se poate întâlni cu noi pentru că va fi plecat din oraş, dar că, în schimb, a aranjat să ne întâlnim timp de două ore cu şase membri ai Comitetului Central? Am avut o discuţie sinceră despre toate, inclusiv despre sex.

Cum v-aţi simţi dacă mai mult de douăsprezece doamne în vârstă, purtând băsmăluţe, ar ieşi din apartamentele lor doar ca să vă sărute? Cum v-aţi simţi când însoţitoarele voastre, Tania şi

Nataşa, v-ar spune că nu au mai întâlnit pe nimeni ca voi? Şi când am plecat, toţi 30 am plâns pentru că ne îndrăgostisem de aceste femei extraordinare, şi ele de noi.

Da, cum v-aţi simţi? La fel ca noi, probabil.

Fiecare dintre noi a avut propria lui experienţă, bineînţeles, dar experienţa noastră colectivă a avut ceva în comun: Singurul mod în care poţi asigura pace pe pământ este să-i consideri pe toţi „familia ta”. Trebuie să-i luăm în braţe pe toţi şi să-i sărutăm. Să dansăm şi să ne jucăm cu ei. Trebuie să stăm cu ei, să vorbim, să ne plimbăm şi să plângem împreună cu ei. Pentru că atunci când vom face asta, vom vedea că, într-adevăr, toţi oamenii sunt frumoşi, că ne completăm unii cu alţii, şi că am fi mai săraci dacă nu ne-am avea unul pe celălalt. Şi în acel moment, zicala, „Te cunosc, eşti exact ca mine!” va căpăta un uriaş înţeles: „Aceasta este familia mea şi voi sta lângă ea orice s-ar întâmpla!”

Stan Dale

O ALTĂ CALE

Trenul zăngănea şi zornăia prin suburbiile oraşului Tokio într-o după-amiază molcomă de primăvară. Vagonul nostru era relativ gol - doar câteva gospodine cu copiii după ele, câţiva bătrâni care mergeau la cumpărături. Priveam absent casele murdare şi tufişurile pline de praf.

Într-una din staţii uşa se deschise, şi liniştea acelei după-amieze fu tulburată de bolboroselile violente ale unui bărbat. Acesta intră clătinându-se în vagon. Purta haine de lucru şi era mare, beat şi murdar. Ţipând, se lovi de o femeie care ţinea un copil în braţe. Lovitura o trimise învârtindu-se peste un cuplu în vârstă. A fost un miracol că băieţelul a scăpat nevătămat.

Îngrozit, cuplul sări în picioare şi se repezi către celălalt capăt al vagonului. Muncitorul vru să-i dea un picior în fund bătrânei, dar o rată. Acest lucru îl înfurie atât de mult încât apucă bara de metal din centrul vagonului şi încercă să o smulgă din locul ei. Era tăiat la o mână şi sângera. Trenul îşi continua drumul, în timp ce pasagerii îngheţaseră de frică. M-am ridicat în picioare.

Eram tînăr pe atunci, acum 20 de ani, şi aveam o bună condiţie fizică. Timp de trei ani făcusem Aikido, câte opt ore pe zi. Îmi plăcea să mă iau la trântă. Mă credeam grozav. Problema era că nu-mi testasem niciodată talentele mele marţiale. Cei care fac Aikido nu au voie să se bată.

„Aikido”, spunea profesorul meu mereu, „este arta reconcilierii. Cine are în cap lupta, pierde legătura cu universul. Dacă încercaţi să dominaţi oamenii, aţi pierdut deja. Noi învăţăm cum să aplanăm un conflict, nu cum să-l începem”.

I-am ascultat cuvintele. Mă străduiam. Am mers atât de departe încât traversam strada ca să evit „chimpira”, grupul de punkişti ce hălăduia pe lângă gări. Puterea mea de stăpânire mă exalta.

Mă simţeam tare şi raţional în acelaşi timp. Totuşi, în inima mea, doream să am o ocazie legitimă în care să-i salvez pe nevinovaţi distrugându-l pe vinovat.

„Acu i-acu’!” mi-am spus, în timp ce mă ridicam în picioare. „Oamenii sunt în pericol. Dacă nu fac ceva repede, cineva va fi rănit”.

Văzându-mă că m-am ridicat, beţivul a văzut şansa de a-şi focaliza furia. „Aha!” urlă el. „Un străin! Ai nevoie de o lecţie în stil japonez!”

Mă ţineam uşor de bara de deasupra mea, aruncându-i o privire plină de dezgust şi dispreţ. Vroiam să-l iau deoparte şi să-l lămuresc, dar trebuia ca el să facă prima mişcare. Vroiam să fie furios, aşa că mi-am ţuguiat buzele şi i-am trimis un sărut insolent.

„Ei bine!”, strigă el. „Vei primi o lecţie!” Şi se adună să se repeadă spre mine.

Cu o fracţiune de secundă înainte să se mişte, cineva ţipase „Hei!” Să-ţi plezenească timpanele, nu alta! Suna ciudat de vesel şi însufleţit. Ca şi când tu şi un prieten ai căuta cu grijă ceva şi, dintr-o dată, acesta se împiedică de lucrul respectiv. „Hei!”

M-am întors spre stânga; beţivul se răsuci spre dreapta. Amândoi ne uitam în jos la un bătrânel japonez. Trebuia să fie trecut bine de 70 de ani, omuleţul acela, care stătea acolo în chimonoul lui imaculat. Nici nu se uita la mine; îl privea încântat pe muncitor, ca şi când ar fi avut să-i spună un secret.

„Haide, vino aici”, rostea încetişor bătrânul către beţiv. „Hai, vino şi vorbeşte cu mine”. Îşi mişca mâinile cu blândeţe.

Omul se duse spre el ca hipnotizat. Se postă pus pe harţă în faţa lui într-o atitudine războinică şi începu să urle, „De ce dracu să stau de vorbă cu tine?” Acum acesta stătea cu spatele la mine. Dacă şi-ar fi mişcat cotul şi numai un milimetru, l-aş fi bătut măr.

Bătrânul continua să-l privească pe muncitor. „Ce ai băut?” îl întrebă, cu ochii plini de interes. „Am băut sake”, strigă muncitorul, „şi nu e treaba ta!” Stropi de salivă săreau pe bătrân.

„A, dar este minunat”, spuse el, „absolut minunat! Vezi tu, şi mie îmi place sake-ul. În fiecare seară, eu şi soţia mea, care are 76 de ani, încălzim o sticluţă de sake, mergem în grădină cu ea şi stăm pe o băncuţă veche de lemn. Privim apusul şi ne mai uităm să vedem cum îi mai merge prunului nostru. Stră-străbunicul meu a plantat acest pom şi ne tot întrebam dacă îşi va mai reveni după viscolul de anul trecut. Pomul nostru, însă, şi-a revenit neaşteptat de repede, dacă luăm în calcul şi solul sărac. Este minunat să stai să ne priveşti cum ne bem seara sake-ul şi avem grijă de pomişorul nostru, chiar şi atunci când plouă!” Se uită la muncitor cu ochii strălucind. În încercarea sa de a urmări povestea bătrânului, privirea i se înmuiase. Pumnii i se descleştau încetul cu încetul.

„Daa”, spuse el. „Şi eu iubesc prunii..”.

Tonalitatea vocii lui scăzuse.

„Da”, zise bătrânul, zâmbind, „şi sunt sigur că ai o soţie minunată”.

„Nu”, răspunse muncitorul. „Soţia mea a murit”. Foarte blând, legănându-se în mişcarea trenului, uriaşul începu să suspine. „N-am nevastă, nu am casă, nu am slujbă. Mi-e atât de ruşine de mine”. Lacrimile i se înnodau în barbă, iar corpul îi era cuprins de spasme de disperare.

Cum stăteam eu acolo, cu nevinovăţia mea tinerească şi ferchezuită, în spiritul dreptăţii, m-am simţit mai murdar decât era el.

Apoi trenul s-a oprit acolo unde trebuia să cobor. Uşile s-au deschis şi l-am auzit pe bătrânel spunând plin de înţelegere, „Vai de mine şi de mine, asta chiar că e o povară grea. Hai, stai jos şi povesteşte-mi”.

Mi-am întors capul pentru a arunca o ultimă privire. Muncitorul stătea cu capul în poalele bătrânelului. Acesta îl mângâia încet şi blând pe părul murdar şi încâlcit.

După ce a plecat trenul, m-am aşezat pe o bancă din staţie. Ceea ce am vrut eu să fac eu cu muşchi, se rezolvase cu câteva vorbe bune. Tocmai văzusem cum funcţionează Aikido, iar esenţa acestuia era dragostea. Din acel moment trebuia să practic acest sport într-un alt spirit, cu totul diferit. A trecut multă vreme după aceea până am reuşit să vorbesc despre aplanarea unui conflict.

Terry Dobson

CEA MAI STRINGENTĂ NEVOIE

Cel puţin o dată pe zi, pisoiul nostru vine la unul dintre noi cu privirea aceea de parcă ar vrea să ne ceară ceva anume. Nu înseamnă că vrea mâncare sau ceva de genul ăsta. Dorinţa lui este cu totul aparte.

Dacă stai cumva jos îţi va sări în poală; dacă nu, va sta acolo privindu-te melancolic, până când îl vei lua tu în braţe. O dată ce s-a aşezat bine, începe să toarcă, chiar înainte să îl mângâi pe spate, să îl scarpini sub bărbie şi să-i spui ce motănel cuminte este el. Apoi turaţia motorul lui aflat la relanti creşte; se foieşte până când îşi găseşte un loc comod. Uneori torsul scapă de sub control şi se transformă în sforăit. Se uită la tine cu ochii mari plini de adoraţie, şi îţi oferă privirea aceea pisicească lungă şi molcomă, de încredere absolută.

După un timp, încetul cu încetul, se linişteşte. Dacă vede că nu te mişti, atunci se hotărăşte să tragă un pui de somn. Dar tot atât de bine poate să sară jos din poală şi să plece la treaba lui. Se simte bine în ambele cazuri.

Fiica noastră spune mai pe scurt: „Negruţ are nevoie să toarcă”.

În gospodăria noastră, el nu este singurul care are nevoie de acest lucru: şi eu şi soţia mea ştim că această nevoie nu ţine de vârstă. Totuşi, pentru că sunt dascăl, dar şi părinte, o asociez de obicei celor mai tineri, pentru că ei simt nevoia imperioasă să îmbrăţişeze, să stea cu capul în poală, să fie luaţi de mână, să fie înveliţi şi mângâiaţi, şi nu pentru că ar fi ceva în neregulă, ci pentru că aşa sunt ei.

Există multe lucruri pe care aş vrea să le fac pentru copii. Însă, dacă ar fi să aleg unul singur, ar fi acesta: să-i ofer oricărui copil de oriunde, cel puţin o şedinţă de tors pe zi.

Copiii, ca şi pisicile, au nevoie să toarcă.

Fred T. Wilhelms

BOPSY

Tânăra mamă de 26 de ani îşi privea fiul care murea, suferind de leucemie în ultimă fază. Deşi inima ei era plină de durere, ea avea o putere mare. Ca orice părinte, îşi dorea ca fiul ei să crească mare şi să-şi îndeplinească toate visele. Acum, acest lucru nu mai era posibil. Leucemia fusese mai tare. Şi totuşi vroia ca visele băieţelului ei să se adeverească.

Luă mâna micuţului şi îl întrebă, „Bopsy, te-ai gândit vreodată ce vrei să te faci când o să te faci mare? Ai visat vreodată ce se va întâmpla cu viaţa ta?”.

„Mami, tot timpul mi-am dorit să mă fac pompier când o să cresc”.

Mama îi zâmbi şi îi spuse, „Haide să vedem dacă dorinţa ta se poate îndeplini”. În aceeaşi zi, ea s-a dus la departamentul local de pompieri din Phoenix, Arizona, unde l-a întâlnit pe Bob care avea o inimă mare cât Phoenix-ul. Ea îi povesti despre ultima dorinţă a fiului ei şi îl întrebă dacă s-ar putea să-l plimbe cu maşina de pompieri pe puştiul ei de şase ani.

Bob i-a răspuns, „Uite, putem face mai mult de atât. Pregăteşte-l pe fiul tău până la şapte, miercuri dimineaţă, şi îl vom face pompier onorific pentru întreaga zi. Poate să vină la staţie, pe la şapte, să mănânce cu noi, să meargă cu noi la toate apelurile... Şi, dacă ne dai şi măsura lui, îi vom face o uniformă adevărată, cu o bască adevărată, nu una de jucărie, cu emblema noastră pe frunte, cu vestă galbenă ca a noastră şi cu cizme de cauciuc. Toate se fabrică aici în Phoenix, aşa că o să le putem avea repede”.

Trei zile mai târziu, Bob Pompierul îl luă pe Bopsy, îl îmbrăcă în uniforma de pompier şi îl escortă din patul de spital până la maşina de pompier care îl aştepta. Bopsy se urcă în spatele maşinii şi stătu acolo până la staţie. Era în al nouălea cer.

Urmară trei apeluri în ziua aceea şi Bopsy merse cu brigada de fiecare dată. Merse cu maşini diferite de pompieri, cu maşina paramedicilor şi chiar cu cea a pompierului şef. A fost de asemenea filmat pentru jurnalul de ştiri al televiziunii locale.

Realizarea visului său, precum şi faptul că a fost înconjurat de atâta dragoste şi atenţie, l-au ajutat pe Bopsy să trăiască trei luni

mai mult decât prognozaseră medicii.

Într-o seară, când toate semnele vitale părură să scadă dramatic, sora şefă, care credea în conceptul Hospice că nimeni n-ar trebui să moară singur, se hotărî să-i cheme familia la spital. Apoi, îşi aduse aminte de ziua pe care Bopsy şi-a petrecut-o ca pompier, aşa că îl sună şi pe pompierul şef şi îl întrebă dacă n-ar fi posibil să-i trimită pe cineva în uniformă care să stea cu Bopsy până ce acesta va trece pragul lumii de dincolo. Şeful răspunse: „Putem face mai mult decât atât. Vom fi acolo în cinci minute. Dar vrei, te rog, să-mi faci o favoare? Când vei auzi sirenele urlând şi vei vedea luminile girofarurilor, anunţi tu prin sistemul vostru de comunicare că nu este nici un incendiu? Spune-le doar că brigada de pompieri a venit să-şi ia la revedere de la unul dintre cei mai minunaţi colegi pe care l-au avut. Şi vrei să deschizi fereastra de la camera lui? Mulţumim”.

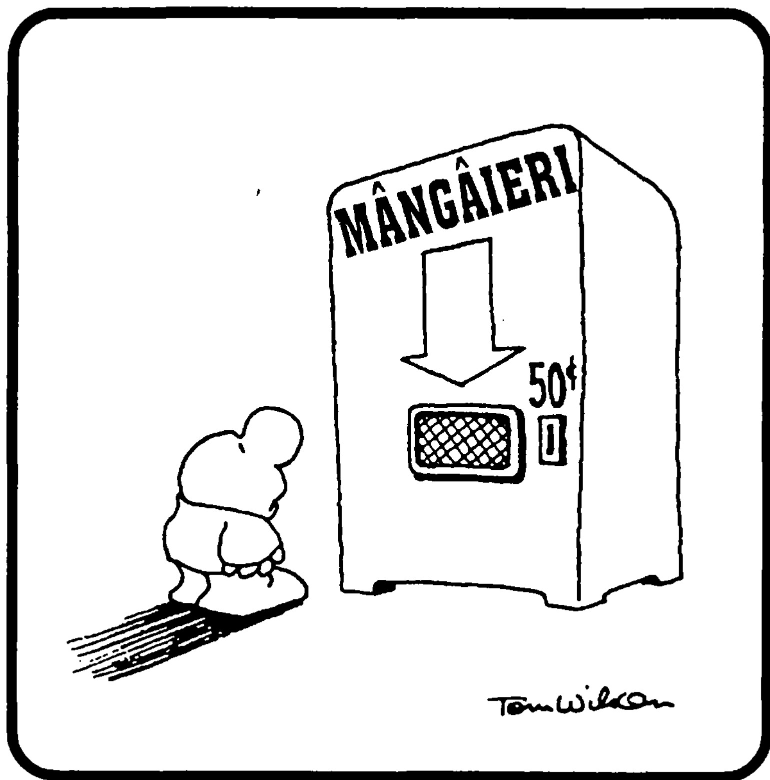
Cinci minute mai târziu la spital sosi o maşină de pompieri cu scară, ridică scara până la etajul trei al clădirii, acolo unde era salonul lui Bopsy, şi 14 pompieri şi două pompieriţe urcară pe ea până în camera lui. Cu permisiunea mamei lui, l-au îmbrăţişat, l-au ţinut în braţe şi i-au spus ce mult îl iubesc.

Cu ultima răsuflare, Bopsy şi-a ridicat ochii către şeful pompierilor şi i-a zis, „Şefule, acum sunt un pompier adevărat, nu-i aşa?”.

„Da, Bopsy, eşti”, răspunse acesta.

După aceste cuvinte, Bopsy a zâmbit şi a închis ochii pentru ultimă oară.

Jack Canfield şi Mark V. Hansen

MÂNGÂIERI
50¢
Tom Wilson

CĂŢELUŞI DE VÂNZARE

Un proprietar de magazin a atârnat într-o zi deasupra uşii un anunţ pe care scria „Căţeluşi de vânzare”. Anunţuri ca acestea atrag de obicei copiii mici, şi nu trecu mult că şi apăru un băieţel care se opri la uşă. „Cu cât vinzi căţeluşii?”, întrebă el. „Depinde; între 30 de dolari şi 50 de dolari”, răspunse proprietarul.

Băieţelul îşi goli buzunarele şi scoase nişte mărunţiş. „N-am decât 2 dolari şi 37 de cenţi”, spuse el. „Da', pot şi eu să mă uit la ei?”.

Proprietarul zâmbi, fluieră şi dintr-un coteţ ieşi Lady, care alergă de-a lungul magazinului, urmată îndeaproape de cinci ghemotoace micuţe de blană. Unul dintre căţeluşi rămăsese mult în urmă, abia mişcându-şi picioruşele. Imediat, privirea băieţelului căzu asupra căţeluşului şchiop şi întrebă, „Ce s-a întâmplat cu el?”.

Proprietarul îi spuse că medicul veterinar examinase căţeluşul şi descoperise că acesta nu are o încheietură la un şold, şi că toată viaţa lui va fi şchiop. Băieţelul se însufleţi. ..Acesta este căţeluşul pe care vreau să-l cumpăr”.

Proprietarul spuse, „Nu, nu vrei să-l cumperi. Însă dacă-l vrei cu adevărat, ţi-l dăruiesc”.

Băieţelul se supără foarte tare. Se uită drept în ochii omului, arătând cu degetul drept înspre căţeluş, şi spuse: „Nu vreau să mi-l dai. Acel căţeluş valorează tot atât de mult ca şi ceilalţi, aşa că îţi voi da cât ai cerut. De fapt acum îţi dau 2 dolari şi 37 de cenţi, şi apoi câte 50 de cenţi pe lună până se strânge toată sumă”.

Omul totuşi insistă, „Tu nu vrei să iei câinele ăsta. N-o să fie niciodată în stare să alerge, să sară şi să se joace cu tine aşa cum fac ceilalţi”.

Când a auzit asta, băieţelul se aplecă şi îşi ridică un crac al pantalonului, pentru a-i arăta bărbatului piciorul stâng schilodit, răsucit, susţinut de o tijă metalică. Îşi ridică privirea şi spuse încet, „Ei bine, nici eu nu alerg prea bine, iar căţeluşul are nevoie de cineva care să-l înţeleagă”.

Dan Clark
Înfruntând furtunile

2. CUM SĂ ÎNVEŢI SĂ TE IUBEŞTI

Oliver Wendell Holmes a participat odată la o întâlnire unde el era cel mai scund dintre toţi.

„Dr. Holmes”, remarcă sarcastic un prieten, „aş zice că te simţi cam mic printre noi, ăştia mari”.

„Da”, i-o întoarse Holmes, „mă simt ca David între o grămadă de Goliazi”

BUDA CEL DE AUR

Şi iată secretul meu, unul foarte simplu: numai cu inima poţi vedea ce este drept, pentru că esenţialul este ascuns privirii.

Antoine de Saint-Exupery

În toamna lui 1988 eu şi soţia mea Georgie am fost invitaţi să ţinem o prelegere despre preţuirea de sine şi performanţa de vârf la o conferinţă în Hong Kong. Pentru că nu mai fusesem niciodată în Orientul îndepărtat, am hotărât să vizităm şi Tailanda.

Când am ajuns la Bangkok, ne-am decis să facem un tur al celor mai faimoase temple budiste din oraş. Împreună cu interpretul nostru şi şoferul, Georgia şi cu mine am vizitat nenumărate temple în ziua aceea, dar, foarte curând ele au început să se amestece în mintea noastră.

Totuşi, a fost un templu care a lăsat o impresie extraordinară în inimile noastre. Se numeşte Templul lui Buda cel de Aur. Templul era foarte mic, probabil nu mai mare de 80 de metri pătraţi. Când am intrat însă, am rămas uimiţi de prezenţa unei statui înalte de peste 3 metri, din aur masiv, care îl reprezenta pe Buda. Cântăreşte peste 2 tone şi jumătate şi este evaluată la aproximativ 196 de milioane de dolari! Era o privelişte impresionantă acel Buda din aur masiv, blând şi totuşi impunător, care zâmbea în jos către noi.

În timp ce făceam obişnuitele fotografii, care mai de care mai trăsnite (în spatele lui Buda, cu strigăte de admiraţie, etc.), am dat peste un postament de sticlă pe care era un ciob mare de lut, de vreo 20 de centimetri grosime şi vreo 30 lăţime. Lângă ciob se afla o foaie bătută la maşină pe care scria povestea acestei măreţe opere de artă.

Prin 1957, un grup de călugări dintr-o mănăstire trebuiau să mute statuia unui Buda făcut din lut într-un alt loc. Mănăstirea urma să fie mutată pentru a face loc unei autostrăzi care ducea până la Bangkok. Când macaraua a început să ridice idolul uriaş, greutatea lui fu atât de mare, încât aceasta începu să crape. În plus, începuse să şi plouă. Stareţul călugărilor, căruia îi era teamă

că Buda cel sfânt s-ar putea strica, hotărî să lase statuia jos pe pământ şi să o acopere cu nişte prelate mari pentru a o proteja de ploaie.

Mai târziu, seara, acesta s-a dus să verifice statuia. Şi-a aprins lanterna şi s-a băgat sub prelată ca să vadă dacă statuia era uscată. Când raza de lumină căzu pe o crăpătură, observă o sclipire ciudată. Uitându-se îndeaproape să vadă ce strălucea, se întrebă dacă nu era ceva ascuns sub lut. Se duse să aducă un ciocan şi o daltă şi începu să cioplească lutul. Pe măsură ce îndepărta din ce în ce mai mult lut, luminiţa deveni din ce în ce mai mare şi mai strălucitoare. După multe ore de trudă, stareţul stătea în faţa extraordinarului Buda de aur.

Istoricii cred că, sute de ani înaintea descoperirii stareţului, armata birmaneză se afla pe punctul de a invada Tailanda (numit atunci Siam). Călugării siamezi, dându-şi seama că ţara lor va fi curând atacată, au îmbrăcat preţiosul lor Buda cu un strat de lut pentru a-şi apăra comoara, spre a nu fi prădată de birmanezi. Din nefericire, se pare că toţi călugării au fost măcelăriţi, şi secretul s-a păstrat până în ziua aceea fastă din 1957.

În timp ce ne întorceam cu avionul înapoi spre casă, mă gândeam în sinea mea, „Noi toţi suntem ca acel Buda de lut acoperit de o crustă dură creată de frică, şi totuşi, pe dedesubt, fiecare dintre noi este un ‘Buda de Aur’, un ‘Crist de Aur’ sau ‘esenţă de aur’ care reprezintă Eul nostru adevărat. Pe undeva, între vârsta de doi şi nouă ani, începem să ne acoperim ‘esenţa de aur’ - Eul nostru natural”. Ca şi călugărul cu dalta şi ciocanul, datoria noastră este de acum să scoatem din nou la lumină adevărata noastră esenţă.

Jack Canfield

ÎNCEPEŢI CHIAR CU DUMNEAVOASTRĂ

Următoarele cuvinte sunt scrise pe mormântul unui episcop anglican aflat în Criptele de la Abaţia Westminster:

„Când eram tânăr şi liber, şi imaginaţia mea nu avea limite, visam să schimb lumea. Pe măsură ce îmbătrâneam şi deveneam mai înţelept, am descoperit că lumea nu vrea să se schimbe, aşa că am hotărât să privesc mai puţin departe, şi anume să-mi schimb doar ţara.

Dar şi ea părea să fie de neclintit.

În amurgul vieţii, într-o ultimă încercare disperată, am încercat să-mi schimb doar familia, pe cei apropiaţi mie, dar, vai, nici ei nu au vrut asta.

Iar acum, când zac pe patul de moarte, îmi dau seama că *Dacă m-aş fi schimbat pe mine mai întâi*, atunci prin acest exemplu mi-aş fi schimbat familia.

Încurajat şi însufleţit de ei, aş fi găsit putere să-mi fac ţara mai bună şi, cine ştie, poate chiar aş fi schimbat lumea.

Anonim

ADEVĂRUL ŞI NUMAI ADEVĂRUL

David Casstevens, de la *Dallas Morning News,* ne relatează o întâmplare despre Frank Szymanski, un centru înaintaş de la echipa Notre-Dame prin anii 1940, care a fost citat ca martor într-un proces civil la South Bend.

„Joci în echipa Notre-Dame anul acesta?” l-a întrebat judecătorul.

„Da, domnule judecător.”

„În ce poziţie?”

„Mijlocaş, domnule judecător.”

„Cât eşti de bun ca mijlocaş?”

Szymanski s-a foit pe scaun, dar a răspuns ferm:

„Sunt cel mai bun mijlocaş pe care l-a avut vreodată Notre-Dame”.

Antrenorul Frank Leahy, care se afla în sală, rămase surprins. Szymanski fusese întotdeauna modest, fără pretenţii. Aşa că, la terminarea şedinţei, îl luă deoparte pe Szymanski şi îl întrebă de ce afirmase aşa ceva. Szymanski roşi.

„Îmi pare tare rău, domnule antrenor, dar nu aveam ce face! Eram sub jurământ”.

PUNCTELE ESENŢIALE

Într-o zi, un băieţel putea fi auzit vorbind cu sine însuşi în timp ce mergea cu paşi mari prin curtea din spate, purtând o şapcă de baseball şi ducând în mână o minge şi o bâtă de baseball. „Sunt cel mai tare jucător de baseball din lume”, spunea el mândru. Apoi zvârli mingea în aer, lovi şi ratǎ. Neînfricat, ridică mingea de jos, o aruncă în aer şi spuse din nou, „Sunt cel mai tare jucător al tuturor timpurilor!” Lovi mingea din nou şi ratǎ iarăşi. Se opri un moment şi examină cu atenţie bâta şi mingea. Apoi, încă odată aruncă mingea în aer şi spuse, „Sunt cel mai tare jucător care a existat vreodată”. Balansă bâta cu putere şi din nou dădu pe lângă minge.

„Mamăăă..!” exclamă el. „Sunt cel mai bun aruncător de mingi!”

Sursă necunoscută

După slujba dintr-o Duminică dimineaţă, nepoţica mea de cinci ani desena concentrată ceva pe o bucată de hârtie. Când am întrebat-o ce face, ea mi-a răspuns că-l desenează pe Dumnezeu. „Dar nimeni nu ştie cum arată Dumnezeu am spus eu.

„Vor şti când voi termina desenul!” a răspuns ea.

Jacque Hall

DECLARAŢIA MEA DE APRECIERE PERSONALĂ

Ceea ce sunt ar fi suficient de bun dacă aş arăta-o deschis.

Carl Rogers

Următoarea povestire a fost scrisă Ca răspuns la întrebarea unei fete de 15 ani, „Cum pot eu să mă pregătesc pentru a mă realiza în viaţă?"

Eu sunt eu.

În toată lumea nu mai este nimeni exact ca mine.

Există oameni care au nişte părţi asemănătoare cu ale mele dar nu seamănă cu mine perfect. De aceea, tot ce vine din mine îmi aparţine numai mie, pentru că doar eu am hotărât aşa.

Eu îmi aparţin cu totul - corpul meu, cu tot ceea ce face el; mintea mea cu toate gândurile şi ideile; ochii mei şi toate imaginile pe care le văd; sentimentele mele, oricare ar fi ele - furie, bucurie, dragoste, frustrare, dezamăgire, nerăbdare; buzele mele şi toate cuvintele rostite - politicoase, dulci şi aspre, corecte sau incorecte; glasul meu răspicat sau şoptit; toate faptele mele, fie că includ pe alţii sau numai pe mine.

Am propriile mele fantezii, propriile mele vise, speranţe şi spaime.

Am propriile mele triumfuri şi succese, dar şi propriile eşecuri şi greşeli.

Pentru că eu îmi aparţin mie, mă pot cunoaşte îndeaproape. Făcând acest lucru, mă pot iubi şi pot fi prietena tuturor părţilor care mă alcătuiesc. Numai atunci o să pot să le fac pe ele să lucreze pentru propriul meu interes.

Ştiu că există anumite aspecte legate de mine care mă derutează, iar altele pe care nu le cunosc. Dar atâta vreme cât sunt prietenoasă şi drăgăstoasă cu mine însămi, pot căuta curajoasă şi plină de speranţă modalităţi de a afla mai multe despre mine.

Oricum aş arăta şi m-aş auzi, orice aş spune şi aş face, şi orice aş gândi şi aş simţi la un moment dat, mă reprezintă întru totul pe

mine. Clipa aceea este autentică şi mă arată pe mine cum sunt în acel moment.

Când revăd mai târziu cum am arătat şi cum m-am auzit, ce am spus şi ce am făcut, cum am gândit şi ce am simţit, am senzaţia că multe părţi nu mi se potrivesc. Atunci las, trec peste aceste părţi, păstrându-le doar pe acelea care mi se potrivesc şi încercând să inventez altele noi în locul celor abandonate.

Văd, aud, simt, gândesc, spun şi fac. Posed instrumentele de a supravieţui, de a fi alături de ceilalţi, de a realiza ceva bun şi de a găsi un rost şi o ordine în mulţimea de oameni şi de lucruri din afara mea.

Eu îmi aparţin mie şi de aceea mă pot construi.

Eu sunt eu şi mă simt bine.

Virginia Satir

DOAMNA GEANTĂ

Obişnuia să doarmă în oficiul poştal de pe Strada 5. O simţeam după miros înainte să dau colţul în intrândul unde dormea ea, lângă telefoanele publice. Simţeam mirosul urinei care se scurgea prin zdrenţele ei murdare şi izul puturos al dinţilor ei cariaţi. Dacă nu dormea, mormăia vorbe fără şir.

Acum poşta se închide la şase ca să scape de cei fără adăpost, aşa că se ghemuieşte pe trotuar, vorbind de una singură, cu gura clămpănind de parcă nu avea balamale şi cu mirosurile ei atenuate puţin de o adiere uşoară.

Într-o zi, de Sărbătoarea Recunoştinţei, rămăsese atâta mâncare, încât am împachetat-o, m-am scuzat şi am plecat cu maşina până pe Strada 5.

Era o noapte friguroasă. Frunzele zburau de colo colo pe străzi şi rar întâlneai pe cineva, doar câţiva nefericiţi fără adăpost. Dar pe ea ştiam că o s-o găsesc.

Era îmbrăcată aşa cum era întotdeauna, chiar şi vara. Nişte zdrenţe călduroase de lână de-abia reuşeau să-i acopere trupul ei bătrân şi cocârjat. Mâinile ei osoase ţineau un pachet cu mâncare. Se aşezase pe vine lângă un gard de sârmă din faţa unui teren de joacă, foarte aproape de poştă. „De ce nu şi-o fi ales şi ea un loc să o apere de vânt?”, m-am întrebat eu, dar am presupus că era atât de nebună încât nu îşi mai bătea capul să se ghemuiască într-un loc ferit.

Am tras maşina pe dreapta, am lăsat gemul jos şi am spus, „Mamă... n-ai vrea...”, şi am rămas şocat de cuvântul acela. Dar, era... este... Într-un fel care îmi scapă.

Şi i-am zis din nou, „Mamă, ţi-am adus nişte mâncare. Nu vrei nişte curcan şi plăcintă cu mere?”

Atunci femeia s-a uitat la mine şi mi-a spus cu voce clară, cu cei doi dinţi pe care-de-abia se mai ţineau, „A, mulţumesc foarte mult, dar sunt ghiftuită acum. De ce nu-i dai cuiva care are cu adevărat nevoie?” Cuvintele rostite erau limpezi, iar manierele ei elegante. Apoi m-a concediat: îşi băgase iar capul între zdrenţe.

Bobbie Probstein

RASPUNDERE / CAPACITATE

Jocul pe care-l jucăm
este să ne prefacem
şi ne prefacem că de fapt noi nu
ne prefacem

ne facem
că uităm
cine suntem
şi apoi uităm
că noi
am uitat

cine suntem noi de fapt?

Centrul
care priveşte
şi conduce spectacolul
care-şi poate alege
pe ce drum
va merge
conştiinţa
Eului
acea reflecţie
puternică
şi puternic iubitoare
a cosmosului,
dar în încercarea noastră
de a face faţă
situaţiilor iniţiale
am ales sau am fost
hipnotizaţi
să alegem o poziţie pasivă
de evitare
a pedepsei
sau a pierderii dragostei

alegem să negăm
răspunderea / capacitatea
noastră
pretinzând că
lucrurile pur şi simplu
s-au petrecut
sau că noi
am fost cu
bună ştiinţă
controlaţi

ne lăsăm
la pământ
şi ne obişnuim
cu această
postură
masochistă
cu această slăbiciune
şi neputinţa de a decide,
dar noi suntem
în realitate
un centru
liber
de energie cosmică

voinţa voastră
este puterea voastră

nu vă prefaceţi
că nu o aveţi

sau nu o veţi avea

Bernard Gunther

REGULI DE AUR PENTRU A DEVENI O FIINŢĂ UMANA

1. Veţi primi un corp.

Vă place sau nu vă place, va fi al vostru pentru întreaga viaţă.

2. Veţi învăţa lecţii.

Sunteţi înscrişi la o şcoală cu informaţii non-stop numită Viaţă. În fiecare zi la această şcoală veţi avea ocazia să învăţaţi câte o lecţie. S-ar putea să vă placă lecţiile, sau s-ar putea să le consideraţi irelevante şi prosteşti.

3. Nu există greşeli, numai lecţii.

Dezvoltarea este un proces de încercări şi nereuşite: experimentare. Experimentele „ratate” fac parte din acest proces, tot aşa cum fac parte şi experimentele „reuşite”.

4. O lecţie se repetă până când se învaţă.

O lecţie va fi prezentată sub mai multe forme până când o veţi învăţa. Numai după ce aţi învăţat-o puteţi trece la altă lecţie.

5. Procesul de învăţare nu se termină niciodată.

Nu există moment al vieţii care să nu conţină o lecţie. Dacă sunteţi viu, atunci aceste lecţii trebuie învăţate.

6. „Acolo” nu este mai bun decât „aici”.

Când un „acolo” personal devine un „aici”, veţi obţine pur şi simplu un alt „acolo” care va arăta din nou mai bine decât „aici”.

7. Alţii sunt doar imaginea voastră în oglindă.

Nu poţi iubi sau urî ceva la cineva decât dacă această persoană reflectă ceva ce voi iubiţi sau urâţi la voi înşivă.

8. Ce faci cu viaţa ta depinde numai de tine.

Deţii toate uneltele şi resursele de care ai nevoie. Cum le foloseşti rămâne la aprecierea ta. Alegerea îţi aparţine.

9. Răspunsurile tale există în tine.

Răspunsuri la întrebările Vieţii se află în tine. Tot ceea ce

trebuie să faci este să priveşti, să asculţi şi să ai încredere.

10. Vei uita toate astea.

Cherie Carter-Scott

3. DESPRE PĂRINŢI

***P**robabil că cel mai mare serviciu social pe care îl poate face cineva ţării sale şi umanităţii este să alcătuiască o familie.*

George Bernard Shaw

COPIII ÎNVAŢĂ DIN FELUL ÎN CARE TRĂIESC

Dacă copiii sunt crescuţi cu critici, ei învaţă să condamne.

Dacă copiii trăiesc în ostilitate, ei învaţă să se bată.

Dacă copiii trăiesc în teamă, ei învaţă să fie temători.

Dacă copiii trăiesc în milă, ei învaţă să se autocompătimească.

Dacă copiii trăiesc în ridicol, ei învaţă să fie sfioşi.

Dacă copiii trăiesc în gelozie, ei învaţă ce e invidia.

Dacă copiii trăiesc în ruşine, ei învaţă să se simtă vinovaţi.

Dacă copiii trăiesc în toleranţă, ei învaţă să fie răbdători.

Dacă copiii trăiesc în încurajare, ei învaţă să fie încrezători.

Dacă copiii trăiesc în apreciere, ei învaţă să aprecieze.

Dacă copiii trăiesc în aprobare, ei învaţă să se placă pe ei înşişi.

Dacă copiii trăiesc în acceptare, ei învaţă să găsească dragostea în lume.

Dacă copiii trăiesc în recunoaştere, ei învaţă să aibă un ţel.

Dacă copiii trăiesc în generozitate ei învaţă să fie generoşi.

Dacă copiii trăiesc în cinste şi dreptate, ei învaţă ce înseamnă adevărul şi justiţia.

Dacă copiii trăiesc în siguranţă, ei învaţă să capete încredere în sine şi în cei din jurul lor.

Dacă copiii trăiesc în prietenie, ei învaţă că lumea este un loc frumos în care poţi trăi.

Dacă copiii trăiesc cu seninătate, ei învaţă să aibă mintea împăcată.

În ce trăiesc copiii dumneavoastră?

Dorothy L. Nolte

DE CE AM ALES CA TATĂL MEU SĂ FIE TĂTICUL MEU

Mi-am petrecut copilăria într-o fermă minunată din Iowa, crescut de un cuplu de părinţi descris deseori ca „sarea pământului şi stâlpi ai societăţii". Ei erau toate acele lucruri minunate pe care le ştim că le au părinţii buni: dragoste, devotament faţă de sarcina de a-şi creşte copii, cu mari aşteptări şi un simţ pozitiv de autoapreciere. Ei aşteptau de la noi să ne facem rugăciunea de dimineaţă şi de seară, să ajungem la timp la şcoală, să luăm note bunicele şi să fim copii buni.

Eram şase copii. Şase copii! Nu fusese ideea mea de a fi atât de mulţi, dar nimeni nu-mi ceruse părerea. Pentru ca lucrurile să fie şi mai grele, soarta mă adusese în mijlocul Americii, unde era clima cea mai aspră şi mai rece. Ca toţi copiii, credeam că se făcuse o încurcătură nefericită şi că ajunsesem din greşeală în acea familie, şi cu atât mai mult, în acel stat. Iernile în Iowa sunt atât de geroase, încât trebuie să faci ture noaptea şi să verifici dacă nu cumva vitele s-au împotmolit pe undeva şi să moară de frig. Animalele nou-născute trebuiau duse în grajd şi uneori trebuiau încălzite în continuu pentru a fi ţinute în viaţă. Atât de reci sunt iernile în Iowa!

Tatăl meu, un bărbat incredibil de chipeş, puternic, carismatic şi de plin de energie, era veşnic în mişcare. Fraţii şi surorile mele şi bineînţeles eu, eram căzuţi în admiraţie pentru el. Îl veneram şi îi arătam cel mai mare respect. Acum înţeleg de ce. Pentru că nu exista nimic inconsecvent în viaţa lui. Era un om onorabil, cu principii înalte. Alesese singur să lucreze pentru o fermă şi asta era pasiunea lui; era cel mai priceput. Stătea acasă unde creştea şi avea grijă de animale. Se simţea una cu pământul şi era foarte mândru de recoltele lui. Refuza să vâneze în afara sezonului, deşi împrejurimile fermei erau pline de căprioare, fazani, prepeliţe şi alte soiuri de vânat. Refuza să folosească îngrăşăminte pentru sol sau să hrănească animalele cu altceva decât hrană naturală. El ne-a învăţat de ce trebuie să facem acest lucru şi de ce trebuie să avem aceleaşi idealuri. Astăzi, îmi dau seama câtă dreptate a avut, pentru că aceste lucruri el ni le spunea prin 1950, înainte de

angajamentul universal pentru păstrarea mediului înconjurător în bune condiţii.

Tata a fost mereu un bărbat tare nerăbdător, dar nu în miez de noapte când făcea ronduri să verifice vitele. Relaţia care s-a stabilit între noi a rămas de neuitat. Însemna ceva impunător în viaţa mea. Am învăţat atât de multe despre el! Deseori aud femei şi bărbaţi spunând ce puţin timp şi-au petrecut cu taţii lor. Într-adevăr, în zilele noastre, oamenii tânjesc după un tată pe care nu l-au cunoscut niciodată cu adevărat. Eu l-am cunoscut pe al meu.

Atunci credeam în taină că sunt copilul lui preferat, deşi este foarte posibil ca fiecare dintre ceilalţi fraţi să fi crezut acelaşi lucru despre ei. Asta era şi bine, şi rău. Rău era că eu fusesem aleasă de tata să merg cu el noaptea şi dimineaţa devreme la verificatul grajdurilor, şi detestam complet să mă dau jos din patul meu cald ca să ies afară în aerul îngheţat. Dar tata ştia cel mai bine să transforme orele acelea în ore de iubire. Era răbdător, înţelegător, blând şi un bun ascultător. Vocea lui era blândă, zâmbetul lui mă făcea să înţeleg de ce îl iubeşte mama aşa de mult.

În acele momente, pot spune, era un profesor model - totdeauna concentrându-se asupra motivelor pentru care trebuie să faci ceva. Vorbea neîntrerupt timp de o oră sau o oră jumătate, cât îi lua să facă rondul. Vorbea despre experienţele lui de război, despre *de ce*-urile războiului în care luptase, despre oamenii pe care i-a cunoscut, despre urmările războiului şi despre perioada care i-a urmat. Îşi spunea povestea iar şi iar. Astfel, la şcoală, istoria mi s-a părut interesantă şi familiară.

Îmi vorbea despre ce câştigase din călătoriile lui şi de ce era atât de important să vezi lumea. Îmi insufla nevoie şi dragoste pentru călătorii. Până la vârsta de 30 de ani vizitasem deja 30 de ţări.

Îmi vorbea despre nevoia şi dragostea de a învăţa şi de ce este importantă educaţia, şi vorbea despre diferenţa dintre inteligenţă şi înţelepciune. Îşi dorea atât de mult să mă vadă mai mult decât o absolventă de liceu. „Poţi să o faci”, continua să-mi repete. „Eşti o Burres. Te duce mintea, eşti isteaţă şi nu uita, eşti o Burres”. Nu aveam voie să-l dezamăgesc. Am avut mai mult decât suficientă încredere pentru a urma orice curs mi-am dorit. În final, mi-am luat doctoratul şi mai târziu al doilea doctorat. Deşi primul a fost pentru tata şi al doilea pentru mine, a existat întotdeauna un simţ al curiozităţii şi al căutării care a uşurat obţinerea amândorura.

Îmi vorbea despre standarde şi valori, despre dezvoltarea caracterului şi ce însemnau acestea în viaţa unui om. Scriu şi predau pe o temă similară. Îmi mai vorbea despre cum să iau şi să evaluez deciziile, când să rup legăturile şi când să plec şi cum să nu mă las până nu răzbesc. Îmi vorbea despre conceptul de *a fi* şi *a deveni* şi nu numai despre *a avea* şi *a obţine*. Şi acum folosesc această frază, „Niciodată nu-ţi vinde inima”, cum spunea el. Îmi vorbea despre instincte şi cum să le diferenţiezi de sentimente şi despre cum să eviţi să te fraierească alţii. Spunea, „întotdeauna ascultă-ţi instinctele şi află că toate răspunsurile de care ai nevoie se găsesc în tine. Stai singur un timp. Fii suficient de relaxat pentru a găsi răspunsurile şi a le asculta. Găseşte ceva care îţi place să faci şi apoi trăieşte o viaţă care să dovedească acest lucru. Ţelurile tale ar trebui să ţâşnească din valorile tale, şi atunci munca ta va radia dorinţele inimii. Acest fapt te va opri de la toate acele distracţii prosteşti care nu fac altceva decât să-ţi risipească timpul - viaţa înseamnă timp - şi vei afla cât de mult poţi creşte în anii care îţi sunt destinaţi. „Să-ţi pese de oameni”, spunea el, „şi întotdeauna respectă pământul-mamă. Oriunde vei locui, fii sigur că ai suficienţi copaci în jurul tău, şi mult cer şi pământ”.

Tatăl meu. Când mă gândesc cât de mult îşi aprecia şi îşi iubea copiii, îmi pare sincer rău pentru cei care nu-şi vor cunoaşte taţii în acest fel sau care nu le vor simţi puterea de caracter, etica, sensibilitatea, toate strânse într-o singură persoană, aşa cum am făcut-o eu. Tatăl meu întotdeauna modela cuvintele, şi mereu am ştiut că vorbea serios cu mine. Ştiam că mă preţuieşte şi că vroia ca şi eu să-mi dau seama de valoarea mea.

Mesajele tatălui meu aveau înţeles pentru mine, pentru că eu nu am văzut nimic contradictoriu în viaţa lui. Se gândise profund asupra vieţii sale şi de aceea el o trăia zilnic. A cumpărat mai multe ferme de-a lungul timpului (şi astăzi mai munceşte, aşa cum a muncit mereu). S-a căsătorit şi a iubit aceeaşi femeie toată viaţa lui. Chiar şi după 50 de ani de la căsătorie părinţii mei se iubesc ca în prima zi. Sunt cei mai îndrăgostiţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Tata şi-a iubit mult şi familia. Credeam că este mult prea posesiv cu copiii săi şi îi protejează prea mult, dar acum, că sunt şi eu părinte la rândul meu, îi înţeleg acele nevoi şi le văd rostul. Deşi el credea că ne poate vindeca de vărsat, şi aproape că a reuşit, refuza vehement să ne lase pradă oricărui viciu destructiv. Acum

îmi mai dau seama cât de hotărât era să ne vadă nişte adulţi grijulii şi responsabili.

Până în ziua de azi, cinci dintre copiii lui locuiesc foarte aproape de el, şi au ales un stil de viaţă ca al lui. Sunt soţi şi părinţi devotaţi, şi şi-au ales ca profesiune agricultura. Fără dubiu, sunt şi ei adevăraţi stâlpi ai societăţii. Dintre ei toţi, eu sunt singura care am ales o cale diferită. Şi asta probabil din cauza rondurilor acelea de noapte în care mă lua. Mi-am început cariera ca educator, consilier şi profesor universitar, pentru ca, în final, să scriu cărţi pentru părinţi şi copii, în care să le împărtăşesc ceea ce învăţasem despre respectul faţă de sine din anii copilăriei. Mesajul meu către fiica mea, chiar dacă puţin schimbat, conţine valorile pe care le-am învăţat de la tatăl meu, modelate bineînţeles de experienţa mea de viaţă. Acestea continuă să fie transmise mai departe.

V-aş spune câte ceva despre fiica mea. E un băieţoi, o minunată atletă de 1,80 m, care în fiecare an participă la competiţii cu trei sporturi odată, se frământă dacă ia un 9 în loc 10 şi care tocmai a fost aleasă printre finalistele pentru concursul Miss California. Dar nu aceste însuşiri şi realizări extraordinare îmi aduc aminte de părinţii mei. Oamenii îmi spun mereu că fiica mea posedă o mare bunătate şi spiritualitate, şi un foc interior care îi iradiază prin toţi porii. Esenţa părinţilor este personificată de nepoata lor.

Răsplata pentru faptul că şi-au preţuit copiii şi au fost nişte părinţi devotaţi, este efectul de vitalitate care s-a răsfrânt şi asupra vieţii părinţilor mei. În timp ce scriu aceste rânduri, tatăl meu se află la Clinica Mayo din Rochester, Minnesota, pentru un set de teste, care or să dureze cam opt zile. Este decembrie. Din cauza vremii aspre, şi-a luat o cameră de hotel chiar lângă clinică (ca pacient extern). Din cauza obligaţiilor de acasă, mama nu a putut să stea cu el decât câteva zile. Aşa că în Ajunul Crăciunului nu au fost împreună.

În seara aceea l-am sunat mai întâi pe tatăl meu, în Rochester, să-i urez „Crăciun Fericit”. Părea deprimat şi trist. Apoi am sunat-o pe mama în Iowa. Era amărâtă şi morocănoasă. „Este prima dată când eu şi tatăl tău nu facem Crăciunul împreună,” se lamenta ea, „Ăsta nu-l pot numi Crăciun, fără el”.

În seara aceea aşteptam 14 invitaţi, toţi gata să petreacă. M-am întors la bucătăria mea, şi totuşi neputând să-mi scot din cap dilema părinţilor mei, i-am telefonat surorii mele mai mari. Ea i-a

sunat pe fraţii mei. Am vorbit cu toţii şi am hotărât: Pentru că părinţii noştri nu puteau să stea departe unul de celălalt în seara de Crăciun, fratele mai mic s-a dus cu maşina până la Rochester să-l ia pe tata, şi l-a dus acasă fără să-i spunem nimic mamei. Îl sunasem înainte pe tata ca să-i spunem de planurile noastre. „A, nu, în nici un caz, e prea periculos să bată drumul până aici pe o vreme ca asta". Dar fratele meu în două ore a ajuns la hotel şi a bătut la uşa camerei. La scurtă vreme mi-a dat telefon ca să-mi spună că tata nu vrea să meargă acasă. „Trebuie să-i spui şi tu, Bobbie. Ştii că numai de tine ascultă".

„Du-te, tată", i-am spus blând.

Şi s-a dus. Tim şi tata au pornit la drum spre Iowa. Tot drumul am ţinut legătura cu ei prin telefonul existent în maşina fratelui meu. Până în acel moment toţi musafirii mei sosiseră şi toţi stăteau pe lângă mine. De câte ori suna telefonul, îl puneam pe „speaker pentru ca toată lumea să poată auzi ultimele noutăţi! Era trecut de 9 când telefonul a sunat, şi l-am auzit pe tata, „Bobbie, cum pot eu să mă duc acasă fără nici un cadou pentru mama ta? Ar fi pentru prima data în 50 de ani când nu i-aş lua parfum de Crăciun! În acel moment toată lumea se gândea la o soluţie. Am sunat-o pe sora mea s-o rog să afle câteva magazine din apropiere care ar putea fi deschise la ora aceea, ca să poată apoi să cumpere singurul cadou pe care tata ţinea să i-l cumpere mamei - acelaşi parfum pe care i-l dăruise întotdeauna de Crăciun.

La 9:52, fratele meu şi tata ieşeau dintr-un boutique mic din Minnesota. La 11:50 intrau pe poarta fermei. Tata, purtându-se ca un elev pus pe şotii, coborî din maşină la colţul casei şi se ascunse.

„Mamă, am trecut pe la tata astăzi şi mi-a spus să-ţi aduc rufele astea", spuse fratele meu în timp ce îi dădea valizele.

„Eh, spuse ea încet şi trist, îmi e atât de dor de el, că mai bine le aranjez acum".

Atunci tata ieşi din ascunzătoare şi zise, „N-o să ai timp să le faci în seara asta".

După ce fratele meu m-a sunat să-mi povestească această scenă emoţionantă despre părinţii noştri, aceşti doi prieteni şi îndrăgostiţi în acelaşi timp, am sunat-o pe mama. „Crăciun fericit, mamă !"

„Oh, măi copii...", spuse ea cu lacrimi în glas. Dar nu mai putu să continue. Musafirii mei izbucniră în urale.

Deşi eram la 2000 de mile depărtare de ei, a fost unul din cele

mai frumoase Crăciunuri petrecute împreună cu părinţii mei. Şi bineînţeles că de atunci n-au mai fost despărţiţi în această zi de sărbătoare. Aceasta este puterea copiilor care-şi iubesc şi respectă părinţii.

„Părinţii buni”, îmi spunea Jonas Salk odată, „le dau copiilor rădăcini şi aripi. Rădăcini ca să ştie unde le este casa şi aripi ca să zboare în alte părţi unde să arate celorlalţi ce au învăţat”. Dacă moştenirea pe care o primeşti de la părinţi constă în a-ţi duce viaţa cu rost, a avea un cuib sigur unde să fii oricând binevenit, atunci înseamnă că mi-am ales bine părinţii. Abia la acest Crăciun am înţeles pe deplin de ce a fost necesar ca ei doi să fie părinţii mei. Deşi aripile m-au dus în jurul globului, şi în final m-au lăsat în cuibul meu cald din California, rădăcinile pe care mi le-au dat Părinţii mei vor rămâne pentru totdeauna bine înfipte în pământ.

Bettie B. Youngs

ŞCOALA DE ANIMALE

Odată, de demult, animalele au hotărât că trebuie să facă ceva eroic pentru a se confrunta cu problemele unei „lumi noi”. Aşa că au organizat o „şcoală nouă”.

Au adoptat un program de activităţi printre care alergarea, căţăratul înotul şi zborul. Pentru a uşura administrarea programului, toate animalele trebuiau să se pregătească la toate cele 4 materii.

Răţoiul era excelent la înot, de fapt mai bun decât instructorul lui, în schimb, la zbor de-abia lua note de trecere şi la alergat ce să mai vorbim. Pentru că era foarte încet la alergat, trebuia să stea după ore şi chiar să renunţe la orele de înot pentru a exersa alergarea. O ţinu aşa până când, într-o zi, picioarele erau aşa de rănite încât abia obţinu o notă de trecere la cursul de înot. Dar atât cât ştia era suficient pentru cei de la şcoală, aşa că nimeni nu-şi făcu griji, cu excepţia răţoiului.

Iepurele era primul la orele de alergat, dar suferi o depresie nervoasă din cauza orelor istovitoare de înot.

Veveriţa era excelentă la căţărat, până când descoperi ce înseamnă frustrarea la orele de zbor, unde profesorul a pus-o să pornească de la sol în sus, în loc să o pună din vârful copacului, în jos. Din cauza suprasolicitării, făcu febră musculară, după care luă un 7 la căţărat şi un 6 la alergat.

Vulturul era un copil problemă, aşa că era ţinut din scurt. La proba de căţărat îi bătea pe toţi ceilalţi, dar insista să-şi folosească propriul lui mod de a ajunge în vârful copacului.

La sfârşitul anului, un ţipar anormal care putea să înoate extrem de bine, şi de asemenea, să alerge, să se caţere şi să zboare un pic, a avut cele mai bune rezultate şi a fost declarat şef de promoţie.

Coioţii nu au vrut să meargă la şcoală şi s-au luptat cu cel care aduna taxele, pentru că administraţia a refuzat să adăuge ca materii săpatul şi scormonitul. Ei şi-au dus copiii să înveţe la un bursuc, şi mai târziu li s-au alăturat marmotele şi popândăii pentru a pune bazele unei şcoli private.

Are fabula asta vreo morală?

George H. Reavis

ATINGEREA

Ea este fiica mea şi este adâncită în turbulenţa vârstei de 16 ani. La scurtă vreme după o perioadă de boală, a aflat că cea mai bună prietenă a ei se va muta. Nici şcoala nu mergea aşa bine cum sperase ea şi nici cum sperasem noi. Îşi consuma tristeţea în tăcere, stând toată ziua printre pernele şi păturile de pe pat. Am încercat să-i aduc puţină alinare şi să-i alung gândurile negre care prinseseră rădăcini în sufletul ei tânăr. Totuşi, oricât de mult o iubeam şi oricât de mult aş fi dorit să-i alung tristeţea, ştiam cât de important este să procedez cu mare atenţie.

Ca terapeut de familie, fusesem bine instruit în privinţa expresiilor nepotrivite în apropierea dintre tată şi fiică, în primul rând din experienţele clienţilor mei ale căror vieţi fuseseră distruse de abuzurile sexuale. De asemenea, eram conştient de cât de repede poate fi interpretată sexual grija, în mod special de bărbaţii care sunt străini de tărâmul emoţiilor şi care interpretează orice urmă de afecţiune drept o invitaţie la sex. Cât de uşor era să o ţin în braţe şi să o mângâi atunci când avea trei sau şapte ani. Dar acum trupul ei, societatea în care trăim şi nu în ultimul rând bărbăţia mea, păreau să mă împiedice să pot să-mi alin copilul. Cum aş fi putut s-o consolez şi totuşi să respect hotarele necesare existente între un tată şi fiica lui adolescentă? I-am propus să mă lase să o frec puţin pe spate. A fost de acord.

I-am masat uşor spatele osos şi umerii noduroşi şi i-am cerut iertare pentru că lipsisem de acasă recent. I-am explicat că tocmai mă întorsesem de la finalele de masaj internaţional, unde luasem locul Patru. Şi am asigurat-o că este greu să învingi masajul unui tată îngrijorat, mai ales atunci când acesta este un maseur de mare clasă, dar şi un tată îngrijorat în acelaşi timp. I-am povestit totul despre concurs şi despre ceilalţi concurenţi, pe măsură ce mâinile şi degetele mele îi relaxau muşchii şi îi decongestionau tensiunea din trupul ei tânăr.

I-am povestit despre bătrânul asiatic care câştigase locul trei. După ce studiase acupunctura şi presopunctură toată viaţa lui, îşi putea concentra toată energia în degete, ridicând masajul la rang de artă. „Apăsa şi lovea cu precizia unui prestidigitator”, i-am

explicat, arătându-i şi câteva mişcări pe care le învăţasem de la bătrân. Ea mormăi ceva, dar nu eram sigur dacă era un răspuns la cuvintele mele ori la atingerea mea. Apoi i-am povestit despre femeia care câştigase locul doi. Venea din Turcia şi practicase dansul din buric încă din vremea copilăriei, aşa că putea să mişte şi să contracte muşchii într-o mişcare fluidă. Cu masajul ei reuşea să trezească în muşchii obosiţi şi în trupurile epuizate o dorinţă de a vibra, a tremura şi a dansa. „Ea lăsa degetele să se plimbe, şi muşchii să se unduiască”, i-am spus, făcându-i puţină demonstraţie.

„Asta-i tare ciudat”, se auzi o voce slabă din perne. Erau cuvintele mele sau atingerea mea?

Apoi i-am masat pur şi simplu spatele şi m-am aşezat lângă ea în tăcere. După un timp m-a întrebat, „Şi, locul întâi cine l-a luat?”.

„N-o să-ţi vină să crezi!” i-am răspuns. „Un copil!” Şi i-am explicat cum atingerile sincere, uşoare ale unui copil care descoperă tărâmul pielii, şi al mirosurilor, şi al gusturilor nu se compară cu nici o altă atingere de pe lumea asta. Mai uşoară decât blândeţea, imprevizibilă, mângâietoare, căutătoare. Mâini micuţe, exprimând mai multe decât o pot face cuvintele. Vorbind despre blândeţe, încredere, dragoste inocentă. Şi apoi am atins-o încet şi blând aşa cum învăţasem de la micuţ. Mi-am reamintit foarte clar toată copilăria ei - cum o ţineam în braţe, cum o legănam, cum o priveam crescând şi bâjbâind în propria ei lume. Mi-am dat seama că de fapt ea este cea care m-a învăţat atingerea unui copil.

După ce i-am mai făcut un pic de masaj uşor, în linişte, i-am spus că eram bucuros că am putut să învăţ atât de multe de la cei mai buni maseuri din lume. I-am explicat cum devenisem eu însumi un maseur mai bun pentru fiica mea de 16 ani care încet, încet, dureros, lua formă de adult. Am făcut în tăcere o rugăciune de mulţumire pentru că o astfel de viaţă îmi fusese dată pe mâinile mele şi fusesem binecuvântat cu miracolul atingerii chiar şi numai a unei părţi din ea.

Victor Nelson

TE IUBESC, FIULE !

Gânduri îmi trec prin minte în timp ce îmi duc fiul la şcoală: ‘neaţa, puştiule. Arăţi tare bine în costumul ăsta de cercetaş, nu atât de umflat pe cât era tatăl tău când era ca tine. Nu cred că aveam părul meu atât de lung până să merg la colegiu, dar cred că te-aş recunoaşte oricum prin felul tău de a fi: cu părul zburlit în dreptul urechilor, cu bătături la degete, cu julituri la genunchi... Ne-am obişnuit unul cu altul...

Acum că ai opt ani observ că nu te mai văd aşa de mult. De ziua lui Columb ai plecat la nouă dimineaţa. Te-am văzut timp de 42 de secunde la prânz, şi ai reapărut pe la cinci la cină. Mi-e dor de tine, dar ştiu că ai treburi serioase de făcut. Cu siguranţă la fel de serioase, dacă chiar nu mai importante, decât ale celorlalţi.

Trebuie să creşti, şi asta este mult mai important decât să tai cupoane, să aranjezi opţiunile la bursă sau să vinzi oamenilor asigurări. Trebuie să afli ce poţi tu să faci şi ce nu poţi - şi trebuie să înveţi cum să faci faţă. Trebuie să înveţi despre oameni şi cum se comportă ei când nu se simt bine în pielea lor - aşa cum sunt prostănacii cu biciclete care îi hărţuiesc pe cei mici. Da, va trebui chiar să înveţi cum să te faci că nu te deranjează vorbele jignitoare. Te va deranja întotdeauna, dar va trebui să te prefaci că nu, altfel dată viitoare îţi vor vorbi şi mai urât. Sper doar să nu uiţi cum este atunci când şi tu vei vrea să vorbeşti aşa altuia mai mic ca tine.

Când ţi-am spus ultima oară ce mândru sunt de tine? Bănuiesc că dacă nu-mi aduc aminte, aveam multă treabă de făcut. Îmi amintesc însă ultima dată când am ţipat la tine - ţi-am zis că o să întârziem dacă nu te grăbeşti - dar, sincer, aşa cum zicea şi Nixon, nu ţi-am oferit atâtea mângâieri pe câte urlete. Doar ca să ştii, în caz că vei citi rândurile mele, sunt mândru de tine. Îmi place în mod special independenţa ta, felul în care ai grijă de tine chiar dacă uneori mă înspăimânţi puţin. Niciodată nu ai fost plângăcios şi asta îţi conferă locul de puşti deosebit în cartea mea.

De ce le este taţilor atât de greu să îşi dea seama că un băieţel de opt ani are tot atâta nevoie de îmbrăţişări pe cât are unul de patru? Dacă nu sunt atent, foarte curând te voi apuca de braţ şi-ţi voi striga: „Ce-ai spus, băiete?”, în loc să te iau în braţe şi să-ţi

spun că te iubesc. Viaţa este prea scurtă ca să-ţi ascunzi afecţiunea. De ce băieţeii de opt ani se prind atât de greu că şi cei de 36 de ani au tot atâta nevoie de mângâiere cât şi cei de patru?

Am uitat să-ţi spun ce mândru sunt că de fiecare dată mănânci mâncarea aceea nedigerabilă de la prânz? Şi totuşi tu mănânci, şi sunt bucuros că ai grijă de corpul tău.

Aş vrea ca drumul până la şcoală să nu fie atât de scurt. Aş vrea să vorbim despre seara trecută... când fratele tău mai mic dormea deja, iar noi te-am lăsat să te uiţi la meciul cu Yankeii. Aceste momente sunt aşa de deosebite. Nu poţi să le planifici din timp. De câte ori încercăm să punem ceva la cale, nu este atât de bun, valoros ori cald. Timp de câteva minute scurte, era ca şi când nu ai fi crescut şi am mai fi stat de vorbă despre „Cum mai merge şcoala, fiule?” Iţi verificasem deja tema la matematică, aşa cum am putut - cu un calculator. Eşti mai bun la cifre decât am fost eu vreodată. Aşa că am vorbit despre meci şi tu ştiai mai multe despre jucători, decât mine şi eu am învăţat de la tine. Şi am fost amândoi fericiţi când Yankeii au câştigat.

Iată, trece garda civilă. Probabil că va exista la infinit. Aş fi vrut să nu te fi dus azi la şcoală. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ţi le spun.

Te dai jos din maşină atât de repede. Vreau să savurez momentul, dar tu deja ai zărit doi de-ai tăi.

Nu vroiam decât să-ţi spun „Te iubesc, fiule..

Victor B. Miller

CE EŞTI TU ESTE TOT ATĂT DE IMPORTANT CA CEEA CE FACI

Ceea ce eşti tu vorbeşte atât de tare încât nu aud ceea ce spui.

Ralph Waldo Emerson

Era o sâmbătă după-amiază însorită în Oklahoma. Prietenul meu, Bobby Lewis, îşi ducea cei doi băieţei să joace mini-golf. S-a dus la vânzătorul de bilete şi i-a spus, „Cât costă biletul?”

Tânărul i-a răspuns, „3 dolari pentru dvs. şi 3 dolari pentru orice copil mai mare de şase ani. Pentru cei mai mici de şase, intrarea este gratuită. Câţi ani au?”

Bobby spuse, „Avocatul are trei, iar doctorul şapte, deci cred că îţi datorez şase dolari”.

Omul de la tejghea i-a zis,”Hei, domnule, ai câştigat la loterie sau ce? Ai fi putut să economiseşti 3 dolari. Ai fi putut să-mi spui că băiatul mai mare are 6 ani; oricum n-aş fi avut de unde să-mi dau seama”.

Bobby răspunse, „Da, e adevărat, dar şi-ar fi dat seama copiii”.

Aşa cum a spus Ralph Waldo Emerson, „Ceea ce eşti vorbeşte aşa de tare încât nu se aude ceea ce spui”. În momente de încercări, morala contează mai mult ca niciodată, fiţi siguri că sunteţi un exemplu bun pentru cei cu care lucraţi sau cei cu care trăiţi.

Patricia Fripp

VIAŢA UNEI MAME

Du-ţi farfuria în bucătărie, te rog.
Du-o jos când pleci.
N-o lăsa aici, du-o sus.
Asta-i a ta?
Nu mai da în fratele tău.
Cu tine vorbesc.
Da' taci puţin, te rog, nu vezi că vorbesc?
Ţi-am spus să nu mă întrerupi.
Te-ai spălat pe dinţi?
La ora asta trebuia să dormi.
Du-te înapoi la culcare.
N-ai voie să te uiţi la televizor după-amiaza.
Cum adică, n-ai nimic de făcut?
Du-te afară.
Citeşte o carte.
Dă-l mai încet.
Mai lasă telefonul ăla.
Spune-i prietenei tale că o suni mai târziu.
Acum, am zis!
Alo. Nu, nu este acasă.
Îi spun să te sune când se întoarce.
Ia-ţi geaca. Ia un pulover.
Ia una oricum.
Cineva şi-a lăsat pantofii în mijlocul camerei.
Ia-ţi jucăriile din hol.
Scoate-i pe băieţi din cadă.
Ia şi jucăriile de pe scări.
Nu-ţi dai seama că puteai să omori pe cineva cu chestia asta?
Grăbeşte-te.
Mai repede.
Toată lumea aşteaptă.
Număr până la zece după care plecăm fără tine.
Ai fost la baie?
Dacă nu te duci, nu mergi cu noi.

Vorbesc serios!
De ce nu te-ai dus înainte să plecăm?
Nu poţi să mai ţii?
Ce se întâmplă acolo în spate?
Termină!
Am spus să termini o dată!
Nu vreau să aud nimic despre asta.
Termină sau te trimit acasă imediat.
Gata. Mergem acasă.
Dă-mi un pupic.
Ia-mă în braţe.
Fă-ţi patul.
Fă-ţi curat în cameră.
Pune masa.
Te-am rugat să pui masa.
Nu-mi spune că nu este rândul tău.
Te rog, trage-ţi scaunul la masă.
Ridică-te.
Încearcă puţin. Nu trebuie să mănânci tot.
Nu te mai juca şi mănâncă.
Nu eşti atent la ce faci?
Dă paharul mai încolo. E prea pe margine.
Atenţie!
Mai vrei, ce?
Te rog, mai vreau. Acum e mai bine.
Ia doar o înghiţitură de salată.
Nu întotdeauna capeţi ceea ce vrei. Asta-i viaţa.
Nu te mai certa cu mine. Nu vreau să mai discutăm subiectul.
Du-te în camera ta.
Nu, încă n-au trecut cele zece minute. Încă un minut.
De câte ori ţi-am spus să nu mai faci asta?
Unde au dispărut prăjiturile?
Mănâncă fructele mai vechi înainte de alea noi.
Nu-ţi dau ciuperci. Le-am aruncat afară. Vezi?
Ţi-ai terminat lecţiile?
Nu mai ţipa. Dacă vrei să mă întrebi ceva, vino aici.
NU MAI ŢIPA. DACĂ VREI SĂ MĂ ÎNTREBI CEVA, VINO AICI.

O să mă mai gândesc.
Nu acum. Întreabă-l pe tata.
O să mai vedem.
Nu mai sta aşa aproape de televizor, îţi face rău la ochi. Linişteşte-te.
Linişteşte-te şi ia-o de la cap.
Ăsta-i adevărul?
Pune-ţi centura.
Şi-a pus toată lumea centurile?
Îmi pare rău, dar asta-i regula. Îmi pare rău, dar asta-i regula, Îmi pare rău, dar asta-i regula.

Delia Ephron

FAMILIA AMERICANĂ PERFECTĂ

Este 10.30 într-o dimineaţă superbă de sâmbătă şi suntem pentru moment familia americană perfectă. Soţia mea a dus-o pe feţita noastră de şase ani la prima ei lecţie de pian. Fratele ei de 14 ani, încă nu s-a trezit. Cel de patru ani se uită la nişte fiinţe mici, antropomorfice de la televizor care se împing una pe alta pe nişte stânci. Eu stau la masa din bucătărie şi citesc ziarul.

Aaron Malachi, puştiul, aparent plictisit de măcelul din desenele animate şi sigur pe sine că-i poate pune capăt oricând, pentru că deţinea minunea de telecomandă în mână, îmi invadă spaţiul.

„Mi-e foame”, spune el.

„Vrei nişte cereale?”

„Nu”.

„Nişte iaurt?”

„Nu”.

„Dar nişte ouă?”

„Nu. Pot să mănânc nişte îngheţată?”

„Nu”.

Din câte ştiu eu, îngheţata este mult mai hrănitoare decât orice pungă de cereale sau ouă făcute pe bandă rulantă, dar, conform valorilor mele culturale, este greşit să mănânci îngheţată la 10:45 sâmbătă dimineaţa.

Tăcere. Câteva secunde.

„Tati, mai avem mult de trăit, nu-i aşa?”

„Da, Aaron, aşa e”.

„Şi eu şi tu şi mami?”

„Corect”.

„Şi Isaac?”

„Şi el”.

„Şi Ben?”

„Da. Şi tu şi eu şi mami şi Isaac şi Ben”.

„Deci mai avem mult de trăit. Până când mor toţi oamenii”.

„Ce vrei să spui cu asta?”

„Până când mor toţi oamenii şi se întorc dinozaurii”.

Aaron se sui pe masă, cu picioarele încrucişate ca un Buda, chiar în mijlocul ziarului meu.

„Ce vrei să spui Aaron, până când toţi oamenii vor muri?"

„Mi-ai spus că toată lumea moare. Când mor toţi, atunci se vor întoarce dinozaurii. Oamenii peşterilor au trăit în grotele dinozaurilor. Când dinozaurii s-au întors, i-au înghiţit pe oameni".

Mi-am dat seama că pentru Aaron, deja viaţa înseamnă o economie limitată, o resursă cu început şi sfârşit. Se închipuie pe el şi pe noi undeva de-a lungul acelei traiectorii, o traiectorie care se termină în nesiguranţă şi lipsă.

Mă vedeam confruntat cu o decizie etică. Ce să fac acum? Să încerc să-i servesc teoria cu Dumnezeu, salvare, eternitate? Să-i spun vreo minunăţie de genul, „Trupul tău este ca un înveliş, care, după moarte, dispare, lăsând spiritul să trăiască veşnic"?

Sau să-l las cu această nesiguranţă şi spaimă, pentru că eu cred că ăsta este adevărul? Să fac din el un existenţialist angoasat sau să-l fac să se simtă mai bine?

Nu ştiu. Fixam ziarul cu privirea. *Celtics* pierdeau continuu meciurile de vineri seara. Larry Bird este furios pe cineva, dar nu văd pe cine, pentru că piciorul Iui Aaron stă chiar pe bucata aceea de ziar. Nu ştiu cum, dar susceptibilitatea mea nevrotică de burghez îmi spunea că acesta era un moment extrem de important, una din clipele în care Aaron îşi formează părerea lui despre lume. Ori poate că tocmai această susceptibilitate de burghez mă făcea să gândesc aşa. Dacă viaţa şi moartea sunt doar o iluzie, de ce să nu iau în serios felul în care le înţelege altcineva?

Aaron se juca pe masă cu un soldăţel de jucărie, ridicându-i braţele şi balansându-l pe picioarele nesigure. Tipul pe care era furios Larry Bird se numea Kevin McHale. A, nu, nu era el, ci Jerry Sichting. Dar acesta nu mai juca pentru Celtics. Ce se întâmplase cu el? Totul moare, totul ajunge la un sfârşit. Ori juca pentru Sacramento sau Orlando, ori dispăruse.

Nu trebuia să-l aiuresc pe Aaron în chestii din astea, ca moartea şi viaţa, pentru că vroiam ca el să aibă un puternic simţ al realitaţii şi al permanenţei lucrurilor. Era evident ce educaţie solidă îmi dăduseră măicuţele şi călugării. Ori agonie ori fericire. Iadul şi Raiul nu erau conectate prin serviciu interurban. Ori te aflai în echipă lui Dumnezeu, ori într-o supă care era foarte fierbinte. Nu vroiam ca Aaron să se frigă, dar vroiam să aibă o bază solidă. Anxietatea nevrotică dar inevitabilă poate să vină şi mai târziu.

Este oare posibil? Este posibil să crezi că Dumnezeu, spiritul,

karma, un ceva, - este transcendent, fără să traumatizezi prezentul unei persoane, imprimându-l în toate? Putem să avem prăjitura şi s-o şi mâncăm, din punct de vedere ontologic? Ori sensibilitatea lor fragilă, sentimentul de „acolo” erau alienate de un asemenea act?

Simţind o creştere uşoară în agitaţia de pe masă, mi-am dat seama că Aaron se plictisise de tipul ăla. Plin de dramatismul momentului, mi-am dres vocea şi am început pe un ton profesionist.

„Aaron, moartea este ceva despre care oamenii cred că...”

„Tata”, mă întrerupse Aaron, „putem să ne jucăm un joc video. Nu este un joc prea violent”, explică el, gesticulând. „Nu este ca alea în care omori pe cineva. E cu un tip care trebuie să sară peste nişte obstacole”.

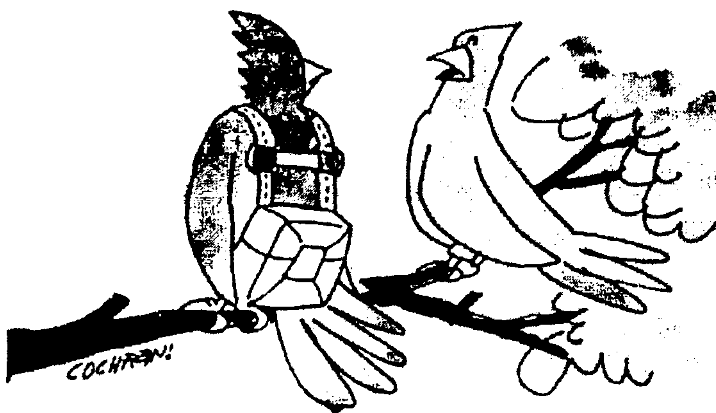
„Da”, am răsuflat eu uşurat, „hai să ne jucăm. Dar mai întâi trebuie să facem ceva”.

„Ce?”, se opri Aaron la jumătatea drumului.

„Mai întâi să mâncăm nişte îngheţată”.

O altă sâmbătă perfectă pentru o familie perfectă. Cel puţin momentan.

Michael Murphy

Problema cu tine, dragul meu, este că îţi lipseşte încrederea în forţele proprii...

PUR ŞI SIMPLU SPUNEŢI

Dacă ar fi să muriţi curând şi aţi putea să daţi un singur telefon, pe cine aţi suna şi ce i-aţi spune?
Şi atunci ce mai aşteptaţi?

Stephen Levine

Într-o noapte, după ce citisem una dintre sutele de cărţi despre cum să fii un părinte bun, mă simţeam un pic vinovat deoarece cartea descria unele strategii pe care nu le mai folosisem de multă vreme. Principala strategie era să vorbeşti cu copilul tău şi să foloseşti cele două cuvinte magice: „Te iubesc”. Se sublinia încontinuu nevoia copiilor de a şti că îi iubeşti necondiţionat şi irevocabil.

Am urcat scările până la dormitorul fiului meu şi am bătut la uşă. În timp ce băteam, singurul lucru pe care-l auzeam de dincolo de uşă erau tobele lui. Ştiam că e înăuntru şi totuşi nu răspundea. Aşa că am deschis uşa, destul de sigur că am să-l găsesc stând acolo cu căştile la urechi, ascultând o casetă şi bătând în tobe în acelaşi timp. După ce m-am aplecat înspre el pentru a-i atrage atenţia, l-am întrebat: „Tim, ai câteva minute?”

Mi-a răspuns, „Da, bineînţeles, tată. Oricând vrei tu”. Ne-am aşezat şi după ce-am discutat tot felul de banalităţi vreo 15 minute, m-am uitat la el şi i-am spus: „Tim, îmi place foarte mult cum cânţi la tobe”.

Iar el a zis, „Mulţumesc, tată, apreciez gestul tău”. Am ieşit din cameră, nu înainte de a-i spune, „Vorbim mai târziu”. În timp ce coboram scările, mi-am dat seama că urcasem pentru a-i transmite un mesaj anume, şi nu o făcusem. Am simţit că trebuie să mă întorc şi să spun cele două cuvinte magice. Am urcat din nou scările, am bătut la uşă şi am intrat.

„Ai o secundă, Tim?”

„Desigur, tată. Întotdeauna am avut o secundă sau două. Ai nevoie de ceva?”

„Fiule, prima oară am venit la tine ca să-ţi împărtăşesc ceva, dar a ieşit altceva. Şi nu chiar ceea ce am vrut eu să-ţi spun. Tim, îţi

aduci aminte când ai învăţat să conduci, ce probleme am avut?

Ţi-am scris două cuvinte pe un bileţel şi ţi l-am pus sub pernă în speranţa că-l vei citi. Îmi făcusem datoria mea de părinte şi îmi exprimasem dragostea faţă de fiul meu.

În final după o scurtă conversaţie, m-am uitat la el şi i-am spus:

„Ce vreau ca tu să ştii, este că noi te iubim”.

S-a uitat la mine şi a zis:

„Mulţumesc, tată. Adică tu şi mama, nu?”

„Da, amândoi, nu ştim să o exprimărimăm suficient”, am zis eu.

„Mulţumesc. Ştiu că mă iubiţi şi asta înseamnă mult pentru mine”.

M-am întors şi am ieşit pe uşă. În timp ce coboram scările, mă gândeam: „Nu pot să cred. Am fost de două ori sus, ştiam ce vroiam să-i spun, şi totuşi pe gură îmi ieşise altceva”.

M-am hotărât să mă mai duc încă o dată şi să-i spun lui Tim exact ceea ce simţeam. Trebuia să audă acest lucru direct de la mine. Nu-mi pasă că are un metru şi optzeci, Aşa că iată-mă înapoi la uşa lui, ciocănind.

„Aşteaptă un minut! Nu-mi spune cine e. Nu cumva eşti tu, tată?”

I-am spus:

„De unde ai ştiut ?”

El mi-a răspuns:

„Doar te cunosc de când ai devenit tată. răspunse el.

„Fiule, poţi să-mi mai acorzi o secundă?”

„Ştii doar, că atunci când e vorba de o secundă, am timp. Hai intră. Presupun că nu mi-ai spus ce vroiai să-mi spui ?”

„Pe asta cum de ai ştiut-o ?”

„Te ştiu de când eram în scutece”.

„Ei bine Tim, uite care este treaba. Vreau doar să-ţi spun ce mult însemni tu pentru familia noastră. Nu ceea ce faci tu sau ce ai făcut cu prietenii tăi prin oraş, ci tu ca persoană. Te iubesc şi am vrut doar să ştii că te iubesc, şi nu ştiu de ce ţi-am ascuns acest lucru până acum”.

S-a uitat la mine şi a zis:

„Ei, tată, ştiu că mă iubeşti şi este un lucru special faptul că aud aceste cuvinte. Îţi mulţumesc atât pentru gândurile tale cât şi pentru intenţia de a-mi spune”.

În timp ce mă îndreptam spre uşă, m-a întrebat:

„Hei, tată. Ai un minut liber ?”

În acel moment m-am gândit: „Oh, doamne, ce o să-mi spună?” „Da, întotdeauna, dacă e vorba doar de un minut. Nu ştiu de unde au copiii chestia asta, ştiu sigur că nu de la părinţii lor”. „Tată, vreau să te întreb un singur lucru”.

„Şi care ar fi acela ?”

M-a privit şi mi-a zis:

„Tată, ai fost la vreun seminar sau ceva de genul acesta ?”

Îmi spun: „Oh, nu, ca orice alt tânăr de 18 ani, m-a prins”. I-am răspuns:

„Nu, citeam doar o carte, în care spunea cât este de important să le zici copiilor tăi ce simţi cu adevărat pentru ei”.

„Bine, tată, mulţumesc pentru osteneală. Vorbim mai târziu”. Cred că ceea ce m-a învăţat Tim, mai mult decât orice, în noaptea aceea, este că singurul mod prin care îţi poţi da seama care este înţelesul şi scopul dragostei este să fii dispus să plăteşti preţul respectiv. Trebuie să-ţi asumi riscul şi să spui ceea ce simţi.

Gene Bedley

O MOŞTENIRE DE DRAGOSTE

Al era un tânăr olar şi un artist foarte talentat. Avea o soţie şi doi băieţi minunaţi. Într-o seară, pe băiatul lui cel mai mare îl duru stomacul foarte tare. Crezând că este doar o indigestie banală, nici el nici soţia lui nu luară această durere în serios. Dar băiatul suferea de apendicită acută şi muri brusc în aceeaşi noapte.

Ştiind că moartea ar fi putut fi prevenită dacă ar fi luat totul în serios, sufletul lui Al se îmbolnăvi sub povara enormă a vinovăţiei. Pentru că un necaz nu vine niciodată singur, la scurtă vreme soţia lui îl părăsi, lăsându-l singur cu băieţelul lui de şase ani. Suferinţa şi durerea provocate de aceste două evenimente au fost mai mult decât putea să îndure Al, aşa că foarte curând începu să-şi înece amarul în alcool. Cu timpul el deveni un alcoolic notoriu.

Din cauza băuturii, Al începu să piardă tot ceea ce avea - casă, pământ, obiecte de artă, totul.

Până la urmă, Al muri singur într-o cameră de motel din San Francisco.

Când am auzit de moartea lui Al, am reacţionat cu acelaşi dispreţ pe care-l arată lumea celor care nu fac nimic concret toată viaţa lor. „Ce eşec total!” mă gândeam. „Ce pierdere de vreme a fost viaţa lui!”

Pe măsură ce timpul trecu, am început să-mi reevaluez judecăţile mele aspre. Vedeţi voi, îl cunoşteam pe fiul lui Al, care crescuse între timp, Ernie.

Este unul dintre cei mai drăguţi, amabili şi adorabili bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată. Îl priveam pe Ernie împreună cu copiii lui şi vedeam cum dragostea circula între ei ca un flux continuu. Ştiam că grija şi bunătatea aceasta trebuiau să vină de undeva.

Nu-l auzisem pe Ernie vorbind prea mult despre tatăl lui. Este atât de greu să iei apărarea unui alcoolic. Într-o zi mi-am luat inima în dinţi şi l-am întrebat: „Ştii, mă nedumereşte ceva. În principiu tatăl tău a fost singurul care te-a crescut. Ce, Doamne iartă-mă, a făcut, de ai devenit o persoană aşa de specială ?” Ernie a tăcut şi a cugetat câteva momente, apoi mi-a spus: „De când mă ştiu eu, din primele zile din copilărie, şi până când am plecat de acasă, la 18 ani, Al intra la mine în cameră în fiecare seară, mă săruta şi îmi

spunea ‘Te iubesc, fiule’”.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi mi-am dat seama ce prost am fost când îl numeam pe Al un ratat. Nu lăsase nici o avere în urma lui, dar fusese un tată bun şi iubitor, şi lăsase în urma lui unul dintre cei mai buni oameni care mi-a fost dat să-i cunosc.

Bobbie Gee
Cum să câştigi Jocul Imaginii

DESPRE MESERIA DE PĂRINTE

Copiii tăi nu sunt copiii tăi.
Ei sunt fiii şi fiicele Vieţii care tânjeşte după ea însăşi.
Ei vin prin tine, dar nu de la tine,
Şi deşi ei sunt cu tine, totuşi ei nu-ţi aparţin.
Poţi să le dai dragostea ta, dar nu şi gândurile tale,
Pentru că ei au propriile lor gânduri.
Poţi să le adăposteşti trupurile, dar nu şi sufletele,
Pentru că sufletele lor locuiesc în casa viitorului,
Pe care tu n-o poţi vizita, nici măcar în visele tale.
Te poţi lupta să fii ca ei, dar nu încerca să-i faci ca tine
Pentru că viaţa nu zăboveşte în ziua de ieri.
Tu eşti ca arcul din care copiii tăi pleacă ca nişte săgeţi vii.
Arcaşul vede ţinta de pe calea către infinit,
Şi-ţi dă şi ţie puterea să vezi cât de departe poţi ajunge.
Se încordează cu tine, cu puterea Lui, aşa încât săgeţile să zboare iute şi departe;
Lasă ca încordarea ta în mâinile arcaşului să fie spre bucurie,
Căci aşa cum îşi iubeşte săgeata care zboară, tot astfel El iubeşte arcul care este stabil.

Kahlil Gibran

4. DESPRE ÎNVĂŢARE

Învăţarea înseamnă să afli ceea ce ştii deja.
A face înseamnă a demonstra ceea ce ştii.
Predarea înseamnă să le reaminteşti altora că şi ei ştiu ceea ce ştii tu.
Sunteţi cu toţii învăţăcei, făcători, dascăli.

Richard Bach

Sămi fac un viitor

Dragă învăţătoare,

Dragă doamnă învăţătoare,

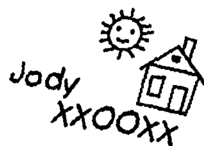
Mami az a plîns. mami mantrebat şti tu dece te duci la şcoală iam zis nu ştiu dece. Şia zis ea casă-ţi facem un vitor. Iam zis io cei aia vitor şi cum ie ăla. mami zice nu ştiu Jody că nimeni nuţi vede vitoru doar tu. Nu te năcăji cai să vezi tu, o să vezi tu. Şi pormă a plâns şa zis vai Jody aşa te iubesc.

Mami zice că fiecare trebe să muncească din greu pentru ca noi copii să ne facem vitoru cel mai frumos dă pă lume.

Doamna învăţătoare, putem săncepem de az sămi fac vitoru? Puteţi să vă străduiţi petru mami şi mine să fie unu drăguţ?

Vă iubesc, doamna învăţătoare

Cu drag, Jody

Frank Trujillo

MĂ SIMT BINE ÎN PIELEA MEA

În momentul în care vezi că imaginea unui copil despre sine începe să se îmbunătăţească, vei vedea ce realizări semnificative are, dar ceea ce este şi mai important, este că vei vedea un copil care începe să se bucure şi mai mult de viaţă

Wayne Dyer.

Am avut un mare sentiment de uşurare când am început să înţeleg că un copil are nevoie de mai mult decât de subiectul lecţiei. Ştiu matematica foarte bine şi o predau bine. Credeam că asta este tot ce trebuia să fac.

Acum învăţ copiii, nu mai predau matematica. Trebuie să accept faptul că am reuşit doar cu o parte dintre ei. Când nu trebuie să ştiu toate răspunsurile, se pare că am mai multe răspunsuri decât atunci când încercam să fiu expert.

Tânărul care m-a făcut să înţeleg cu adevărat acest lucru, a fost Eddie. L-am întrebat într-o zi de ce crede el că ştie mai multe decât cu un an înainte. Atunci el a dat un sens nou întregii mele orientări: „Pentru că acum când sunt cu dumneavoastră, mă simt bine în pielea mea”.

Un profesor citat de Everett Shostrom
În „Omul, cel care manipulează”

TOATE GÂNDURILE BUNE

Era elev, în clasa a treia la şcoala „Sfânta Maria” din Morris, Minnesota. Toţi cei 34 de elevi îmi erau dragi, dar Mark Eklund era unul la un milion. Arăta foarte îngrijit, avea atitudinea aceea de „sunt fericit că trăiesc” care te făcea să-l îndrăgeşti chiar şi atunci când făcea prostii.

Mark era şi un mare vorbăreţ. Am încercat de atâtea ori să-i atrag atenţia că nu trebuie să vorbească dacă nu i se dă voie. Ceea ce mă impresiona cel mai mult, totuşi, era reacţia lui sinceră de fiecare dată când trebuia să-l cert pentru comportamentul lui. „Îţi mulţumesc, soră, că mă corectezi!” Prima dată n-am ştiut cum să reacţionez, dar nu a trecut mult timp şi m-am obişnuit să-l aud spunând asta de mai multe ori pe zi.

Într-o dimineaţă, răbdarea mea ajunse la limită, pentru că Mark vorbi din nou când nu trebuia. Şi am făcut greşeala unui profesor începător. M-am uitat la el şi i-am spus: „Dacă mai scoţi o vorbă, o să-ţi pun un leucoplast la gură !”

Nici nu trecură zece secunde şi Chuck izbucni: „Mark iar vorbeşte”. Nu rugasem pe nimeni să-l supravegheze pe Mark, dar de vreme ce toată clasa auzise ce pedeapsă urma să primească, a trebuit să o pun în practică.

Îmi amintesc scena de parcă s-ar fi petrecut azi dimineaţă. M-am îndreptat spre catedră, am deschis încet sertarul şi am scos o rolă de leucoplast. Fără să scot un cuvânt, m-am îndreptat spre banca lui Mark, am tăiat două bucăţi mari şi i le-am trecut peste gură în formă de X. Apoi m-am întors în faţa clasei.

Când m-am uitat la Mark să văd ce face, mi-a făcut cu ochiul. Nu m-am putut abţine şi am început să râd. Întreaga clasă a izbucnit în urale când m-am întors la banca lui, i-am scos leucoplastul şi am ridicat din umeri. Primele lui cuvinte au fost: „Mulţumesc, soră, că m-aţi corectat”.

La sfârşitul anului am fost rugată să predau matematica la liceu. Anii au zburat şi înainte să-mi dau seama Mark era din nou în clasa mea. Era mai frumos ca oricând, dar şi la fel de politicos. Era în clasa a noua şi se pare că noţiunile noi de matematică nu-l mai făceau să vorbească atât de mult.

Într-o vineri, lucrurile nu păreau să meargă prea bine. Muncisem din greu toată săptămâna la un concept nou şi simţeam că elevii se simţeau frustraţi şi porniţi unii împotriva altora. Trebuia să fac ceva înainte ca situaţia să iasă de sub control. Aşa că i-am rugat să noteze; pe două foi de hârtie numele celorlalţi elevi din clasă şi să lase un rând liber între ele. Apoi i-am rugat să scrie în dreptul fiecăruia cel mai frumos lucru care le vine în minte despre respectivul. Le-a luat aproape tot restul timpului, dar la sfârşitul orei toţi elevii mi-au înmânat hârtiile. Chuck a zâmbit, iar Mark a spus: „Mulţumesc, Soră, că m-aţi învăţat. Să aveţi un weekend plăcut”.

În sâmbăta aceea, am notat numele fiecărui elev din clasă pe o foaie separată de hârtie şi-am adăugat în dreptul fiecăruia ceea ce scriseseră ceilalţi. Luni i-am dat fiecăruia foaia corespunzătoare. Unii dintre ei aveau două pagini. Nu după multă vreme, întreaga clasă zâmbea. „Oare să fie adevărat?” am auzit pe cineva şoptind. „Niciodată nu m-am gândit că însemn atât de mult pentru cineva!” Nu credeam că ceilalţi mă iubesc atât de mult!”

Nimeni n-a mai vorbit vreodată despre acele lucruri. N-am aflat niciodată dacă le-au discutat împreună după ore, sau părinţii, dar oricum nu conta. Exerciţiul îşi atinsese scopul. Elevii mei erau iarăşi fericiţi şi se puteau înţelege bine din nou unii cu alţii.

Grupul acesta de elevi a mers mai departe ca toţi ceilalţi. Mulţi ani mai târziu, după ce mă întorsesem din vacanţă, părinţii mei m-au aşteptat la aeroport. În timp ce ne îndreptam spre casă, mama mi-a pus întrebările obişnuite despre cum fusese călătoria, vremea şi ce făcusem pe-acolo. La un moment dat, conversaţia se întrerupse brusc. Mama se uită pieziş la tata şi spuse: „Tată?” Tata îşi drese vocea. „Familia Eklund a sunat aseară, începu el.

„Da?” am spus. „Nu mai ştiu nimic de ei de atâţia ani. Mă întreb ce mai face Mark”.

Tata răspunse încet. „Mark a fost omorât în Vietnam. Înmormântarea este mâine, şi părinţii lui ar vrea să te duci şi tu dacă poţi”. Si în ziua de azi ţin minte perfect locul unde ne aflam pe şosea când tata mi-a spus despre Mark.

Nu mai văzusem niciodată un soldat într-un sicriu militar. Mark era aşa de chipeş şi arăta atât de matur. Singurul lucru la care mă gândeam atunci era că aş fi dat tot leucoplastul din lume numai ca să-l mai aud vorbind.

Biserica era tixită cu prietenii lui Mark. Sora lui Chuck cânta „Imnul de luptă al Republicii”. De ce a trebuit să plouă în ziua înmormântării? Şi-aşa a fost destul de greu la mormântul lui. Pastorul a citit rugăciunile obişnuite, iar gornistul îl acompania. Unul câte unul, toţi cei care-l iubisem pe Mark ne-am apropiat de sicriul acestuia şi l-am stropit cu apă sfinţită.

Am fost ultima care mi-am luat adio. În timp ce stăteam acolo, unul dintre soldaţii care-l purtaseră pe umeri veni lângă mine. „Dumneavoastră aţi fost profesoara de matematică a lui Mark?” mă întrebă el. Am dat din cap şi am continuat să mă uit încremenită la sicriu. „Mark ne vorbea mult despre dumneavoastră”, mai spuse.

După funeralii, majoritatea foştilor lui colegi de clasă s-au îndreptat către casa lui Chuck. Părinţii lui Mark se aflau acolo, evident, aşteptându-mă. „Vrem să-ţi arătăm ceva”, a zis tatăl lui, scoţând un portofel din buzunar. „Avea asta la el când a murit. Ne-am gândit că poate ştii despre ce este vorbă”.

Desfăcând portmoneul, scoase cu grijă două bucăţi de hârtie vechi, care se vedeau că fuseseră desfăcute şi împăturite la loc de foarte multe ori. Mi-am dat seama fără să mă uit că era vorba despre foile pe care colegii lui Mark scriseseră toate gândurile bune despre el. „Vă mulţumesc pentru ce aţi făcut pentru el”, spuse mama lui. „După cum vedeţi Mark a preţuit foile astea foarte mult”.

Colegii lui se adunară curând în jurul nostru. Chuck zâmbi timid şi spuse: „Şi eu mai am lista. Este într-unul din sertare acasă”. Soţia lui John adăugă, „John m-a rugat s-o punem în albumul nostru de la nuntă”. „Şi eu o am”, zise Marylin. „Este în jurnalul meu Apoi Vicki, o altă colegă, se căută în geantă, scoase portofelul şi ne arătă lista ei mototolită, dar păstrată cu sfinţenie”. O am tot timpul cu mine”, spuse Vicki fără să clipească. „Cred că toţi am păstrat listele”.

De-abia atunci m-am aşezat şi am început să plâng. Am plâns pentru Mark şi pentru toţi prietenii lui care n-o să-l mai vadă niciodată.

Helen P. Mrosla

EŞTI O MINUNE !

Fiecare secundă pe care o trăim este un moment unic în univers, o clipă care nu va mai fi niciodată... Şi noi ce îi învăţam pe copiii noştri? Îi învăţam că doi şi cu doi fac patru, şi că Parisul este capitala Franţei.

Când îi vom învăţa ce sunt ei?

Ar trebui să spunem fiecăruia: „Ştii ce eşti tu? Eşti o minune. Eşti unic. În toţi anii care au trecut, nu a mai fost nici un copil ca tine. Picioarele tale, braţele tale, degetele tale deştepte, felul în care te mişti.

Poţi deveni un Shakespeare, un Michaelangelo, un Beethoven. Tu poţi face orice. Da, eşti o minune. Şi când o să creşti, vei putea tu să-l răneşti pe altul, care este o minune ca tine?"

Trebuie să muncim - cu toţii trebuie să muncim - ca să facem această lume demnă de copiii ei.

Pablo Casalas

TOT CE A FOST NEVOIE SĂ ŞTIU CU ADEVĂRAT AM ÎNVĂŢAT LA GRĂDINIŢĂ

Mare parte din lucrurile pe care trebuie să le ştiu neapărat despre cum să trăiesc, ce să fac şi cum să exist, le-am învăţat la grădiniţă. Înţelepciunea nu stătea în nişte diplome, ci în cutiuţa aceea cu nisip de la cămin.

Iată lucrurile pe care le-am învăţat: Împarte tot ce ai. Fii corect. Nu lovi oamenii. Pune lucrurile la loc acolo de unde le-ai luat. Strânge mizeria pe care ai făcut-o. Nu pune mâna pe ce nu-i al tău. Spune că-ţi pare rău atunci când loveşti pe cineva. Spală-te pe mâini înainte să mănânci. Trage apa. Prăjiturelele calde şi laptele rece sunt bune pentru tine. Du o viaţă echilibrată, Învaţă câte ceva şi gândeşte câte ceva, desenează, pictează, cântă, dansează, joacă-te şi lucrează în fiecare zi câte puţin.

Trage un pui de somn în fiecare după-amiază. Când ieşi în oraş, ai grijă cum traversezi, ţineţi-vă de mâini şi treceţi strada împreună. Fii atent la minuni. Aminteşte-ţi de mica sămânţă din ceşcuţa de plastic. Rădăcinile merg în jos, iar planta în sus şi nimeni nu ştie cum, sau de ce, dar toţi suntem la fel.

Caraşii, hamsterii şi şoarecii albi şi chiar mica sămânţă din Pahar - ei cu toţii mor. Şi noi la fel.

Şi apoi adu-ţi aminte de cartea despre Dick şi Jane şi primul cuvânt pe care l-ai învăţat, cel mai mare dintre toate: PRIVEŞTE. Tot ceea ce trebuie să ştiţi se află undeva acolo. Regula de Aur şi dragostea şi igiena de bază. Ecologia şi Politica şi un trai sănătos.

Gândiţi-vă ce lume mai bună am fi - întreaga lume - dacă noi toţi am mânca prăjiturele şi am bea lapte pe la 3 după-masă, după care am pune o păturică pe noi şi am trage un pui de somn. Sau dacă am avea o politică de bază a oricărui popor care să ne oblige să ne punem întotdeauna lucrurile la loc şi să strângem mizeria după noi. Şi este încă adevărat, indiferent câţi ani ai, că, atunci când ieşiţi în lume, este mai bine să vă ţineţi de mâini şi să staţi împreună.

Robert Fulghum

ÎNVĂŢĂM FĂCÂND

Nu cu mulţi ani în urmă am început să cânt la violoncel. Mulţi oameni ar spune că ceea ce fac acum este să „învăţ să cânt” la violoncel. Dar aceste cuvinte induc în mintea noastră ideea stranie că există de fapt două procese diferite: (1) să înveţi să cânţi la violoncel; şi (2) să cânţi la violoncel. Aceasta implică faptul că eu voi parcurge primul proces până când îl voi fi încheiat, şi apoi voi începe să-l parcurg pe cel de-al doilea. Pe scurt, „voi învăţa să cânt” până când voi fi „învăţat să cânt” şi de-abia atunci voi începe să cânt cu adevărat. Bineînţeles că asta este o prostie. Nu există două procese, ci unul singur. Învăţăm să facem ceva, chiar făcând acel ceva. Altă cale nu este.

John Holt

MÂNA

Editorialul de Ziua Recunoştinţei al unui ziar relata povestea unei profesoare care şi-a rugat micuţii elevi să facă un desen prin care să arate pentru ce erau ei recunoscători. Ea se gândea că acei copilaşi din cartierele sărace nu prea aveau pentru ce să mulţumească. Dar credea că majoritatea vor desena curcani sau mese pline cu mâncare. Profesoara rămase însă uimită atunci când Douglas i-a înmânat desenul...care reprezenta o mână desenată copilăreşte. Dar a cui era mâna? Clasa era captivată la vederea desenului abstract. „Eu cred că este mâna lui Dumnezeu care ne aduce mâncare”, spuse un copil. „Un fermier”, spuse un altul, „pentru că el este cel care creşte curcanii”. După ce elevii s-au hotărât să se întoarcă la desenele lor, profesoara s-a aplecat peste banca lui Douglas şi l-a întrebat a cui era mâna aceea. „Este mâna dumneavoastră, doamnă”, murmură el.

Atunci ea îşi reaminti că deseori, când erau în pauză, ea îl lua pe Douglas, un copil mic şi stingher, de mână. Deseori făcea acest lucru cu copiii. Dar pentru Douglas însemnase atât de mult. Poate că aceasta era recunoştinţa tuturor, nu mulţumirea adusă bunurilor materiale, ci şansa de a putea oferi ceva celuilalt, oricât de neînsemnat.

Anonim

CAVALERII REGALI DIN HARLEM

Nu la mare distanţă de blocul meu din Manhattan, dar în acelaşi timp la ani-lumină depărtare, se află o parte a New York-ului numită Harlemul Latino-American. Din multe puncte de vedere, poate fi asemănat cu o ţară din lumea a treia. Mortalitatea infantilă şi maternă este similară, să zicem, cu cea din Bangladesh, iar durata medie de viaţă la bărbaţi este chiar mai redusă. Aceste statistici sunt valabile şi pentru restul Harlem-ului, deşi aici mulţi dintre ei mai sunt despărţiţi de zone mai bogate ale oraşului şi datorită limbii pe care o vorbesc. Peste toate astea, mass-media este mută în ceea ce priveşte acest loc, cu insolenţa multor profesori şi a poliţailor care lucrează în acest tărâm din Lumea a Treia şi care nici nu concep să locuiască acolo, iar manualele nu prea au nici o legătură cu viaţa lor; lecţia pentru copii este clară: ei sunt „inferiori” oamenilor care locuiesc doar la câteva blocuri mai încolo.

La unul dintre licee, care se ridica din beton în mijlocul unui teren de joacă şi care este înconjurat de un gard de metal, pe strada East 101, Bill Hali predă obişnuitele cursuri de limba engleză, plus engleza ca limbă secundară pentru elevii care vin direct din Puerto Rico, America Centrală şi de Sud, şi chiar din Pakistan şi Hong Kong. Copiii aceia sunt puşi faţă în faţă cu o cultură nouă, nişte reguli ciudate, vecini ostili, şi cu nişte părinţi care se simt tot atât de pierduţi ca şi ei. Bill Hali este pus faţă în faţă cu ei.

Căutând un interes comun care să poată uni un asemenea grup Şi să-i ajute să înveţe şi engleza în acelaşi timp, Bill observă pe cineva din apropiere care ducea cu el o tablă de şah. Pentru că el însuşi era jucător de şah, ştia că acest joc trecea peste orice barieră culturală, aşa că obţinu permisiunea de la un director foarte sceptic să înceapă un club de şah după ore.

Au venit puţine fete. Dacă nu mai văzuseră niciodată femei care Joacă şah, ele au crezut probabil că acest joc nu este pentru ele, şi pentru că nici nu aveau o profesoară care să le fie model, cele câteva care au venit la început s-au pierdut pe parcurs. Şi o parte din băieţi au renunţat - şahul nu era genul de joc care să te facă

popular în cartier -în schimb au rămas vreo doisprezece băieţi care să înveţe regulile de bază. Prietenii lor râdeau de ei pentru că stăteau după ore, iar unii dintre părinţi vedeau în şah o pierdere de vreme care nu-i ajuta să găsească o slujbă; şi totuşi ei continuau să vină. Bill le dădea băieţilor ceva rar: atenţia totală a cuiva care credea în ei.

Treptat, priceperea lor la şah, dar şi la engleză, a crescut. Pentru că deveneau din ce în ce mai buni la joc, Bill i-a luat la concursurile de şah la şcolile din afara Harlem-ului. Pentru că el era cel care le plătea cartelele de metrou şi pizză, nu puţin lucru pentru salariul unui profesor, băieţii şi-au dat seama că Bill ţine la ei. Au început să aibă ceva mai multă încredere în bărbatul acela micuţ de vârstă medie.

Pentru a-i ajuta să devină mai independenţi, Bill l-a pus pe fiecare băiat în parte să preia organizarea şi conducerea unei astfel de excursii. Şi iată cum, încet-încet, chiar şi când Bill nu era prin preajmă, băieţii au început să-şi asume responsabilitatea unul pentru celălalt: să-i îndrume pe cei care rămâneau în urmă, să-şi împărtăşească problemele personale şi să explice părinţilor de ce şahul nu era pierdere de vreme, la urma urmei. Treptat, acest sentiment nou al competenţei a pătruns pe nesimţite şi la ore, şi notele lor au început să crească.

Pentru că deveniseră nişte jucători de şah mai buni şi nişte elevi mai buni, visul lui Bill Hali căpăta aripi. Cu o sumă mică de bani oferită de clubul de şah Manhattan, i-a luat şi i-a dus în Finalele Statului New York de la Syracuse.

Ceea ce odată fuseseră doisprezece copii disparaţi, izolaţi, deseori pasivi şi taciturni, deveniseră acum o echipă cu un nume propriu: Cavalerii Regali. După ce au ieşit pe locul trei la finalele pe stat, s-au calificat pentru finalele de juniori din California.

Până în momentul acela, chiar şi colegii lui Bill îi spuneau ce pierdere de vreme este toată această chestie. În viaţa de zi cu zi, aceşti copii de ghetou nu vor ieşi vreodată mai departe de New Jersey, aşa cum spusese odată un profesor. De ce să strângi bani să-i duci cu avionul de partea cealaltă a ţării şi să-i faci să fie şi mai nemulţumiţi decât sunt? Totuşi, Bill strânse bani pentru bilete către California. În acea competiţie naţională, s-au clasat pe locul şaptesprezece din 109 de echipe.

După aceea, şahul devenise un subiect de interes comun în

şcoală - chiar şi numai dacă pentru avantajul călătoriilor. Într-una din zile, la clubul din New York membrii echipei au întâlnit o tânără din Uniunea Sovietică care era Campioana Mondială la femei. Chiar şi Bill fu încântat de ideea cu care veniseră doi dintre băieţi: dacă fata aceasta a putut să facă atâta drum din Rusia, de ce n-ar merge şi Cavalerii Regali acolo? La urma urmei, era capitala mondială a şahului, şi Jocurile Prieteniei tocmai începeau.

Deşi nici un jucător american de vârsta lor nu participase vreodată la aceste jocuri, forurile oficiale din liceu au susţinut ideea. S-au alăturat şi câteva corporaţii care au suportat cheltuielile. Bineînţeles că nimeni nu credea că echipa lor o să câştige, dar nu ăsta era scopul. Călătoria în sine le va lărgi orizontul băieţilor, obişnuia Bill să spună. Când Pepsi-Cola veni cu un cec de 20.000 de dolari, Bill începu să realizeze că visul lui nebunesc era pe cale să se împlinească.

Au urcat la bordul avionului ca reprezentanţi oficiali ai Americii, ţara în care doar cu câteva luni în urmă se simţeau nişte străini. Dar, ca adevăraţi veterani ai Harlemului Latino-American, susţineau cu tărie că sunt, în primul rând, reprezentanţii cartierului în care locuiesc. Pe spatele jachetelor de şaten nu era inscripţionat „U.S.A.”, ci „Cavalerii Regali”.

O dată ajunşi la Moscova, încrederea lor începu să se năruie. Experienţa şi stilul sigur al adversarilor lor sovietici era ceva ce nu mai întâlniseră niciodată. În final, unul dintre Cavaleri rupse vraja făcând remiză cu un mare maestru în jur de 30 de ani într-un meci de simulare. Ruşii nu erau invincibili la urma urmei; erau şi ei tot oameni ca şi ei. După aceea Cavalerii câştigară jumătate din meciurile jucate, şi chiar descoperiră un atu pe care îl aveau de acasă, legat de viteza jocului. Spre deosebire de jucătorii sovietici, care fuseseră învăţaţi că a fi calm şi cu sânge rece este o virtute, Cavalerii aveau un stil de stradă mai isteţ care-i făcea atât rapizi, cât şi precişi.

În momentul în care Bill şi echipa lui au ajuns la Leningrad Pentru a lua parte la cea mai dură parte a competiţiei, băieţii se simţeau bine din nou. Deşi fuseseră aleşi la întâmplare pentru nevoia lor de a învăţa limba engleză, şi nu pentru vreun talent special de şahist, şi, deşi jucau doar de câteva luni, au câştigat o partidă şi au obţinut o remiză în alta.

Când Cavalerii s-au întors la New York, erau convinşi că pot

face orice.

Era o convingere de care aveau nevoie. Câteva luni mai târziu când m-am dus la clubul lor de la şcoală, Bill Hali, un om tare blând, care rareori se înfurie, era furios de-a binelea din cauză unei confruntări recente dintre un membru portorican al echipei şi un profesor alb. Bill se repezi să-mi explice cum băiatul făcuse atât de bine la un test de matematică încât profesorul, crezând că a copiat, l-a pus să-l mai dea o dată. Când l-a făcut bine şi a doua oară, profesorul părea mai degrabă deranjat decât încântat că nu avusese dreptate. „Dacă şcoala asta ar fi fost plasată în oricare alt colţ al oraşului, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva”, spuse Bill.

Era genul de clasă umilă, care înghiţea tot, doar respectul de sine ajutându-i să reziste. „Poate că profesorul era pur şi simplu invidios”, spuse băiatul înveselit. „Adică, vreau să spun că noi am pus şcoala asta pe hartă”.

Şi aşa şi era. Sala sărăcăcioasă de festivităţi a liceului fusese aleasă de o trupă sovietică drept decor pentru un spectacol pe care îl dădeau în New York. Fiecare director de şcoală dorea să aibă un program de şah, iar televiziunea locală şi ziarele îi intervievaseră pe Cavalerii Regali. Acum, că se aflau doar cu puţin timp înaintea absolvirii, veneau din toate părţile propuneri de la tot felul de şcoli cu programe speciale pentru copiii dotaţi; una veni chiar de la un liceu din California. Deşi băieţii se temeau de despărţirea inevitabilă, toţi au insistat ca cel care primise oferta să accepte să meargă acolo.

„I-am spus să nu rateze aşa ocazie”, spuse unul. „I-am promis să-i scriem în fiecare săptămână”, adăugă altul. „De fapt”, spuse un al treilea, „plănuim să ţinem legătura toată viaţa”.

Cu planuri de carieră care includeau dreptul, finanţele, profesoratul, informatica - lucruri la care nici nu ar fi conceput să se gândească înainte - nu se ştia ce surprize extraordinare urmau să aibă împreună la reuniunile echipei, care devenise pentru ei grupul lor de sprijin şi o a doua familie.

I-am întrebat, ce făceau înainte ca Bill Hali şi şahul să intre în viaţa lor. A urmat un moment de tăcere foarte lung.

„Lălăiam pe străzi şi eram un nimic”, răspunse un băiat, care acum vroia să ajungă avocat.

„Furam banii de prânz de la copiii mai mici şi luam droguri din când în când”, recunoscu altul.

„Stăteam în pat, citeam benzi desenate, şi suportam ţipetele tatălui meu care-mi urla mereu că sunt leneş”, spuse un al treilea.

Oare manualele lor erau diferite de ale celorlaţi?

„Doar atunci când domnul Hali a crezut că suntem deştepţi”, explică unul, iar ceilalţi dădură din cap aprobator, „şi eram”.

Gloria Steinem

BĂIEŢELUL

Odată un băieţel s-a dus la şcoală.
Era un băieţel chiar foarte mic.
Iar şcoala era chiar foarte mare.
Dar când băieţelul
Văzu că poate intra în clasa lui
Direct pe uşa de-afară
Fu foarte fericit.
Şi şcoala nu mai păru
Chiar atât de mare.

Într-o dimineaţă,
Când băieţelul se afla la şcoală de ceva vreme,
Învăţătoarea a spus:

„Astăzi o să facem un desen”.
„Bine!”, se gândi băieţelul.
Îi plăcea să deseneze.
Putea să facă tot felul de lucruri:
Lei şi tigri,
Pui şi vaci,
Trenuri şi bărci -
Aşa că scoase creioanele colorate
Şi începu să deseneze.
Dar învăţătoarea spuse:
„Aşteptaţi! Încă nu puteţi să începeţi!”
Şi aşteptă până când toţi erau pregătiţi.

„Acum”, spuse învăţătoarea,
„O să desenăm nişte flori”.
Bun!”, gândi băieţelul,
Lui îi plăcea să facă flori,
Aşa că începu să deseneze flori frumoase
Cu creioanele roz, portocaliu şi albastru.

Dar învăţătoarea spuse,

„Aşteptaţi! Şi o să vă arăt eu cum”.
Şi desenă o floare pe tablă.
Era o floare roşie cu tulpină verde.
„Gata”, spuse învăţătoarea.
„Acum puteţi începe”.

Băieţelul se uită la floarea învăţătoarei.
Apoi se uită la floarea sa,
Îi plăcea mai mult a lui.
Dar nu spuse nimănui,
Întoarse foaia pe partea cealaltă
Şi făcu o floare ca a învăţătoarei lui.
Era roşie, cu tulpină verde.

Într-o altă zi,
Când băieţelul deschise singur
Uşa de la intrare,
Învăţătoarea spuse,
„Astăzi o să facem ceva din lut”.
„Bine!”, gândi băieţelul.
Îi plăcea lutul.

Putea să facă tot felul de lucruri din lut:
Şerpi şi oameni de zăpadă,
Elefanţi şi şoricei,
Maşini şi camioane -
Aşa că începu să frământe şi să întindă
Bucata lui de lut.

Dar învăţătoarea spuse,
„Aşteptaţi! Încă nu e timpul să începeţi!”
Şi aşteptă până când toţi ceilalţi fură gata.
„Acum”, spuse profesoara,
„O să facem o farfurie”.
„Bun!”, gândi băieţelul,
Îi plăcea să facă farfurii,
Aşa că începu să modeleze
Tot felul de farfurii.

Dar învăţătoarea spuse,

„Aşteptaţi! Şi vă voi arăta eu cum”.
Şi le arătă cum să facă
O farfurie adâncă.
„Iată,” spuse profesoara,
„Acum puteţi începe”.
Băieţelul se uită la farfuria învăţătoarei
Apoi se uită la a sa.
Îi plăceau mai mult ale lui,
Dar nu spuse nimănui,
Ci amestecă din nou lutul,
Şi făcu o farfurie ca a învăţătoarei lui.
Era o farfurie adâncă.

Foarte curând
Băieţelul învăţă să aştepte
Şi să privească,
Şi să facă lucruri ca ale învăţătoarei lui.
Foarte curând,
Nu mai făcu nici un lucru aşa cum îi plăcea lui
Apoi se întâmplă
Că familia lui se mută în altă casă,
Într-un alt oraş,
Iar băieţelul
Trebui să meargă la altă şcoală.

Şcoala asta era şi mai mare
Decât cealaltă,
Şi în clasa lui nu mai intra direct de afară
Şi străbătea un hol lung să ajungă la clasa lui.
Chiar în prima zi
Profesoara spuse,
„Astăzi o să facem un desen”.

„Bine!” se gândi băieţelul,
Şi aşteptă ca învăţătoarea
Să-i spună ce să facă.
Dar învăţătoarea nu-i spuse nimic.
Se plimba încet printre elevi.

Când ajunse lângă el,
Îi spuse, „Nu vrei să faci un desen?”
„Ba da,” spuse băieţelul.
„Ce o să desenăm?”
„Nu ştiu până când nu o să-l faceţi”, spuse învăţătoarea.
„Cum să-l fac?” întrebă băieţelul.
„Oricum îţi va place ţie”, spuse învăţătoarea.
„Şi cu orice culoare vreau?” întrebă băieţelul.
„Cu orice culoare”, spuse profesoara,
„Dacă toată lumea ar face acelaşi desen,
Şi ar folosi aceleaşi culori,
Cum aş mai şti cine l-a făcut,
Şi care cui aparţine?”
„Nu ştiu”, spuse băieţelul.
Şi începu să deseneze flori
Roşii, portocalii şi albastre.

Îi plăcea noua lui şcoală,
Chiar dacă nu intra în clasă
Direct de afară.

Helen E. Buckley

EU SUNT DASCĂL

Eu sunt dascăl.

M-am născut în momentul în care prima întrebare a ieşit din gura unui copil.

Am fost în multe locuri sub multe înfăţişări.

Eu sunt Socrate aţâţându-i pe tinerii Atenei să discute idei noi prin intermediul întrebărilor.

Eu sunt Anne Sullivan depunând secretele universului în mâna întinsă a lui Helen Keller.

Eu sunt Esop şi Hans Christian Andersen dezvăluind adevărul cu ajutorul poveştilor nenumărate.

Eu sunt Marva Collins care se luptă pentru dreptul la învăţătură al fiecărui copil.

Eu sunt Mary McCleod Bethune construind un colegiu uriaş pentru poporul meu, folosind cutii portocalii în loc de bănci.

Şi sunt Bel Kaufman luptându-se să meargă în Sus pe Scara de Jos.

Numele celor care au profesat meseria mea sună ca o galerie pentru faima umanităţii... Booker T. Washington, Buddha, Confucius, Ralph Waldo Emerson, Leo Buscaglia, Moise şi Iisus.

Eu sunt şi aceia ale căror nume şi chipuri au fost demult uitate, dar ale căror lecţii şi personalitate vor rămâne veşnic în amintire prin împlinirile elevilor lor.

Am plâns de bucurie la nunţile foştilor mei studenţi, am râs fericit la naşterea copiilor lor şi am stat cu capul plecat, îndurerat şi buimac, la marginea mormintelor săpate prea curând pentru nişte trupuri prea tinere.

De-a lungul unei zile am fost nevoit să fiu actor, prieten, soră medicală şi doctor, antrenor, găsitor de lucruri pierdute, cămătar, şofer de taxi, psiholog, părinte de ocazie, agent comercial, politician şi păstrător al credinţei.

În ciuda hărţilor, graficelor, formulelor, verbelor, poveştilor şi cărţilor, nu am avut mare lucru de predat, de vreme ce studenţii mei trebuiau să se înveţe singuri, şi ştiu că este un lucru greu să descoperi cine eşti.

Eu sunt un paradox. Vorbesc cel mai tare atunci când ascult cu

cea mai mare atenţie. Talentele mele cele mai mari constau în ceea ce sunt dispus să primesc de la discipolii mei ca apreciere.

Bunăstarea materială nu este unul din scopurile mele, dar sunt un permanent vânător de comori în căutarea mea veşnică de ocazii noi în care discipolii mei să-şi folosească înzestrările, şi în căutarea mea constantă pentru acele talente care stau uneori undeva îngropate sub resemnare.

Sunt cel mai norocos dintre cei care muncesc.

Unui doctor i se permite să deschidă uşa către lumea noastră într-un singur moment magic. Mie mi se permite să văd cum viaţa renaşte în fiecare zi cu orice nouă întrebare, idee sau prietenie.

Un arhitect ştie că atunci când clădeşte cu grijă, construcţia lui va dura secole întregi. Un dascăl ştie că dacă va pune dragoste şi adevăr în ceea ce face, ceea ce va construi el va dura o veşnicie.

Sunt un luptător, în fiecare zi luptându-se împotriva presiunii ucigătoare, negativismului, fricii, conformismului, prejudecăţilor, ignoranţei şi apatiei. Dar am alături de mine mari aliaţi: Inteligenţa, Curiozitatea, Sprijinul Părintesc, Individualitatea, Creativitatea, Credinţa, Dragostea şi Râsul - toate vin în grabă să se alăture sub stindardul meu.

Şi cui trebuie să mulţumesc pentru această viaţă minunată şi experienţă norocoasă, dacă nu vouă, celor care sunteţi părinţi? Pentru că voi mi-aţi făcut marea onoare de a-mi încredinţa cea mai mare contribuţie a voastră la eternitate, copiii voştri.

Şi aşa, am un trecut bogat în amintiri. Am un prezent incitant, plin de aventuri şi amuzament pentru că mi-am permis să-mi petrec zilele alături de viitor.

Sunt un dascăl... şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta în fiecare zi.

John W. Schlatter

5. TRĂIEŞTE-ŢI VISUL

Cei care spun că nu se poate, ar trebui să nu-i întrerupă pe cei care dovedesc că se poate.

SĂ FACI CEVA SĂ DEVINĂ REALITATE

În 1957 un băieţel de zece ani din California şi-a propus un ţel. Pe vremea aceea Jim Brown era cel mai bun fundaş care jucase fotbal profesionist şi băiatul acesta înalt, numai piele şi oase, vroia să aibă un autograf de la el. Pentru a-şi vedea visul cu ochii, băiatul trebuia să treacă însă peste multe obstacole.

Crescuse într-un ghetou, unde nu avusese niciodată destulă mâncare. Subnutriţia îşi luase tributul, iar rahitismul îl obligase să poarte două atele metalice pentru a-i putea susţine picioarele subţiri şi torsionate. Nu avusese bani să-şi cumpere bilet pentru meci, aşa că a aşteptat răbdător la uşa din spate până când jocul s-a terminat şi Jim Brown a părăsit terenul. Politicos, l-a rugat pe Brown să-i dea un autograf. În timp ce acesta semna, băiatul îi explică, „Domnule Brown, am poza dumneavoastră pe perete. Ştiu că deţineţi toate recordurile. Sunteţi idolul meu”.

Brown zâmbi şi dădu să plece, dar băiatul nu terminase ce avea de zis. Continuă, „Domnule Brown, într-o zi am să dobor toate recordurile dumneavoastră!” Brown rămase impresionat şi-l întrebă, „Cum te cheama, fiule?”

Băiatul răspunse, „Orenthal James. Prietenii îmi spun O.J”.

O.J. Simpson a doborât într-adevăr toate recordurile deţinute de Jim Brown în afară de trei, înainte ca accidentările să-i scurteze carieră de fotbalist. Stabilirea unui scop este cea mai puternică forţă pentru motivarea umană. Pune-ţi ceva în gând şi străduieşte-te să-l faci să devină realitate.

Dan Clark

CRED CĂ POT!

***N**u contează dacă tu crezi că poţi sau nu poţi, ai dreptate întotdeauna.*

Henry Ford

Rocky Lyons, fiul lui Marty Lyons, fundaşul echipei New York Jets, avea cinci ani când se plimba într-o zi prin Alabama împreună cu mama lui, Kelly. Dormea pe scaunul din faţă al camionetei, cu picioarele în poala mamei lui.

Conducând cu atenţie pe drumul şerpuitor de ţară, Kelly a intrat pe un pod foarte îngust. Imediat, maşina a nimerit într-o groapă, a derapat şi s-a înfipt cu roata din faţă, dreapta, într-un şanţ. Fiindu-i teamă ca nu cumva camionul să se răstoarne, încercă să redreseze maşina apăsând cu putere pe ambreiaj şi trăgând de volan în stânga. Dar piciorul lui Rocky se prinse între piciorul ei şi volan aşa că pierdu controlul asupra maşinii.

Camioneta se rostogoli şi căzu într-o râpă adâncă de şase metri Când maşina se opri în fundul râpei, Rocky se trezi. „Mamă, ce s-a întâmplat?”, întrebă el. „Maşina noastră este cu roţile în sus”.

Kelly era orbită de sângele de pe faţă. Schimbătorul de viteze o lovise chiar în faţă, sfâşâindu-i-o de la gură până la frunte. Avea gingiile sfâşiate, obrajii tumefiaţi, iar umerii zdrobiţi. Cu un os rupt, ieşindu-i în afară pe la subţioară, era ţintuită de uşa strivită.

„O să te scot eu de-aici, mamă,” spuse Rocky, care scăpase ca prin minune fără nici o zgârietură. Se strecură încet de sub Kelly trecu prin geamul de la uşă şi încercă să o tragă afară. Dar ea nu se mişcă. „Lasă-mă să dorm”, îl imploră Kelly, care nu mai exact pe ce lume se află. „Nu, mamă”, însistă Rocky. „N-ai voie să adormi”.

Se strecură înapoi în maşină şi reuşi să o împingă pe Kelly până ieşi dintre fiare. Apoi îi spuse că o să urce dealul până la şosea şi o să oprească pe cineva ca să-i ajute. Temându-se că nimeni nu ar putea să-i vadă băieţelul în întuneric, Kelly refuză să-l lase singur. În schimb, s-au târât încet până sus, Rocky, cu statura lui firavă de 20 de kilograme împingând cele 60 de kilograme ale mamei lui. Se târau abia câţiva centimetri o dată. Durerea era atât de mare încât

Kelly a vrut să renunţe, dar Rocky nu îi dădea voie.

Pentru a-şi încuraja mama, Rocky i-a spus să se gândească la „Trenuleţul cel mic”, cel din povestea clasică pentru copii *Mica locomotivă care a putut*, trenuleţul care a reuşit să urce un munte abrupt. Pentru a-i reaminti, Rocky îi repeta întruna fraza care-l inspirase cel mai mult pe el: „Ştiu că poţi, ştiu că poţi”.

Când au ajuns în cele din urmă la şosea, Rocky văzu pentru prima dată cu claritate chipul sfâşiat al mamei lui. Izbucni în lacrimi. Dând din mâini şi strigând, „Stop! Opriţi, vă rog!”, băieţelul reuşi să oprească un camion. „Du-o pe mama la spital”, îl implora el pe şofer.

A durat 8 ore şi a fost nevoie de 344 de copci pentru a repara faţa lui Kelly. Arată total altfel astăzi - „Aveam un nas lung şi drept, buze subţiri şi pometţi înalţi; acum am un nas turtit, obraji plaţi şi buze mult mai groase” - dar are foarte puţine cicatrici vizibile şi şi-a revenit de pe urma accidentului.

Curajul lui Rocky a impresionat pe toată lumea. Dar puştiul curajos o ţinea într-una că el nu a făcut nimic extraordinar. „Eu nu vreau să spun că n-aş fi vrut s-o fac”, explică el. „Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva”. Iar mama lui spunea, „Dacă n-ar fi fost Rocky, aş fi sângerat până aş fi murit”.

Prima dată auzită de la **Michele Borba**

ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE: ÎNMORMÂNTAREA LUI „NU POT”

Sala de clasa a IV-a a Donnei arăta ca multe altele pe care le văzusem în trecut. Elevii stăteau pe cinci rânduri a câte şase bănci. Catedra învăţătoarei se afla în faţa elevilor. Pe avizier erau indicate rezultatele muncii elevilor. În multe privinţe, clasa arăta ca o clasă elementară obişnuită. Şi totuşi ceva părea altfel în ziua în care am intrat prima dată acolo. Părea că undeva, deasupra, plutea un aer de însufleţire.

Donna era una dintre veteranele şcolii din Michigan, care mai avea doar doi ani până la pensie. În plus, făcea parte dintr-un program naţional de îmbunătăţire a cadrelor, organizat şi promovat de mine, căruia i se alăturase voluntar. Pregătirea se axa pe ideea de artă a limbajului care să-i facă pe elevi să se simtă mai bine şi să îşi asume răspunderea pentru viaţa lor. Datoria Donnei era să participe la toate seminariile de pregătire şi să implementeze noile concepte prezentate. Datoria mea era să fac vizite prin clase şi să încurajez acceptarea acestor noi concepte.

Am luat loc în spatele clasei într-o bancă goală şi am privit. Toţi elevii lucrau la unul dintre subiecte, umplând foile cu gânduri şi idei. Elevul care se afla cel mai aproape de mine îşi umpluse paginile cu „Nu pot”-uri.

„Nu pot să lovesc mingea de fotbal mai departe de jumătatea terenului”.

„Nu pot să fac împărţiri cu mai mult de trei cifre”.

„Nu pot s-o fac pe Debbie să mă placă”.

Pagina era deja plină până la jumătate şi părea că nu se oprea

Lucra în continuare cu hotărâre şi perseverenţă.

Am mers printre rânduri, trăgând cu ochiul la lucrările lor.
Toată lumea scria propoziţii, descriind lucruri pe care nu le puteau face

„Nu pot să fac 10 flotări”.

„Nu pot să trimit mingea de baseball peste gardul de la teren”.

„Nu pot să mănânc doar o prăjitură”.

În acel moment, activitatea lor îmi stârnise curiozitatea, aşa că am hotărât să verific împreună cu învăţătoarea, să vedem ce se

întâmplă. Când m-am apropiat de ea am văzut că şi ea scria de zor. Am simţit că e mai bine să n-o întrerup.

„Nu pot s-o determin pe mama lui John să vină la o şedinţă”.

„Nu pot s-o fac pe fiica mea să se ducă să facă plinul la maşină”.

„Nu pot să-l fac pe Alan să folosească cuvintele în loc de pumni”.

Adâncit în eforturile mele de a afla de ce elevii şi învăţătoarea se opreau asupra negativului în loc de a se opri asupra propoziţiilor pozitive de genul „Eu pot”, m-am întors la banca mea şi mi-am reluat observaţiile. Elevii au continuat să scrie încă zece minute. Majoritatea şi-au umplut pagina. Alţii au început una nouă.

„Terminaţi-o pe aceea la care scrieţi şi nu mai începeţi alta”, erau instrucţiunile folosite de Donna pentru a semnala sfârşitul lucrării. Apoi elevii trebuiau să împăturească foaia în două şi să o lase pe catedră. Când elevii au ajuns lângă catedră, au lăsat lucrările într-o cutie goală de pantofi.

După ce a adunat toate lucrările, Donna o puse şi pe a ei în cutie. Închise cutia, o luă la sub-braţ şi se îndreptă spre uşă, ieşind în hol. Elevii o urmară, iar eu după ei.

Pe la mijlocul holului şirul se opri. Donna intră în camera administratorului, scotoci puţin pe acolo şi ieşi cu o lopată. Cu lopata într-o mână şi cutia în cealaltă, Donna îi duse pe elevi în curtea şcolii în cel mai îndepărtat colţ al terenului de joacă. Aici au început să sape.

Urmau să-şi îngroape „Nu pot”-urile! Săpatul dură mai mult de zece minute, pentru că fiecare dintre ei dori să sape câte puţin. Când groapa se făcu cam de un metru adâncime, se opriră. Lăsară cutia cu lucrări pe fundul gropii şi o acoperiră repede cu pământ.

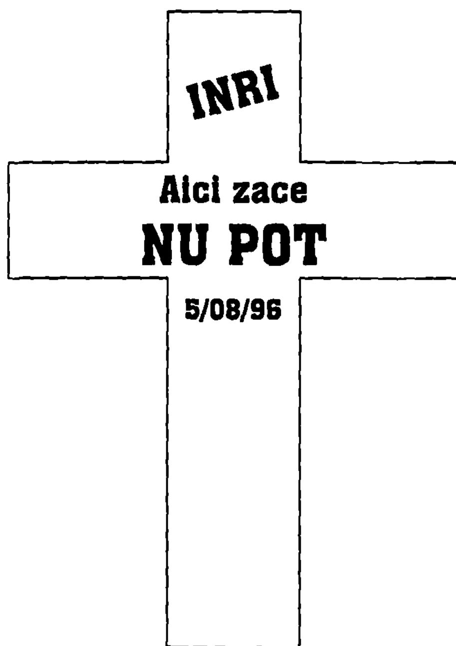
Treizeci şi unu de elevi de 10-11 ani stăteau în jurul mormântului proaspăt săpat. Fiecare avusese cel puţin o pagină Plină de „Nu pot” aşezată în cutia care zăcea la un metru sub Pământ. Şi învăţătoarea lor avusese la fel.

În acel moment, Donna anunţă, „Băieţi şi fete, vă rog prindeţi-vă de mâini şi plecaţi-vă capetele”. Elevii se supuseră. Au format repede un cerc în jurul mormântului, creând o legătură prin mâinile lor. Şi-au plecat capetele şi au aşteptat. Donna a fost cea care a ţinut necrologul.

„Prieteni, ne-am adunat astăzi să cinstim memoria lui ‘Nu pot’ Cât timp a trăit alături de noi, a atins vieţile tuturor, pe unii mai mult, pe unii mai puţin. Numele lui, din nefericire, a apărut în

fiecare instituţie - şcoli, primării, instituţii de stat şi chiar şi la Casa Albă. I-am oferit lui 'Nu pot' un loc de odihnă şi o cruce care stă scris epitaful lui. Fraţii şi surorile sale 'Pot', 'Voi face' şi 'O voi face chiar acum' i-au supravieţuit. Ei nu sunt atât de populari ca ruda lor celebră şi nici puternici nu sunt încă. Poate într-o zi, cu ajutorul vostru, vor lăsa urme mai adânci în această lume.

Fie ca 'Nu pot' să se odihnească în pace şi fie ca cei prezenţi aici de faţă să-şi ia viaţa în propriile mâini şi să meargă mai departe fără el. Amin!".

În timp ce ascultam acest discurs, mi-am dat seama că elevii nu vor uita niciodată ziua aceea. Exerciţiul a fost doar simbolic, o metaforă pentru viaţă. Era o experienţă benefică ce va rămâne în subconştient, dar şi în conştient o veşnicie.

Să scrii „Nu pot"-uri, să le îngropi şi să le asculţi şi necrologul. Era un efort mare din partea învăţătoarei. Dar încă nu se terminase totul. La sfârşitul discursului său, s-a întors înspre elevi şi i-a dus în clasă unde au păstrat un moment de

reculegere.

După aceea au sărbătorit trecerea în nefiinţă a lui „Nu pot” cu prăjituri, floricele de porumb şi suc de fructe. În timpul petrecerii, Donna a făcut din hârtie o cruce pe care a scris cuvintele „Nu pot” în mijlocul paginii şi deasupra „Aici zace”. Data era scrisă în josul paginii.

Hârtia-cruce a fost atârnată pe perete în clasă pentru tot restul anului. În rarele ocazii când un elev uita şi spunea „Nu pot”, Donna îi arăta pur şi simplu semnul de pe perete. Elevul îşi amintea că „Nu pot” este mort şi reformula fraza.

Eu nu am fost unul din elevii Donnei. Ea a fost eleva mea. Şi totuşi, în ziua aceea am învăţat o lecţie de neuitat de la ea.

Acum, mulţi ani mai târziu, de câte ori aud cuvintele „Nu pot”, îmi apar înaintea ochilor imaginile acelei înmormântări. Ca şi elevii aceia, îmi amintesc că „Nu pot” a murit.

Chick Moorman

POVESTEA LUI 333

Eram la un seminar de weekend în Deerhurst Lodge, la nord de Toronto. În noaptea de vineri o tornadă a lovit oraşul Barrie, la nord de noi, omorând sute de oameni şi provocând pagube de milioane de dolari. Duminică seara, în timp ce mă întorceam acasă, am oprit când am ajuns la Barrie. Am tras pe marginea drumului şi m-am uitat în jur. Oriunde îmi aruncam privirea vedeam case dărâmate şi maşini răsturnate.

În aceeaşi noapte Bob Templeton mergea pe aceeaşi şosea.

S-a oprit şi el exact ca mine, să privească dezastrul, numai că gândurile noastre erau diferite. Bob era vicepreşedinte la concernul „Telemedia Communications", care deţine un număr mare de posturi radio din Ontario şi Quebec. El se gândea că trebuie făcut ceva pentru oamenii aceia, cu ajutorul staţiilor radio pe care le aveau.

Seara următoare urma să iau parte la un alt seminar în Toronto. Bob Templeton şi Bob Johnson, un alt vicepreşedinte de la „Telemedia", veniră şi ei şi se aşezară în spatele camerei. Ne-au împărtăşit şi nouă credinţa lor că trebuie să se poată face ceva pentru locuitorii din Barrie. După seminar ne-am întors în biroul lui Bob. Era hotărât să-i ajute pe oamenii care fuseseră prinşi de tornadă.

Vinerea următoare a chemat toţi directorii de la Telemedia în biroul lui. Pe perete atârnase un panou pe care scrisese trei de „3". El le-a spus subalternilor lui:

„V-ar plăcea să strângem 3 milioane de dolari, în 3 ore peste 3 zile, pe care să-i dăm locuitorilor din Barrie?" În cameră se aşternu tăcerea. La un moment dat cineva spuse, „Templeton, eşti nebun. Nu avem cum să facem aşa ceva".

Bob răspunse: „Stai puţin". Nu v-am întrebat dacă „putem" sau dacă „ar trebui", ci doar dacă v-ar „plăcea". Atunci toţi răspunseră în cor, „Normal că ne-ar place".

Bob desenă apoi un T mare dedesubtul lui 333. Pe o parte scrise, „De ce nu putem", iar pe partea cealaltă, „Cum putem".

„O să pun un X mare pe partea cu ,,De ce nu putem". N-o să pierdem timpul încercând să vedem de ce nu putem. Nu are nici o

valoare. Pe partea cealaltă o să scriem fiecare idee ce vă trece prin cap pentru a vedea cum să facem să putem. Nu plecăm de aici până nu găsim o soluţie”.

Din nou se lăsă liniştea. În final, cineva spuse, „Am putea face un spectacol radio pe care să-l transmitem în toată Canada”.

„Este o idee minunată”, spuse Bob şi o notă pe tablă. Înainte să termine de scris, cineva adăugă: „Nu poţi face un un astfel de spectacol radio. Nu avem posturi radio în toată Canada”. Era o obiecţie destul de realistă. Aveau doar în Ontario şi Quebec.

Templeton replică, „De aceea putem. Aşa că rămâne”. Totuşi obiecţia era una solidă, pentru că posturile de radio se află într-o adevărată concurenţă. De obicei nu lucrau împreună, şi să-i faci să se unească era aproape imposibil, din cauza acestor prejudecăţi ale concurenţei.

Brusc cineva sugeră, „I-ai putea chema pe Harvey Kirk şi Lloyd Robertson, cele mai celebre figuri ale radiodifuziunii canadiene pentru a fi stelele spectacolului”. (Este ca şi cum i-ai pune la un loc pe Iosif Sava şi Florin Călinescu). Ei controlează spectacolele TV naţionale. N-ar accepta niciodată să vorbească la radio. Din acel moment s-a întâmplat ceva extraordinar: cele mai îndrăzneţe Şi nebuneşti idei au început să curgă una după alta.

Asta se întâmpla într-o vineri. Marţea următoare aveau deja un maraton radio. Reuşiseră să convingă 50 de posturi radio din toată ţara să ia parte la această acţiune. Nu conta cine îşi făcea mai multă reclamă atâta vreme cât cei din Barrie făceau rost de hani. Bineînţeles că Harvey Kirk şi Lloyd Robertson s-au alăturat şi ei şi au venit să adune în trei ore trei milioane de dolari după trei zile!

Vedeţi, orice se poate dacă vă concentraţi asupra a „cum să faceţi” şi nu asupra lui „de ce nu puteţi să faceţi”.

Bob Proctor

NU EXISTĂ FURGONETE

Îmi aduc aminte o zi de Sărbătoarea Recunoştinţei când familia mea nu avea nici bani, nici mâncare, şi cineva veni şi bătu la uşa noastră. Când am deschis, în prag se afla un bărbat cu o cutie mare de mâncare, în care se vedea un curcan uriaş şi chiar tăvile de gătit. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tatăl meu îl întrebă: „Cine eşti? De unde vii ?”

Străinul răspunse: „Mă aflu aici pentru că un prieten de-al vostru ştie că vă aflaţi la nevoie şi că nu acceptaţi un ajutor direct, aşa că v-am adus eu astea. La mulţi ani”.

Tata replică: „Nu, îmi pare rău dar nu putem primi”.

Iar străinul: „N-aveţi cum să nu primiţi”, închise uşa şi plecă.

Evident experienţa aceea a avut un impact profund asupra vieţii mele. Mi-am pus atunci în gând că într-o zi o voi duce atât de bine, încât voi face şi eu la fel pentru alţi oameni. Până la vârsta de 18 ani îmi creasem un adevărat ritual cu ocazia acestei sărbători, îmi place să fac tot felul de lucruri, spontan, de aceea mergeam în magazine şi cumpăram mâncare pentru una sau două familii.

După care, mă îmbrăcam ca un băiat din aceia care fac tot felul de comisioane la domiciliu, mergeam în cartierele sărace Şi băteam la câte-o uşă. Întotdeauna puneam şi un bileţel în care mărturiseam evenimentul din copilărie. La sfârşitul bileţelului scriam: „Tot ceea ce cer în schimb este să aveţi suficient de multă grijă de dumneavoastră încât, într-o zi, să faceţi acelaşi lucru pentru altcineva”. Răsplata pentru acest ritual anual însemna mai mult decât orice sumă de bani câştigată vreodată. Cu câţiva ani în umă mă aflam la New York împreună cu soţia mea. Era necăjită pentru că nu petreceam această sărbătoare alături de familie. În mod normal ea ar fi trebuit să împodobească casa pentru Crăciun dar, în schimb, eram blocaţi într-o cameră de hotel.

I-am spus, „Iubita mea, uite, de ce să nu împodobim astăzi nişte vieţi în loc de nişte copaci bătrâni?” După ce i-am povestit de ritualul meu, s-a însufleţit foarte tare. Am continuat: „Haide să mergem undeva unde putem dovedi cu adevărat cine suntem, de ce suntem în stare şi ce putem să oferim. Să mergem în Harlem!” Nici ea, nici ceilalţi parteneri de afaceri cu care eram, nu se arătară

prea entuziasmaţi de ideea mea. Dar nu m-am lăsat: „Haideţi să mergem şi să ducem de mâncare unor oameni care au nevoie. N-o să fim noi cei care dăruim pentru că s-ar simţi jigniţi. O să ne deghizăm în angajaţi care livrează mâncarea acasă”. Cumpărăm mâncare suficientă pentru şase sau şapte familii, care să le-ajungă 30 de zile. Avem bani destui. Haideţi s-o facem! Asta înseamnă de fapt sărbătoarea de astăzi: să aduci mulţumire, şi nu să mănânci curcan. Haideţi. La treabă!

Pentru că mai întâi aveam un interviu la radio, i-am rugat pe partenerii mei să facă rost de o maşină. Când m-am întors, mi-au spus: „N-am reuşit. Nu există nici o maşină în tot New York-ul. Am fost pe la toate firmele care închiriază. Dar nu au nimic disponibil”.

Le-am spus atunci, „Uite, care-i treaba, dacă vrem să facem ceva, trebuie să ne dorim cu adevărat! Tot ce trebuie să facem este să ne mişcăm. Există o grămadă de furgonete în New York. Nouă ne trebuie una singură. Aşa că hai să facem rost de una”.

Au insistat, „Dar am sunat peste tot. Nu au”.

„Hai să ne uităm pe stradă. Vedeţi acolo, vedeţi toate maşinile acelea ?” le-am zis eu. „Da, le vedem, şi ce-i cu asta ?”

„Hai să luăm una din ele”. Mai întâi am încercat să opresc una din cele ce treceau pe stradă. În ziua aceea am învăţat ceva despre Şoferii din New York: ei nu opresc, ci măresc viteza.

Apoi am încercat aşteptând lângă semafor. Ne duceam şi băteam la geam, aşteptam ca şoferul să-l lase în jos, uitându-se bănuitor la noi, după care eu ziceam: „Bună ziua. Astăzi este ziua Recunoştinţei şi am vrea să vă întrebăm dacă puteţi să ne duceţi şi pe noi până în Harlem ca să ospătăm nişte oameni”. De fiecare dată, şoferul îşi întorcea privirea, ridica furios geamul şi pornea mai departe fără să zică nimic.

După ceva vreme ne-am înbunătăţit formula de abordare. Băteam la geam, ei îl lăsau în jos şi spuneam, „Astăzi este

Sărbătoarea Recunoştinţei. Am vrea să ajutăm nişte oameni sărmani care locuiesc într-un cartier sărac al oraşului”. Părea mai de efect, dar tot nu a ţinut. Apoi am început să le oferim câte 100 de dolari pentru cursă. Ne-am apropiat şi mai mult de rezultat, dar când aduceam vorba de Harlem, spuneau nu şi plecau.

Vorbisem deja cu vreo douăzeci de persoane care ne refuzaseră. Prietenii mei erau pe punctul de a o lăsa baltă, dar le-am zis: „Există legea probabilităţilor: cineva o să spună da”. Şi iată că

maşina perfectă se apropie. Era perfectă pentru că era foarte mare şi am fi încăput cu toţii în ea. Ne-am dat aproape de ea, am ciocănit în geam şi l-am întrebat pe şofer, „Ne-aţi putea duce până într-o zonă dezavantajată? Vă oferim o sută de dolari”.

Şoferul răpunse, „Nu e nevoie să mă plătiţi. Mi-ar face plăcere să vă duc. De fapt, o să vă duc într-unul din cele mai dificile locuri din oraş”. Apoi şi-a luat pălăria şi şi-a pus-o pe cap. Pe ea scria: „Armata Salvării”. Bărbatul era căpitanul John Rondon şi era şeful acestei organizaţii din Bronxul de Sud.

Ne-am urcat în maşină extaziaţi.

„O să vă duc unde nu aţi fi crezut că o să ajungeţi vreodată. Dar spuneţi-mi, voi de ce faceţi asta?”

I-am povestit întâmplarea mea, şi i-am mai spus că făceam asta pentru a-mi arăta recunoştinţa.

Căpitanul Rondon ne-a purtat prin tot Bronxul de Sud, prin locuri care făceau Harlemul să arate ca Beverly Hills. Când am ajuns, am intrat într-un magazin de unde am cumpărat multă mâncare şi nişte coşuri. Am luat pentru şapte familii destul cât să le ajungă 30 de zile. Apoi am pornit să căutăm familiile cărora să le oferim alimentele. Am intrat în nişte clădiri în care locuiau şase oameni într-o singură cameră: „magherniţe” fără electricitate şi căldură în mijlocul iernii, invadate de şobolani, gândaci şi miros de urină. Era un adevărat miracol că oamenii supravieţuiau astfel, iar pentru noi era o adevărată împlinire să le aduceam o rază de bucurie.

Vedeţi, dacă vreţi cu adevărat, puteţi obţine orice dacă treceţi la fapte. Miracole ca acestea se întâmplă în fiecare zi, chiar şi într-un oraş în care nu există nici o furgonetă.

Anthony Robbins

ÎNTREBAŢI, ÎNTREBAŢI, ÎNTREBAŢI!

Cea mai pricepută vânzătoare din lume din zilele noastre nu se supără dacă o strigi: „Cercetaşa!”. Asta pentru că Markita Andrews a adunat mai mult de 80.000 de dolari vânzând prăjiturele „Girl Scout” când avea şapte ani.

Mergând din uşă-n uşă după orele de la şcoală, Markita cea teribil de ruşinoasă şi timidă s-a transformat într-un mecanism de vânzare a prăjiturelelor, când a descoperit, la vârsta de 13 ani, secretul comerţului. Totul începe cu o dorinţă. Dorinţă arzătoare, incandescentă.

Pentru Markita şi mama ei, care lucra ca ospătăriţă în New York, după ce soţul ei o părăsise când Markita avea opt ani, visul cel mai scump era să călătorească prin toată lumea. „Voi munci din greu ca să fac rost de bani şi să te trimit la colegiu”, spuse mama ei într-o zi. „Vei merge la colegiu şi după ce vei absolvi, vei câştiga bani suficienţi ca să mergem în jurul lumii. Ce zici?”

Şi, la vârsta de 13 ani, când Markita a citit în revista „Girl Scout” că cercetaşa care va vinde cele mai multe prăjituri va câştiga o excursie gratuită pentru două persoane în jurul lumii, s-a hotărât să vândă şi ea prăjiturele - mai multe decât oricine vreodată.

Dar nu-i suficient să vrei. Pentru că visul ei să se împlinească, Markita ştia că avea nevoie de un plan.

„Întotdeauna să te îmbraci potrivit meseriei pe care o faci”, o sfătui mătuşa ei. „Când faci afaceri, îmbracă-te ca un om de afaceri. Poartă uniforma ta de cercetaşă. Când te duci pe la casele oamenilor între 16:30 şi 18:30, şi în mod special, vinerea seara, întreabă dacă nu vor o cantitate mai mare. Zâmbeşte mereu, chiar dacă nu cumpără, şi fii amabilă. Şi nu-i întreba dacă vor să-ţi cumpere prăjiturile; roagă-i să investească”.

Poate că multe alte fetiţe şi-au dorit să câştige excursia. Poate că toate au avut un plan. Dar numai Markita a mers în fiecare zi, după ore, îmbrăcată în uniformă, să întrebe oamenii dacă nu vor să investească în visul ei.

„Bună ziua. Eu am un vis. Să câştig o călătorie în jurul lumii pentru mine şi mama mea, vânzând aceste prăjiturele”, spunea ea la uşă. „N-aţi vrea să investiţi în 10 sau 20 de cutii cu prăjiturele?”

Markita a vândut astfel 3526 de cutii în anul acela şi a câştigat excursia. De atunci a mai vândut alte 42.000 de cutii, a luat parte la multe convenţii despre tehnici de vânzare din toată ţara, a apărut într-un film Disney despre aventura ei şi este co-autoarea cărţii de mare succes *„Cum să vinzi mai multe prăjituri, apartamente, Cadillac-uri, calculatoare... şi orice altceva*

Markita nu este mai deşteaptă şi mai expresivă decât mulţi alţii, tineri sau bătrâni, care-şi au visele lor. Diferenţa este că Markita a descoperit secretul vânzării: Întreabă, întreabă, întreabă! Mulţi dau greş chiar înainte de a începe, pentru că ei nu ştiu să ceară ceea ce vor. Teama de refuz ne face pe mulţi dintre noi să ne refuzăm pe noi şi visurile noastre înainte să apuce altcineva să o facă.

Şi toată lumea vinde câte ceva. „Vă vindeţi pe dumneavoastră în fiecare zi - la şcoală, şefului, oamenilor noi pe care îi întâlniţi”, spunea Markita la 14 ani. „Mama este ospătăriţă, ea vinde specialitatea zilei. Primarii şi preşedinţii care încearcă să obţină cât mai multe voturi, vând... Una dintre profesoarele mele preferate era Doamna Chapin. Ne preda geografia într-un mod interesant, şi asta însemna să-şi vândă marfa... Peste tot lumea vinde. Vânzarea face parte din viaţa tuturor”.

E nevoie de curaj ca să ceri ceea ce vrei. Curaj nu înseamna absenţa fricii. Este ceea ce faci ca să înfrângi această frică. Şi aşa cum Markita a descoperit, cu cât ceri mai mult, cu atât este mai uşor (şi uneori mai amuzant) să obţii.

Odată, la un spectacol în direct la TV, producătorul s-a gândit să-i ofere Markitei cea mai dură încercare legată de vânzare. Au rugat-o să vândă prăjiturele unui alt invitat din spectacol. „N-aţi vrea să investiţi în zece sau două zeci de cutii cu prăjiturele?”, întrebă ea.

„Prăjiturele?! Eu nu cumpăr, dragă, nici un fel de prăjiturele! răspunse el”. „Eu sunt Guvernatorul Penitenciarului Federal. Eu dau stingerea la 2000 de violatori, hoţi, criminali, tâlhari şi pedofili în fiecare seară!”.

Netulburată, Markita adăugă repede, „Domnule dacă luaţi câteva din aceste prăjiturele, poate n-o să mai fiţi atât de rău, furios şi cinic. Şi, domnule, cred că ar fi o idee grozavă să cumpăraţi câte o prăjitură pentru fiecare dintre deţinuţii dumneavoastră”.

Markita a cerut.

Şi Guvernatorul i-a completat un cec.

Jack Canfield şi Mark V. Hansen

S-A MIŞCAT PĂMÂNTUL PENTRU TINE ?

Angela, o fetiţă de şapte ani, a fost lovită de o boală incurabilă care îi afecta sistemul nervos. Nu mai putea să meargă, iar mişcările pe care le mai făcea erau foarte puţine. Doctorii nu-i mai dădeau prea multe speranţe. I-au prognosticat că probabil îşi va petrece restul vieţii într-un scaun cu rotile. Foarte, foarte puţini îşi mai reveneau la normal după ce se îmbolnăveau de boala aceasta. Fetiţa era condamnată. Întinsă pe patul ei de spital, le promitea tuturor celor dispuşi să o asculte că într-o zi va merge din nou.

Curând a fost transferată la un centru specializat de reabilitare din zona San Francisco. Au folosit toate terapiile existente, iar cei care o îngrijeau erau fermecaţi de spiritul ei bătăios. Au învăţat-o cum să-şi imagineze că merge. Chiar dacă nu avea rezultate, îi dădea cel puţin speranţă şi sentimente pozitive care să o ajute să suporte mai uşor lungile ore petrecute în pat. Angela muncea foarte mult la orele de terapie fizică, în piscină şi la aparate. Dar muncea tot atât de mult şi la exerciţiul imaginării, vizualizându-se mergând şi mişcându-se.

Într-o zi, în timp ce se chinuia să-şi imagineze că îşi mişcă din nou picioarele, i se păru că se întâmplă un miracol: Patul se mişcă! Mai mult, începu să se mişte în jurul camerei! Începu să strige. „Uitaţi-vă ce fac! Uitaţi-vă! Pot s-o fac! Am mişcat, *am mişcat!* Bineînţeles, în acel moment toată lumea din spital striga şi alerga să se adăpostească. Oameni urlau, aparatele cădeau şi se spărgea sticlăria. Vedeţi, era vorba despre recentul cutremur din San Francisco. Dar nu-i spuneţi asta Angelei. Este convinsă că ea a mişcat totul. Şi acum, după doar câţiva ani, s-a întors la şcoală. Pe picioarele ei. Fără cârje, fără scaun cu rotile. Aşa că luaţi aminte, cine e în stare să scuture pământul între San Francisco şi Oakland poate învinge o prăpădită de boală nesuferită, nu-i aşa ?

Hanoch Mc. Carty

ABŢIBILDUL LUI TOMMY

Un puşti de la biserica din Huntington Beach, veni într-o zi la mine după ce mă auzise vorbind despre Banca Copiilor. Mi-a strâns mâna şi mi-a zis, „Numele meu este Tommy Tighe, am şase ani şi vreau să împrumut nişte bani de la Bancă”.

„Tommy, i-am spus eu, acesta este unul din scopurile mele, să împrumut bani copiilor. Şi până acum toţi mi-au dat banii înapoi. Tu ce vrei să faci cu banii ?”

„De când aveam 4 ani am o viziune care îmi spune că aş putea aduce pacea pe pământ. Vreau să fac un abţibild pe care să scrie, <<PACE, VĂ ROG! PENTRU NOI COPIII>>, semnat *Tommy*”.

„Cred că o să pot să fac ceva pentru tine, am spus. Avea nevoie de 454 de dolari ca să facă 1000 de abţibilduri. „Fundaţia Mark Victor Hansen pentru Micuţii întreprinzători” a completat un cec pentru tipografia care urma să le tipărească.

Tatăl lui Tommy îmi şopti la ureche, „Dacă nu dă banii înapoi, o să-i puneţi sechestru pe bicicletă?”

„Nu, Doamne fereşte, am zis eu, fiecare copil în parte primeşte la naştere onestitate, moralitate şi principii. Pe ei trebuie să-i înveţi alte lucruri. Eu cred că o să ne dea banii înapoi”.

Dacă aveţi un copil mai mare de 9 ani, lăsaţi-l să l-u-c-r-e-z-e pentru b-a-n-i, dar pentru ceva care este moral, onest şi etic, astfel încât să înveţe principiile corecte cât mai devreme.

I-am dat lui Tommy câte un exemplar din fiecare casetă, şi le-a ascultat de 21 de ori pe fiecare până le-a învăţat pe de rost. Fraza de bază spunea: „Întotdeuna începeţi să vindeţi de la vârf”. Tommy şi-a convins tatăl să-l ducă cu maşina până la casa lui Ronald Reagan. A sunat la sonerie, şi a răspuns portarul. Tommy a făcut o prezentare irezistibilă, de două minute, despre abţibildul lui. Portarul a scos din buzunar un dolar şi jumătate şi i-a spus „Ţine şi dă-mi şi mie unul. Aşteaptă puţin să-l chem şi pe Preşedinte”.

L-am întrebat:

„De ce i-ai cerut să cumpere unul?”

„Fiindcă aşa spuneai pe casete: să-i întrebi pe toţi dacă vor să cumpere”.

„Bine, bine. Recunosc”

I-a trimis şi Iui Gorbaciov unul, împreună cu o chitanţă de un dolar şi jumătate. Acesta i-a trimis banii, alături de o poză pe care scria: „Luptă pentru pace, Tommy”, şi semnată „Mihail Gorbaciov, preşedinte”.

Pentru că eu eram un mare colecţionar de autografe i-am zis lui Tommy:

„Îţi dau 500 de dolari pe autograful lui”.

„Nu, mulţumesc, Mark”.

„Tommy, să ştii că eu am multe companii. Când o să te faci mare, mi-ar place să lucrezi pentru mine”.

„Glumeşti?” întrebă el. „Când o să mă fac mare o să te angajez *eu* pe tine”.

Ediţia de duminică a ziarului *Orange County Register* a dedicat o pagină poveştii lui Tommy, Fundaţiei Micuţilor întreprinzători şi mie. Marty Shaw, jurnalistul, i-a luat un interviu de şase ore lui Tommy şi a făcut un articol excepţional. Marty l-a întrebat pe Tommy care crede el că va fi impactul lui asupra păcii în lume. Tommy i-a răspuns:

„Nu cred că sunt suficient de mare încă; cred că trebuie să ai opt sau nouă ani ca să opreşti războaiele”.

„Care sunt eroii tăi, Tommy?”

„Tata, George Burns, Wally Joiner şi Mark Victor Hansen”

Se vedea că Tommy ştia să-şi aleagă modelele.

Trei zile mai târziu, am primit un telefon de la Compania *Hallmark Greeting Card.* Una dintre filialele ei le trimiseseră un fax cu o copie după articolul apărut în *Register.* Aveau un seminar în San Francisco şi vroiau ca Tommy să vorbească acolo, considerau că Tommy are nouă ţeluri personale de atins:

1. Să vadă cât costă toată treaba.
2. Să tipărească abţibilde.
3. Să facă un plan pentru împrumut.
4. Să descopere cum să spună oamenilor.
5. Să obţină adresele conducătorilor.
6. Să scrie o scrisoare tuturor preşedinţilor şi conducătorilor altor ţări şi să le trimită un abţibild gratis.
7. Să vorbească cu toată lumea despre pace.
8. Să sune la ziare şi să discute despre afacerea lui.
9. Să discute cu cei de la şcoală.

Hallmark dorea ca prin intermediul companiei mel*e, Look Who's Talking* („Uite cine vorbeşte"), să organizeze un concurs cu Tommy. Pentru că până la seminar nu mai erau decât două săptămâni, deci un timp foarte scurt, negocierile dintre *Hallmark*, Tommy şi mine au fost foarte amuzante, stimulative şi puternice.

Joan Rivers l-a sunat pe Tommy Tighe să-l invite la emisiunea ei TV. Cineva îi trimisese şi ei un fax cu o copie a articolului din *Register.*

„Tommy, spuse Joan, la telefon este Joan Rivers. Aş vrea să vii să participi la emisiunea mea care este urmărită de milioane de telespectatori".

„Minunat", răspunse Tommy. El nu nu făcea nici o diferenţă între ea şi o sticluţă cu medicamente.

„O să-ţi dau 300 de dolari", zise Joan.

„Minunat!", spuse Tommy. Ascultând recent una din casetele mele despre *Cum sa te vinzi mai scump,* Tommy continuă:

„Am numai opt ani, aşa că nu pot veni singur. Îţi poţi permite să plăteşti şi pentru mama, nu-i aşa Joan?"

„Da!", răspunse Joan.

„Apropo, tocmai am urmărit o emisiune despre "Stilul de viaţă al celor bogaţi şi faimoşi", în care se spunea că trebuie să stai la Trump Plazza când eşti în New York. Nu cred că o să fie o problemă pentru tine să ne aranjezi să stăm acolo, nu-i aşa?"

„Daa...", răspunse Joan.

„Tot acolo zicea că, atunci când vii la New York, neapărat trebuie să vizitezi "Empire State Building" şi Statuia Libertăţii. Poţi să ne iei bilete, nu?"

„Da..."

„Minunat. Ţi-am spus cumva că mama nu conduce? Deci putem folosim limuzina ta, nu-i aşa?"

„Bineînţeles" veni răspunsul.

Tommy a participat la emisiunea lui Joan Rivers şi i-a fermecat pe toţi: pe Joe, echipa de filmare, publicul. Era atât de chipeş, interesant, autentic şi un mare iniţiator. A spus nişte poveşti atât de interesante şi de pline de înţeles încât toată lumea din sală şi-a scos portofelul ca să cumpere un abţibild.

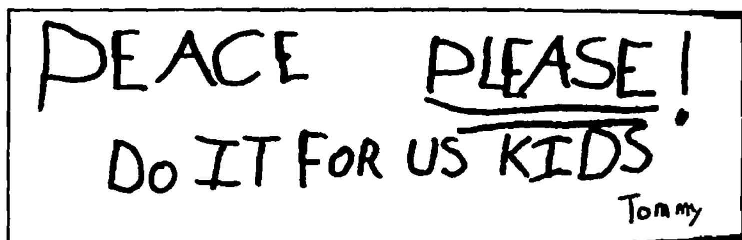
La sfârşitul emisiunii, Joan s-a aplecat şi l-a întrebat:

„Tommy chiar crezi că abţibildul tău va aduce pace în lume?"

Tommy, cu un zâmbet radios şi larg, i-a răspuns:

„Păi, de doi ani de când le vând, a căzut zidul Berlinului. Cred că mă descurc binişor, tu ce zici?”

Mark V. Hansen

Până în prezent, Tommy a vândut peste 2.500 de abţibilde şi şi-a plătit împrumutul de 454 $ de la „Fundaţia Mark Victor Hansen pentru Micuţii Întreprinzători”. Dacă doriţi să comandaţi un abţibild, trimiteţi 3$ lui Tommy Tighe, 17283 Ward Street, Fountain Valley, CA 92708, USA

———————————————

CINE CERE, NU PIERE - DAR DACĂ CERI, ATUNCI VEI AVEA !

Eu şi soţia mea, Linda, locuim în Miami, Florida. Când tocmai începusem cursul despre preţuirea de sine numit „Micile Ghinde”, pentru a-i învăţa pe copii cum să se ferească de droguri, promiscuitate sexuală şi alte comportamente autodistructive, am primit o broşură despre o conferinţă pe teme de educaţie care avea loc în San Diego. După ce am citit-o şi ne-am dat seama că persoane importante vor merge acolo, ne-am hotărât că trebuie să participăm şi noi. Dar nu ştiam cum. Eram abia la început, lucram acasă şi aproape toate economiile se duseseră pe cheltuielile de început. Nu ne puteam permite să plătim biletele de avion şi nici măcar alte cheltuieli. Dar ştiam că trebuie să fim acolo, aşa că am început să întrebăm în stânga şi-n dreapta.

Primul lucru pe care l-am făcut, a fost să-i sun pe coordonatorii conferinţei în San Diego şi să le explic de ce trebuia să participăm şi noi, şi să-i întreb dacă ne pot asigura şi nouă două locuri la conferinţă. Când le-am explicat situaţia noastră, ce făceam şi de ce trebuia să mergem, au spus da. Deci aveam biletele de participare.

I-am spus Lindei că am făcut rost de bilete, şi deci că putem să participăm la conferinţă.

„Minunat! Dar noi suntem în Miami şi conferinţa în San Diego. Ce facem în continuare?”, zise ea.

„Trebuie să ne ocupăm de transport.”

Am sunat liniile aeriene „North-east” pentru că ştiam că sunt prospere. Femeia care a răspuns era chiar secretara preşedintelui, aşa că i-am zis de ce avem nevoie. Mi-a făcut legătura direct cu Steve Quinto.

I-am explicat că tocmai discutasem cu cei din San Diego şi acceptaseră să ne dea 2 bilete gratuite, dar eram blocaţi aici.

L-am întrebat dacă este atât de generos încât să ne asigure două bilete de avion dus-întors pentru San Diego. Răspunse scurt: „Bineînţeles că vă pot oferi biletele”.

Dar cuvintele următoare m-au lăsat cu gura căscată. „Mulţumesc, că mi-aţi cerut”.

„Ce-aţi spus?”, am întrebat.

„Nu prea am ocazia să fac ceva pentru lume dacă nu-mi cere cineva. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să ofer ceva, şi voi m-aţi rugat asta. Este o ocazie unică şi vreau să vă mulţumesc pentru ea”.

Eram uimit, dar i-am mulţumit şi am pus receptorul în furcă. M-am uitat la soţia mea şi i-am zis:

„Iubito, avem şi biletele de avion”.

„Doamne, e minunat. Dar unde o să stăm?”

Aşa că am sunat la Hotelul „Holiday Inn” din Miami şi am întrebat unde este sediul central. Mi-au răspuns că este în Memphis, Tennesse, aşa că am încercat şi acolo. M-au pus în legătură cu persoana de care aveam nevoie. Era un tip din San Francisco. El controla toate hotelurile „Holiday Inn” din California. I-am explicat că obţinusem bilete prin bunăvoinţa liniilor aeriene şi l-am întrebat dacă există vreo modalitate prin care ar putea să ne ajute să ne asigure cazarea pentru trei zile. M-a întrebat dacă ne convine să ne cazeze în hotelul nou din San Diego, ca oaspeţii lui. Ce puteam să-i mai spun decât că este extraordinar. Atunci el a adăugat:

„Aşteptaţi puţin. Trebuie să vă previn, hotelul este la vreo 40 kilometri distanţă de locul în care se ţine conferinţa, şi va trebui să găsiţi ceva cu care să ajungeţi acolo”.

„Dacă o să fie nevoie, poate o să luăm un cal”. I-am mulţumit şi i-am zis Lindei:

„Ei bine, draga mea, am rezolvat cu biletele de conferinţă, cu cazarea, şi avem biletele de avion. Mai trebuie să facem rost de ceva cu care să mergem şi să ne întoarcem de la sala de conferinţe”.

A doua zi am sunat la Agenţia Naţională Pentru închinat Maşini, le-am spus şi lor povestea şi i-am întrebat dacă ne pot ajuta. Ne-au întrebat atunci:

„Cum vi s-ar părea un Oldsmobil 88 nou?” Ce puteam să mai zic?

Într-o singură zi le pusesem pe toate cap la cap.

La conferinţă ne-am descurcat să ne cumpărăm singuri de mâncare o vreme, dar înainte să se termine una din sesiunile generale, m-am ridicat în picioare şi le-am povestit tuturor toată întâmplarea încheind cu:

„Cine vrea să ne facă cinste din când în când cu un prânz va

primi multe mulţumiri”.

În jur de cincizeci de oameni s-au găsit voluntari să ne ofere o masă.

Am petrecut clipe minunate, am învăţat o mulţime de lucruri şi am cunoscut persoane ca Jack Canfield. Când ne-am întors acasă, am lansat programul la care lucram şi care creşte şi acum cu 100 de procente pe an. În luna iunie a anului acesta, mai mult de 2250 de familii au absolvit cursul „Micile Ghinde”. Am ţinut şi pentru educatori două mari conferinţe intitulate: *„Să facem o lume sigură pentru copiii noştri*”, la care am avut invitaţi din întreaga lume. Mii de educatori au venit să afle noi idei despre cum să folosească preţuirea de sine la ore.

La ultima conferinţă sponsorizată de noi, am invitat educatori din 81 de ţări. Şaptesprezece ţări au trimis ca reprezentanţi chiar pe miniştrii învăţământului. După terminarea conferinţei am fost noi invitaţi să începem acest program în ţări precum: Rusia, Ucraina, Bielorusia, Kazahtan, Mongolia, Taiwan, Insulele Cook şi Noua Zeelandă.

Vedeţi, aşadar, că puteţi obţine tot ce doriţi; trebuie doar să întrebaţi mai multă lume.

Rick Gelinas

CĂUTAREA LUI RICK LITTLE

La cinci dimineaţa Rick Little a adormit la volanul maşinii sale, s-a izbit de un parapet de 3 metri şi s-a zdrobit de un copac. Şase luni a stat după aceea în ghips cu coloana fracturată. Rick a avut timp suficient cu această perioadă să mediteze profund la viaţa lui - ceva pentru care cei 13 ani de învăţământ nu-l pregătiseră. Doar la două săptămâni la ieşirea din spital, s-a întors într-o după-amiază acasă pentru a da de mama lui zăcând inconştientă la podea în urma unei supradoze de somnifere. Rick se lovi din nou de insuficienţa unei pregătiri elementare care nu reuşise să-l pregătească să facă faţă unor şocuri emoţionale şi sociale atât de dure.

De-a lungul următoarelor luni în mintea lui Rick începu să se înfiripe o idee - crearea unui curs care să te înzestreze cu încredere: în sine, abilităţi de comunicare şi aplanarea conflictelor. În timp ce începu să cerceteze ce ar trebui să conţină un asemenea curs, Rick a dat peste un studiu al Institutului Naţional de Educaţie în care peste 1000 de persoane în jur de 30 de ani fuseseră întrebate dacă au simţit că educaţia primită în liceu le-a oferit suficiente cunoştinţe pentru a face faţă nevoilor lumii reale. Mai mult de 80 la sută au răspuns: „Absolut nu”.

Tot ei au mai fost întrebaţi ce le-ar fi plăcut să înveţe în liceu. Majoritatea au răspuns că le-ar fi plăcut să înveţe despre relaţiile interpersonale. Cum să se înţeleagă mai bine cu cei cu care trăiesc. Cum să-şi găsească şi să-şi păstreze un serviciu. Cum să rezolve un conflict. Cum să fie părinţi buni. Cum să înţeleagă mai bine dezvoltarea normală a unui copil. Cum să facă faţă problemelor financiare. Şi cum să intuiască sensul vieţii.

Inspirat de viziunea sa de a crea un curs care să cuprindă toate aceste lucruri, Rick a renunţat la colegiu şi a traversat ţara în lung şi-n lat pentru a intervieva liceeni. În dorinţa lui de a afla ce ar trebui să cuprindă acest curs, a vorbit cu peste 2000 de elevi din 120 de licee, punând mereu aceleaşi două întrebări:

1. Dacă ar fi să pui bazele unui program în liceul tău care să vă ajute să faceţi faţă problemelor pe care le aveţi acum şi pe care

le-aţi putea avea în viitor, ce ar conţine acest program?

2. Faceţi o listă cu zece din cele mai pregnante probleme din viaţa voastră pe care aţi vrea să le rezolvaţi mai uşor acasă sau la şcoală.

Fie că erau elevi din şcolile particulare, pentru cei cu bani, sau din ghetouri, suburbii, sau de la ţară, surprinzător, răspunsurile au fost aceleaşi. Singurătatea şi faptul că nu se plăceau ei înşişi erau în capul listei. În plus îşi doreau să înveţe aceleaşi lucruri pe care le-ar fi vrut şi cei de 30 de ani.

Rick a dormit în maşina sa timp de două luni şi a trăit doar cu 60 de dolari. Aproape în fiecare zi mânca biscuiţi cu unt de arahide. În unele zile n-a mâncat deloc. Rick n-avea prea multe resurse, dar visul lui era un sprijin mai puternic.

Următorul pas a fost să facă o listă cu primii 10 educatori şi lideri din domeniul îndrumării şi psihologiei. Şi-a propus să-i viziteze pe toţi cei de listă şi să le ceară ajutorul şi experienţa lor. Aceştia au rămas impresionaţi de modul în care abordase chestiunea - întrebând elevii direct ce ar vrea să înveţe - totuşi foarte puţini s-au oferit să-l ajute în vreun fel.

„Eşti prea tânăr. Întoarce-te la colegiu. Termină-ţi studiile, apoi poţi să faci ceea ce ţi-ai propus”. Era mai puţin încurajator decât s-a aşteptat el.

Totuşi Rick nu s-a lăsat. Când a împlinit 20 de ani, îşi vânduse deja maşina, hainele, se împrumutase de la prieteni şi avea datorii de 32.000 de dolari. Cineva i-a sugerat să încerce la o fundaţie care să-l sprijine cu bani.

Prima întâlnire cu o astfel de instituţie locală a fost o mare dezamăgire. Când intră în birou, Rick realmente tremura de frică. Vicepreşedintele fundaţiei era un bărbat brunet, înalt, cu un chip rece şi sever. Timp de o jumătate de oră l-a ascultat fără să scoată o vorbă, timp în care Rick şi-a deschis inima şi i-a povestit de mama lui, despre cei 2.000 de copii şi de planurile lui de a face un nou fel de curs pentru elevi.

După ce a terminat, vicepreşedintele a împins un teanc de dosare şi i-a spus: „Fiule, lucrez aici de peste 20 de ani. Am investit în toate aceste programe de învăţământ şi toate au dat greş. Şi cu al tău se va întâmpla la fel. Motivele? Sunt evidente. 20 de ani, nu ai experienţă, nu ai bani, nu ai nici o calificare. Nimic!”

Când a ieşit din birou, Rick şi-a jurat că îi va dovedi acestui

bărbat că s-a înşelat. A început să studieze care dintre fundaţii erau interesate în sponsorizarea proiectelor pentru adolescenţi. Lunile următoare şi le-a petrecut alcătuind scrisori în care descria planuri grandioase - lucrând de dimineaţa până seara târziu. Rick a muncit astfel mai mult de un an, confecţionând fiecare scrisoare în parte în funcţie de interesele şi cerinţele fundaţiei respective. Pe fiecare a trimis-o cu mari speranţe, dar toate s-au întors cu un singur răspuns - Nu!

Propunere după propunere a fost trimisă şi respinsă. În final, după 155 de încercări care fuseseră un eşec total, tot sprijinul lui Rick a începu să se năruie. Părinţii lui îl implorau să se întoarcă la colegiu, iar Ken Greene, un profesor, care-şi lăsase slujba pentru a-l ajuta să scrie scrisorile, i-a spus: „Rick, nu mai am nici un ban şi am o soţie şi copii de întreţinut. O să mai facem, o singură încercare. Dacă şi acesta se dovedeşte a fi un refuz, va trebui să mă întorc în Toledo şi să-mi reiau serviciul”.

Era ultima lui şansă. Împins de disperare şi convingere, a reuşit să treacă peste câteva secretare dure, şi a obţinut o întâlnire la un prânz cu Dr. Russ Mawby, Preşedintele Fundaţiei Kellog. În drum spre restaurant, au trecut pe lângă un chioşc de îngheţată. „Vrei una?” întrebă Mawby. Rick dădu din cap. Dar neliniştea şi spaima îl făcură să rupă cornetul, astfel că îngheţata începu să se scurgă printre degete. Foarte jenat, Rick a făcut un efort disperat să scape de ea înainte să observe Dr. Mawby. Dar Mawby văzu, şi izbucnind în râs, se întoarse la vânzător şi-i cumpără lui Rick un pachet de şerveţele.

Tânărul urcă în maşină vizibil ruşinat şi simţindu-se groaznic. Cum putea să ceară fonduri pentru un program de învăţământ când el nu era în stare să ţină în mână un comet de îngheţată?

Două săptămâni mai târziu Mawby îi telefonă. „Ai cerut 55.000 de dolari. Ne pare rău dar Consiliul Director a votat împotrivă”. Rick simţi cum ochii i se umplură de lacrimi. Muncise timp de doi ani pentru un vis, care acum se pierdea în ceaţă. „Totuşi”, mai spuse Mawby, „ei au votat în unanimitate pentru suma de 130.000 de dolari”.

Abia atunci îl podidi plânsul. Cu greu mai putu să rostească un mulţumesc.

De atunci Rick adunat peste 100 de milioane de dolari pentru a-şi pune în practică visul său. Programul pentru „Descoperirea şi

îmbunătăţirea Talentelor” este aplicat în peste 30.000 de şcoli din 50 de state şi 32 de ţări. Anual milioane de copii învaţă noţiuni importante legate de viaţă şi toate astea datorită unui băiat care nu a cedat atunci când a fost refuzat.

În 1989, succesul incredibil al acestui program i-a permis lui Rick Little să-şi ducă visul şi mai departe, primind un fond de 65 de milioane de dolari, cea de-a doua donaţie ca mărime din istoria americană, pentru crearea Fundaţiei Intenaţionale a Tineretului. Scopul acestei fundaţii este să găsească şi să susţină programele pentru tineret din întreaga lume.

Viaţa lui Rick este un testament al puterii de a se devota unei viziuni înalte, dublată de dorinţa de a căuta în continuu visele care trebuie dezvăluite.

Adaptat după **Peggy Mann**

MAGIA CREDINŢEI

Nu sunt destul de mare ca să joc baseball sau fotbal. Nu am nici opt ani. Mama mi-a spus că atunci când o să mă apuc de baseball, n-o să pot alerga aşa de repede pentru că am fost operat. Eu i-am spus că nici nu e nevoie să alerg aşa repede. Când o să joc baseball, voi lovi mingea de o să o trimit dincolo de parc. Şi atunci o să merg pur şi simplu, n-o să alerg.

Edward J. McGrath

O viziune excepţională asupra vieţii

CARTEA CU VISE A GLENNEI

În 1977 eram o mamă singură cu trei fete mici, cu o casă şi o maşină de plătit şi cu o mare nevoie de a-mi reînvia nişte vise.

Într-o seară am participat la un seminar şi am ascultat un bărbat care vorbea despre Principiul I x V = R *(Imaginaţia înmulţită cu Voinţa devine Realitate).* Vorbitorul scotea în evidenţă faptul că mintea gândeşte în imagini şi nu în cuvinte. Şi cu cât este imaginea mai vie, cu atât ceea ce dorim va deveni realitate mai curând.

Acest concept a atins o coardă a creativităţii din inima mea. Cunoşteam adevărul biblic că Domnul ne dă „dorinţa din inimile noastre” (Psalmii 37:4) şi că „aşa cum gândeşte inima sa, aşa şi omul este” (Proverbe 23:7). Eram hotărâtă să-mi iau lista de rugăciuni şi să o transform în imagini. Am început să decupez reviste vechi şi să adun poze care exprimau „dorinţele inimii mele”. Le-am aranjat într-un album fotografic scump şi am aşteptat plină de speranţă.

Eram foarte exigentă în ceea ce priveşte pozele. Ele conţineau:

1. Un bărbat frumos.
2. O femeie în rochie de mireasă şi un bărbat în frac.
3. Buchete de flori. (Sunt o romantică.)
4. Bijuterii minunate cu diamante. (Raţiunea era că Dumnezeu i-a iubit pe David şi Solomon, iar ei au fost cei mai bogaţi oameni care au trăit vreodată.)
5. O insulă înconjurată de albastrul strălucitor al Caraibelor.
6. O casă încântătoare.
7. Mobilă nouă.
8. O femeie care devenise recent Vicepreşedintele unei mari corporaţii. (Lucram pentru o companie care nu avea femei în conducere. Vroiam să fiu prima femeie Vicepreşedinte din compania aceea).

Opt săptămâni mai târziu, mergeam cu maşina pe o autostradă în California, văzându-mi de-ale mele, pe la 10:30 dimineaţa. Deodată m-a depăşit un Cadillac superb, roşu cu alb. Am privit maşina pentru că era frumoasă. Şoferul s-a uitat şi el la mine şi mi-a zâmbit, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet pentru că îmi place să zâmbesc. Şi iată-mă în încurcătură. Aţi păţit vreodată aşa ceva?

Am încercat să mă prefac că de fapt nu mă uitasem. „Cine, eu? Nici măcar nu te-am văzut!” M-a urmărit vreo 20 de kilometri. M-a speriat de moarte! Mergeam eu, mergea şi el. Parcam eu, parca şi el..., şi până la urmă m-am şi căsătorit cu el!

În ziua următoare primei noastre întâlniri în oraş, Jim mi-a trimis 12 trandafiri. Apoi am descoperit că avea un hobby. Colecţiona diamante. Din cele mari! Şi căuta pe cineva care să le aranjeze. M-am oferit eu! Ne-am întâlnit aşa vreo doi ani, şi în fiecare luni dimineaţă primeam un trandafir roşu cu tija lungă şi un bilet de dragoste de la el.

Cu trei luni înainte să ne căsătorim, Jim mi-a spus „Am găsit locul perfect unde să ne petrecem luna de miere. Vom merge în Insula Sf. John în Caraibe”. Râzând, i-am zis: „Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva!” Nu i-am spus adevărul despre albumul meu cu poze până în ziua când a trecut aproape un an de la căsătorie. În ziua aceea ne-am mutat în noua noastră casă pe care o mobilasem cu mobila elegantă la care visasem. (Jim se dovedi a fi distribuitor en-gross de pe Coasta de Vest la una din cele mai mari companii americane de mobilă).

Apropo de acest lucru, nunta am făcut-o în Laguna Beach, California şi, bineînţeles, eu am purtat rochie de mireasă, iar el frac. La opt luni după ce-mi alcătuisem albumul, am devenit Vicepreşedinte al Departamentului de Resurse Umane în cadrul companiei unde lucram.

Poate că totul sună a întâmplări de basm, dar este adevărat. Jim şi cu mine ne-am făcut multe „cărţi cu poze” de când ne-am căsătorit. Dumnezeu ne-a umplut vieţile arătându-ne ce e în stare să facă puterea credinţei.

Stabiliţi exact ceea ce doriţi în fiecare domeniu al vieţii voastre. Faceţi din fiecare dorinţă o imagine vie. Apoi acţionaţi, alcătuindu-vă cartea dumneavoastră cu vise. Transformaţi ideile în realităţi concrete prin acest exerciţiu simplu. Nu există vise care nu se pot realiza. Şi ţineţi minte, Dumnezeu le-a promis copiilor Lui că le va dărui dorinţele din inimile lor.

Glenna Lalsbury

O ALTĂ STELUŢĂ PE LISTĂ

Într-o după-amiază ploioasă un băiat isteţ de 15 ani, John Goddard, stătea la masa din bucătărie în Los Angeles şi scria câteva cuvinte pe o hârtiuţă galbenă: „Lista mea de-o viaţă”. Sub acest titlu el îşi notase 127 de ţeluri. De atunci el a atins 108 din ele. Uitaţi-vă cu atenţie la lista lui Goddard de mai jos. Ele nu sunt nici simple, nici uşoare. Includ cucerirea celor mai înalte vârfuri montane, explorarea unor fluvii uriaşe, parcurgerea unei mile în 5 minute, lectura operelor complete ale lui Shakespeare şi citirea în întregime a Encyclopediei Britannice.

EXPOLREAZĂ

✓1. Fluviul Nil
✓2. Fluviul Amazon
✓3. Fluviul Congo
✓4. Fluviul Colorado
5. Fluviul Yangtze, China
6. Fluviul Niger
7. Fluviul Orinoco, Venezuela
8. Rio Coco, Nicaragua

STUDIAZĂ CULTURILE PRIMITIVE ÎN:

✓9. Congo
✓10. Noua Guinee
✓11. Brazilia
✓12. Borneo
✓13. Sudan (John a fost aproape îngropat de viu într-o furtună de nisip)

✓ 14. Australia
✓ 15. Kenya
✓ 16. Filipine
✓ 17. Tanganyika (Tanzania acum)
✓ 18. Etiopia
✓ 19. Nigeria
✓ 20. Alaska

DE URCAT:

21. Muntele Everest
22. Muntele Aconcagua, Argentina
23. Muntele Huascaran, Peru
24. Muntele McKinley
✓ 25. Muntele Kilimanjaro
✓ 26. Muntele Ararat, Turcia
✓ 27. Muntele Kenia
28. Muntele Cook, Noua Zeelandă

- ✓ 29. Muntele Popocatepetl, Mexic
- ✓ 30. Matterhorn
- ✓ 31. Muntele Rainer
- ✓ 32. Muntele Fuji
- ✓ 33. Muntele Vezuviu
- ✓ 34. Muntele Bromo, Iava
- ✓ 35. Grand Tetons
- ✓ 36. Muntele Baldy, California
- ✓ 37. Să-mi fac o carieră în medicină şi explorare (a studiat prevenirea şi tratarea bolilor la triburile primitive)
- 38. Să vizitez toate ţările din lume (mai are 30)
- ✓ 39. Să studiez indienii Navaho şi Hopi
- ✓ 40. Să învăţ să pilotez
- ✓ 41. Să călăresc un cal în Parada Trandafirilor

DE FOTOGRAFIAT:

- ✓ 42. Cascada Iguacu, Brazilia
- ✓ 43. Cascada Victoria, Rodezia (urmărit de un porc mistreţ)
- ✓ 44. Cascada Sutherland, Noua Zeelandă
- ✓ 45. Cascada Yosemite
- ✓ 46. Cascada Niagara
- ✓ 47. Pe urmele lui Marco Polo şi Alexandru cel Mare

DE EXPLORAT SUB APĂ:

✓ 48. Recifele de corali din Florida
✓ 49. Marea Barieră de Corali Australia (a fotografiat o scoică de 15 kg)
✓ 50. Marea Roşie
✓ 51. Insulele Fiji
✓ 52. Insulele Bahamas
✓ 53. De explorat mlaştina Okefenokee şi Everglades

DE VIZITAT:

54. Polul Nord şi Polul Sud
✓ 55. Marele Zid Chinezesc
✓ 56. Canalul Panama şi Canalul de Suez
✓ 57. Insula Paştelui
✓ 58. Insulele Galapagos
✓ 59. Vaticanul (văzut pe Papă)
✓ 60. Taj Mahalul
✓ 61. Turnul Eiffel
✓ 62. Grota Albastră
✓ 63. Turnul Londrei
✓ 64. Turnul Înclinat din Pisa
✓ 65. Izvorul Sacru din Chichen-Itza, Mexic
✓ 66. Să urce pe stânca Ayers în Australia
67. Să urmez Râul Iordanului de la Marea Galileei până la Marea Moartă

DE ÎNOTAT ÎN:

✓ 68. Lacul Victoria
✓ 69. Lacul Superior
✓ 70. Lacul Tanganyika
✓ 71. Lacul Titicaca, America de Sud
✓ 72. Lacul Nicaragua

DE REALIZAT:

✓ 73. Să devin un Cercetaş Vultur
✓ 74. Să mă scufund cu un submarin
✓ 75. Să aterizez şi să decolez de pe un port-avion
✓ 76. Să zbor cu un balon cu nacelă, propulsat cu aer cald
✓ 77. Să merg pe un elefant, pe o cămilă pe un struţ şi un cal sălbatic
✓ 78. Să mă scufund dezbrăcat la 40 de metri adâncime şi să-mi ţin respiraţia sub apă timp de două minute şi jumătate
✓ 79. Să prind un homar de 5 kilograme şi o scoică de 25 cm
✓ 80. Să cânt la flaut şi vioară
✓ 81. Să bat la maşină 50 de cuvinte pe minut

✓ 82. Să sar cu paraşuta
✓ 83. Să învăţ să schiez pe apă şi pe zăpadă
✓ 84. Să merg într-o misiune bisericească
✓ 85. Să merg pe urmele lui John Muir
✓ 86. Să studiez leacurile populare şi să le popularizez pe cele folositoare
✓ 87. Să strâng trofee de elefanţi, lei, rinoceri, maimuţe, bivoli sălbatici şi balene
✓ 88. Să învăţ scrima
✓ 89. Să învăţ jiujitsu
✓ 90. Să predau la colegiu
✓ 91. Să privesc o ceremonie de incinerare în Bali
✓ 92. Să explorez adâncurile mării
93. Să apar într-un film cu Tarzan (acum susţine că acesta e doar un vis irelevant, copilăresc)
94. Să am un cal, un cimpanzeu, o pisică-tigru, o maimuţică şi un coiot (trebuie să mai facă rost doar de maimuţă)
95. Să devin radioamator
✓ 96. Să-mi construiesc un telescop
✓ 97. Să scriu o carte (despre excursia pe Nil)

✓ 98. Să public un articol în revista National Geographic

✓ 99. Să am detenta de un metru jumătate

✓ 100. Să sar de pe loc trei metri

✓ 101. Să alerg o milă în 5 minute

✓ 102. Să cântăresc 80 de kilograme dezbrăcat (şi astăzi cântăreşte tot atât)

✓ 103. Să fac 200 genoflexiuni şi 20 de tracţiuni

✓ 104. Să învăţ franceza, spaniola şi araba

105. Să studiez şopârlele dragon din Insula Komodo (barca s-a stricat la 20 de mile de insulă)

✓ 106. Să vizitez locul de naştere al bunicului Sorenson în Danemarca

✓ 107. Să vizitez locul de naştere al bunicului Goddard în Anglia

✓ 108. Să lucrez ca marinar pe un vas comercial

109. Să citesc în întregime Encyclopedia Britannica (a citit părţi mari din fiecare volum)

✓ 110. Să citesc Biblia din scoarţă-n scoarţă
✓ 111. Să citesc operele lui Shakespeare, Platon, Aristotel, Dickens, Thoreau, Poe, Rousseau, Bacon, Hemingway, Twain, Burroughs, Conrad, Talmage, Tolstoi, Longfellow, Keats, Whittier şi Emerson (nu tot ce au scris ei)
✓ 112. Să mă familiarizez cu compoziţiile lui Bach, Beethoven, Debussy, Ibert, Mendelssohn, Lalo, Rimski-Korsakov, Respighi, Liszt, Rahmaninov, Stravinsky, Toch, Ceaikovski, Verdi
✓ 113. Să mă deprind cu avionul, motocicleta, tractorul, surf-boardul, puşca, pistolul, caiacul, microscopul, fotbalul, mingea de basket, arcul şi bumerangul
✓ 114. Să compun muzică
✓ 115. Să cânt „*Clair de Lune*" la pian
✓ 116. Să privesc ceremonialul de păşit cu picioarele pe jar (în Bali sau Surinam)
✓ 117. Să dau lapte unui şarpe veninos (muşcat de un şarpe cu clopoţei în timpul unei şedinţe foto)
✓ 118. Să aprind un chibrit cu o puşcă de calibrul 22
✓ 119. Să vizitez un platou de filmare
✓ 120. Să urc pe piramida lui Keops
✓ 121. Să devin membru al Clubului Exploratorilor şi al Clubului Aventurierilor
✓ 122. Să învăţ să joc polo

✓ 123. Să călătoresc prin Marele Canyon pe jos şi cu barca
✓ 124. Să fac înconjurul globului pământesc pe apă (de patru ori)
✓ 125. Să merg pe Lună („Cu bunăvoinţa lui Dumnezeu“)
✓ 126. Să mă căsătoresc şi să am copii (are cinci copii)
127. Să trăiesc până în secolul 21 (va avea 75 de ani)

John Goddard

FII ATENTĂ, IUBITO, EU SUNT ALESUL TĂU

Este mai bine să fii pregătit pentru o ocazie pe care n-o vei avea, decât să ai vreo ocazie şi să nu fii pregătit.

Whitney Young Jr.

Les Brown şi fratele său geamăn au fost înfiaţi de Mamie Brown, bucătăreasă şi menajeră, curând după ce s-au născut într-un cartier mărginaş şi sărac din Miami.

Din cauza prea multei energii pe care o avea şi a trăncănelii continue, Les a fost înscris la nişte cursuri speciale de reeducare. După absolvirea liceului, s-a angajat muncitor la salubritate în Miami Beach. Dar el visa să devină disc-jockey.

Noaptea obişnuia să-şi ia cu el un radio cu tranzistori în pat şi asculta ore întregi muzica prezentată de DJ-ii locali. Îşi creases un post de radio imaginar în cămăruţa lui cu podeaua acoperită de linoleum rupt. O perie de păr îi folosea drept microfon timp ce îşi exersa discursul în faţa ascultătorilor imaginari.

Mama şi fratele lui îl puteau auzi prin pereţii subţiri, şi îi strigau de multe ori să-şi ţină fleanca şi să meargă la culcare; Dar Les nu-i asculta. Era învăluit în lumea lui, trăind într-un vis.

Într-o zi când tundea iarba, Les şi-a luat inima în dinţi şi s-a dus direct la postul de radio local în timpul pauzei de prânz. Intră în biroul directorului şi îi spuse că vrea să devină discjockey.

Directorul îl privi pe tânărul acesta zburlit, îmbrăcat în salopetă şi cu pălărie de paie pe cap şi-l întrebă:

„Ai ceva experienţă în mass-media?”

„Nu, domnule, nu am”, răspunse Les.

„Atunci, fiule, mi-e teamă că nu pot să-ţi ofer nici o slujbă”.

Les îi mulţumi politicos şi plecă. Directorul postului crezu că nu o să-l mai vadă niciodată pe puştiul acesta. Dar subestimase dorinţa profundă a lui Brown. El avea un ţel mult mai înalt decât acela de a fi un simplu DJ. Vroia să cumpere o casă mai frumoasă pentru mama lui adoptivă, pe care o iubea foarte mult. Munca de DJ urma să fie doar primul pas făcut pe drumul realizării viselor sale.

Mamie Brown îl învăţase pe Les să nu renunţe la vise, aşa că el ştia că va obţine slujba aceea în ciuda celor spuse de director.

Şi astfel, Les se duse în fiecare zi acolo şi întrebă dacă nu cumva există vreun loc de muncă. În final, directorul cedă şi-l angajă un fel de băiat bun la toate, dar fără plată. La început, ducea cafeaua sau cumpăra mâncarea pentru cei care nu putea părăsi studioul. Cu timpul, entuziasmul lui pentru munca celor de acolo câştigă încrederea tuturor şi mai ales a disc-jockeilor, care îl trimiteau de acum cu Cadillac-urile lor să aducă celebrităţile care-i vizitau - Temptations, Diana Ross, The Supremes. Puţini ştiau că Les nu avea carnet de şofer.

Les făcea tot ce i se cerea şi chiar mai mult. Stând acolo mai toată ziua, începu să fure din meserie şi, astfel, învăţă cum să-şi mişte mâinile pe mulţimea de butoane. Stătea în regie şi se învârtea pe-acolo până când ceilalţi îi cereau să plece. Noaptea în pat, el exersa şi se pregătea pentru ocazia care, ştia el, urma să vină.

Într-o sâmbătă după-amiază, în timp ce Les se afla la radio, un DJ pe nume Rock băuse cam mult în timpul emisiunii. Doar Les mai era în clădire, şi-şi dădu seama că Rock o va face lată în seara aceea. Aşa că stătu aproape de el. Se plimba de colo-colo pe lângă cabina acestuia. În timp ce stătea la pândă, zicea în sinea lui: „Bea, Rock, bea!”.

Les era înfometat şi pregătit să atace. Ar fi alergat să-i mai cumpere nişte băutură lui Rock, dacă acesta ar mai fi cerut. Când telefonul sună, Les se aruncă pe el. Era directorul, aşa cum bănuise el.

„Les, sunt Klein”.

„Da, ştiu”.

„Les, nu cred că Rock o să poată termina emisiunea”.

„Da, domnule, ştiu.”

„Nu vrei tu să-l suni pe unul dintre DJ să vină şi să-i ţină locul?”

„Da, domnule, sigur”.

Dar când Les puse telefonul în furcă se gândi: „Doar nu crede că sunt nebun să fac asta?”

Les dădu un telefon, dar nu ca să sune pe alt DJ. Îşi sună mama, apoi prietena.

„Ieşiţi pe veranda din faţa casei şi daţi drumul la radio pentru că o să intru pe post!”

Aşteptă un sfert de oră înainte să-l sune pe director.

„Domnule Klein, nu am găsit pe nimeni”.

„Tinere, tu ştii cum să manevrezi butoanele alea din studio?”

„Da, domnule”, răspunse Les.

Les se repezi în cabină, îl dădu uşor pe Rock într-o parte şi se aşeză la pupitrul de comandă. Era gata. Şi era flămând. Dădu drumul la microfon şi zise:

„Atenţie. Sunt eu, L.B. N-a mai fost nimeni înaintea mea şi nici nu va mai fi după mine. De aceea eu sunt singurul şi unicul. Tânăr şi singur, şi gata să mă alătur vouă. Calificat, bona fide, născut pentru a vă da satisfacţie şi multă, multă acţiune. Fii atentă, iubito, eu sunt a-leee-sul tău!”

Pentru că se pregătise, Les era gata. Îşi fermecă publicul şi directorul. Din acea zi, Les făcu o carieră plină de succes cu emisiuni la radio şi televiziune.

Jack Canfield

GATA SĂ PLĂTEŞTI PREŢUL CUVENIT

Cu 13 ani în urmă, când soţia mea Maryanne şi cu mine ne construiam salonul de coafură, un vietnamez venea în fiecare zi pe la noi şi ne vindea gogoşi. De-abia scotea un cuvânt în engleză, dar era întotdeauna prietenos şi am ajuns să ne cunoaştem cu ajutorul zâmbetelor şi semnelor. Îl chema Le Van Vu.

În timpul zilei Le lucra la o brutărie, iar noaptea împreună cu soţia, asculta casete pentru învăţarea limbii engleze. Mai târziu am aflat că dormeau pe saci umpluţi cu rumeguş, puşi pe podea în camera din dosul brutăriei.

În Vietnam, familia Van Vu era una din cele mai avute din toată Asia de Sud. Deţineau aproape o treime din nordul Vietnamului, fiind proprietarii unor domenii uriaşe din industrie şi ale unor bunuri imobiliare. Totuşi, după ce tatăl lui a fost ucis mişeleşte, Le s-a mutat în Vietnamul de Sud împreună cu mama sa, unde a studiat Dreptul.

La fel ca şi tatăl lui, Le a devenit prosper. El a văzut o adevărată ocazie în construirea unor clădiri pentru americanii care erau din ce în ce mai numeroşi în zona aceea şi, curând, deveni unul dintre cei mai prosperi oameni de afaceri din ţară.

Într-una din călătoriile sale în nord, Le a fost capturat de nord-vietnamezi şi închis timp de trei ani. A evadat de acolo omorând cinci soldaţi, şi s-a întors în Vietnamul de Sud unde a fost arestat din nou, pentru că guvernul de aici credea că este spion.

După ce şi-a ispăşit pedeapsa, Le a ieşit şi şi-a pus pe picioare o companie de pescuit, devenind în final deţinătorul celei mai mari fabrici de conserve de peşte din Sud.

Când Le a aflat că trupele americane şi personalul ambasadei erau pe punctul de a părăsi ţara, a luat o decizie importantă.

Luă tot aurul pe care-l adunase, l-a încărcat pe unul din pescadoare şi împreună cu soţia sa porni către navele americane din port. Apoi dădu tot ce avea în schimbul unei călătorii sigure până în Filipine, unde el şi soţia lui au fost primiţi într-un lagăr pentru refugiaţi.

După ce reuşi să obţină o audienţă la preşedintele ţării, Le îl convinse pe acesta să-i împrumute unul din vasele de pescuit. Doi

ani mai târziu, înainte să părăsească Filipinele pentru a pleca în America (visul lui cel mai de preţ), le făcuse din pescuit o industrie înfloritoare în Filipine.

Dar, în drum spre America, Le se simţea deprimat şi nefericit la gândul că va trebui să pornească din nou totul de la zero. Soţia lui povesteşte cum l-a găsit pe marginea parapetului, gata. să sară peste bord.

„Le, dacă sari, ce se va alege de mine? Suntem împreună de atâta timp şi am trecut prin multe. Putem să trecem şi peste asta tot împreună”.

Era încurajarea de care avea nevoie.

Când au ajuns la Houston, în 1972, erau lefteri şi nu ştiau o boabă de engleză. În Vietnam, familia are grijă de toţi membrii ei, aşa că au fost instalaţi în camera din spate a brutăriei vărului său din Greenspoint Mall, la vreo 50 de metri depărtare de locul unde ne construiam noi coaforul.

Şi acum, urmează aşa-numitul „mesaj a povestirii”: vărul lui Le le-a dat de lucru amândorura în brutăria lui. După ce plătea toate impozitele, Le rămânea 175 de dolari pe săptămână, iar soţia lui cu 125 de dolari. Venitul lor anual era de 15.600 de dolari. Mai târziu, vărul lor le-a oferit să le vândă brutăria atunci când vor strânge 30.000 de dolari. Restul de 90.000 de dolari va fi suportată de el.

Şi atunci iată ce a făcut Le şi soţia lui.

Chiar şi cu un venit de 300 de dolari pe săptămână, ei au hotărât să doarmă în camera din dosul brutăriei. S-au spălat la baia publică; doi ani au mâncat numai pâine, şi astfel au cheltuit numai 600 de dolari în tot acest timp, şi au strâns cei 30.000 de dolari de care aveau nevoie.

Mai târziu Le a explicat de ce a procedat aşa:

„Dacă ne-am fi luat un apartament, chiria ne-ar fi costat aproape 300 de dolari pe săptămână. Apoi, ar fi trebuit să ne cumpărăm mobilă. Apoi am fi avut nevoie de un mijloc de transport cu care să ajungem la servici şi înapoi, deci ar fi trebuit să ne cumpărăm o maşină. Apoi ar fi trebuit să luăm benzină şi să ne plătim asigurarea După aceea poate că am fi vrut să mergem să vizităm şi alte locuri, dacă tot am fi avut-o, şi ar fi trebuit să cumpărăm tot felul de haine şi accesorii. Am ştiut că dacă ne luam un apartament, nu vom strânge 30.000 de dolari”.

Dacă vă închipuiţi că aţi auzit totul despre Le, lăsaţi-mă să vă

spun că mai sunt şi altele: după ce au economisit 30.000 de dolari şi au cumpărat brutăria, Le şi soţia lui au avut iarăşi o discuţie serioasă. Încă îi mai datorau vărului lor 90.000 de dolari şi chiar dacă cei doi ani care trecuseră fuseseră destul de grei, trebuiau să mai suporte încă unul în condiţiile acelea.

Sunt mândru să vă spun că într-un an, prietenul şi mentorul meu Le Van Vu şi soţia lui au economisit fiecare bănuţ din profit plătindu-şi datoria, şi iată cum, în trei ani, aveau o afacere curată şi profitabilă.

De-abia atunci şi numai atunci familia Van Vu şi-a cumpărat primul apartament. Chiar şi astăzi, continuă să economisească bani în mod regulat, trăiesc cheltuind foarte puţini bani şi bineînţeles, întotdeauna plătesc cu bani gheaţă tot ceea ce cumpără.

Vă gândiţi că Le Van Vu este milionar astăzi?

Sunt fericit să vă spun că este multimilionar.

John Mc Cormack

FIECARE OM ARE UN VIS

Acum câţiva ani am plecat într-o misiune în sudul ţării pentru a lucra cu oamenii care trăiau din ajutor social. Ce vroiam să fac era să arăt că toţi au capacitatea de a se descurca singuri, şi că singurul lucru care trebuia făcut era să punem în mişcare această capacitate. L-am rugat pe primar să adune un grup de persoane care trăiau astfel, oameni din diverse grupuri rasiale şi din mai multe familii. M-am întâlnit cu acest grup în fiecare vineri timp de trei ore. Am mai cerut şi ceva bani, pentru că foarte probabil urma să-i folosesc. Primul lucru pe care l-am spus după ce am dat mâna cu fiecare a fost:

„Aş vrea să ştiu care sunt visurile voastre”.

Toată lumea s-a uitat la mine de parcă eram de pe altă planetă.

„Visuri? Noi nu avem visuri”.

„Bine, bine, dar când eraţi copii? Nu vă doreaţi ceva anume?”

O femeie a răspuns:

„Nu ştiu ce se poate face cu visurile. Mie şobolanii îmi mănâncă copilaşii”.

„Vai, dar asta este cumplit. Sigur că nu; ai prea multă treabă cu şobolanii şi copiii. Cum ar putea să te ajute visurile?”

„Ei bine, aş avea nevoie de o nouă uşă de plasă la intrare, pentru că asta pe care o am acum e găurită”.

„E cineva printre voi care ştie să repare aşa ceva?”

Un bărbat din grup răspunse:

„Mai demult făceam lucruri de-astea, dar acum mă doare spatele rău. Însă o să încerc”.

I-am spus că aş putea să-i dau nişte bani să meargă la magazin să cumpere nişte plasă şi poate, după aceea, să facă ceva pentru femeie.

„Crezi că poţi să o ajuţi?”

„Da, o să încerc”.

Săptămâna următoare, când toată lumea s-a aşezat, am întrebat-o pe femeie:

„Ei bine”, către femeie, „e gata uşa?”

„A, da, răspunse ea”.

„Atunci putem să începem să visăm, nu-i aşa?” Femeia schiţă un

zâmbet uşor.

„Cum te mai simţi?” l-am întrebat pe bărbatul care făcuse treaba.

„Ştiţi, se întâmplă ceva curios. Am început să mă simt mult mai bine”.

Această întâmplare i-a ajutat pe cei din grup să viseze. Micile succese i-au făcut să înţeleagă că visurile nu erau o nebunie. Paşii aceştia mici au început să-i facă pe oameni să vadă şi să simtă că ceva se mişcă.

Am început să-i întreb şi pe alţii de visurile lor. O femeie ne-a împărtăşit dorinţa ei de a deveni secretară.

„Şi ce te împiedică?” Asta este întrebarea pe care o pun întotdeauna după aceea.

„Am şase copii şi nu are cine să stea cu ei dacă plec de acasă”.

„Ia să vedem. Este cineva în acest grup care ar putea să aibă grijă de copii o zi sau două pe săptămână, până când mama lor s-ar pregăti puţin la colegiul de stat?”

„Şi eu am copii, spuse o femeie, dar cred că aş putea avea grijă de ei”.

„Păi, hai s-o facem”, am zis eu.

Şi astfel, alcătuisem un plan pentru ca femeia să poată merge la şcoală. Toată lumea a găsit ceva de făcut. Bărbatul care reparase uşa s-a dovedit un bun meşteşugar. Femeia care a avut grijă de copii şi-a luat licenţa în îngrijirea la domiciliu a copiilor. În 12 săptămâni toţi oamenii aceia nu au mai trăit din mila comunităţii.

Nu o singură dată am făcut asta, ci de mai multe ori.

Virginia Satir

URMEAZĂ-ŢI VISUL

Am un prieten pe care-l cheamă Monty Roberts, care are o herghelie de cai în San Ysidro. El m-a lăsat să-i folosesc casa pentru diversele programe de binefacere în care strângeam bani pentru tineretul expus la pericole.

Ultima oară când am fost la el m-a prezentat astfel:

„Vreau să vă spun de ce l-am lăsat pe Jack să-mi folosească locuinţa. Totul este legat de o poveste despre un tânăr care era fiul unui dresor de cai ambulant, care mergea de la un grajd la altul, de la un hipodrom la altul, de la o fermă la alta, dresând cai. Rezultatul acestui mod de viaţă a fost faptul că fiul său îşi întrerupea tot timpul studiile. Când era în ultima clasă de liceu i s-a cerut să scrie un eseu despre ce vrea să ajungă şi ce să facă atunci când va fi mare.

În noaptea aceea a scris şapte pagini în care descria visul său de a avea într-o zi o crescătorie de cai. Totul era descris cu multe detalii şi desenă chiar şi un plan pentru o fermă de 100 de hectare, indicând exact unde vor fi clădirile, grajdurile, căile de acces. Alături adăugă şi schiţa amănunţită a unei case de 1200 de metri pătraţi care va fi construită pe ferma din vis.

Şi-a pus tot sufletul în proiectul acela şi a doua zi l-a predat profesoarei. Două zile mai târziu a primit lucrarea înapoi. Era notată cu un 4 mare şi avea o menţiune pe care scria, „Ne vedem după ore”.

Băiatul s-a dus după ore şi întrebat-o pe profesoară; „De ce mi-aţi pus 4?”

Ea i-a răspuns: „Acesta este un vis absurd pentru un băiat ca tine. Nu ai bani, vii dintr-o familie destrămată şi nu ai nici un fel de alte resurse. Ca să faci o fermă de cai trebuie să ai grămada de bani. Mai întâi trebuie să cumperi pământul, apoi să cumperi câţiva cai cu care să porneşti, şi mai târziu va trebui să plăteşti taxe uriaşe. Nu ai nici o şansă să poţi face aşa ceva. Fă lucrarea din nou, iar de data asta coboară cu picioarele pe pământ. Aşa poate că îţi voi schimba nota”.

Băiatul a plecat acasă şi s-a gândit vreme îndelungată la ce i se spusese. Şi-a întrebat tatăl ce să facă. Acesta i-a zis: „Uite, fiule,

trebuie să iei singur o hotărâre. Pentru că asta este o decizie importantă”.

În sfârşit, după ce a stat aşa vreo săptămână, băiatul a predat aceeaşi lucrare, fără să o schimbe în vreun fel. A adăugat doar cu voce tare, „Puteţi păstra dumneavoastră nota 4, pentru că eu îmi păstrez visul”.

Monty se întoarse către grup şi spuse: „V-am povestit toate acestea, deoarece chiar acum va aflaţi în casa mea care măsoară 1200 de metri pătraţi şi care se găseşte în mijlocul unei ferme de 100 de hectare. Încă mai am lucrarea aceea pe care am pus-o în ramă chiar deasupra şemineului”. Şi adăugă: „Partea cea mai grozavă a poveştii este că acum două veri profesoara mea de atunci a adus în tabără 30 de copii, aici, la mine. Când a plecat mi-a zis: ‘Ştii, Monty, pot să-ţi spun ceva acum. Când erai elevul meu, cred că nu am făcut altceva decât să-ţi fur visurile. În toţi aceşti ani am furat multe din visurile copiilor. Din fericire tu ai avut suficientă putere şi nu te-ai lăsat influenţat de nimeni!’.

Nu lăsaţi pe nimeni să vă fure visele. Urmaţi glasul inimii orice s-ar întâmpla”.

Jack Canfield

CUTIA

Când eram în ultimul an la liceu, m-am dus acasă în vacanţa de Crăciun pentru că presimţeam că voi petrece două săptămâni minunate alături de cei doi fraţi ai mei. Eram atât de încântaţi că suntem împreună, încât ne-am oferit să avem grijă de magazin pentru ca mama şi tata să-şi poată lua prima lor zi liberă după ani de zile. Cu o zi înainte ca ai mei să plece la Boston, tata m-a luat deoparte în cămăruţă din spatele magazinului. Camera era foarte mică şi în ea nu încăpea decât un pian şi o canapeluţă. De fapt, când desfăceai patul în cameră, abia mai era loc să cânţi la pian. Tata s-a apropiat de canapeaua cea veche şi a scos de dedesubt o cutie de trabuce. A deschis-o şi mi-a arătat un mic teanc de articole decupate din ziare. Citisem atâtea poveşti poliţiste cu Nancy Drew, încât atunci când am văzut caseta m-am entuziasmat pe loc.

„Ce sunt astea?” am întrebat.

„Acestea sunt nişte scrisori şi articole care mi-au fost publicate în ziar”, mi-a răspuns tata serios.

Pe măsură ce citeam, am observat că la sfârşitul fiecărui articol era trecut numele Walter Chapman, Esq.

„De ce nu mi-ai zis că tu ai făcut astea?” l-am întrebat.

„Pentru că n-am vrut ca mama ta să ştie. Ea mi-a zis întotdeauna că, de vreme ce nu am făcut prea multă şcoală, n-ar trebui să încerc să scriu. Am vrut să candidez şi pentru un post în politică dar tot ea mi-a zis să renunţ la idee. Cred că îi era teamă să nu se facă de râs dacă o dădeam în bară. Eu am vrut să încerc doar de dragul amuzamentului. Şi m-am gândit că aş putea scrie fără ca ea să-şi dea seama şi aşa am şi făcut. De fiecare dată când îmi apărea un articol, îl decupam şi-l ascundeam în cutie. Ştiam eu într-o zi o să arăt cutia cuiva, şi acela eşti tu”.

M-a privit în timp ce eu frunzăream câteva dintre articole, şi când m-am uitat din nou la el, ochii lui mari şi albaştri erau umezi.

„Cred că ultima dată am încercat ceva mult peste puterile mele, mai adăugă el.

„Ai mai scris şi altceva?”

„Da, am trimis câteva sugestii revistei noastre despre cum ar putea fi selectate mai corect comitetele noastre de nominalizare.

Au trecut trei luni de când l-am trimis. Cred că am încercat ceva peste puterile mele”.

Aceasta era o faţă atât de diferită a tatălui meu mereu dornic de distracţii, încât n-am mai fost în stare să spun decât: „Poate că totuşi o să-ţi vină vreun răspuns”.

„Poate, dar nu te baza pe asta. Tata îmi zâmbi şi îmi făcu cu ochiul, apoi închise cutia şi o ascunse în spatele pianului”.

În dimineaţa următoare părinţii noştrii au plecat cu autobuzul către Haverhill Depot de unde au luat trenul către Boston. Jim, Ron şi cu mine am avut grijă de magazin unde am avut timp suficient să mă gândesc la tata. Nu bănuisem niciodată că tatei îi plăcea să scrie şi nici nu le spusesem fraţilor mei; era un secret între mine şi tatăl meu. Misterul Cutiei Ascunse.

În seara aceea am privit pe ferestră magazinului şi am văzut-o pe mama cum cobora din autobuz singură. A traversat Piaţa şi a intrat agitată în magazin.

„Unde-i tata?”, am întrebat-o.

„Tatăl vostru a murit”, ne-a răspuns fără o lacrimă în ochi.

Nevenindu-ne să credem, am urmat-o până în bucătărie, unde ne-a povestit că treceau prin mulţimea de oameni de la staţia de metrou Park Street când tata a căzut brusc. O asistentă s-a aplecat repede asupra lui, s-a uitat în sus la mama şi a spus simplu: „E mort”.

Mama stătea împietrită lângă el, neştiind ce să facă, în timp ce oamenii treceau grăbiţi pe lângă ea spre gura de metrou. Un preot spuse, „O să chem poliţia”, şi dispăru. Mama păzi cadavrul tatei timp de o oră. În final, veni şi o ambulanţă şi îi luă pe amândoi la morgă, unde mama trebui să-i scoată tatei tot de prin buzunare şi ceasul de la mână. A luat trenul înapoi şi s-a întors cu autobuzul singură. Mama ne-a dat vestea aceasta şocantă fără a vărsa măcar o lacrimă. Reţinerea emoţiilor a fost întotdeauna o chestiune demândrie şi disciplină pentru ea. Nici noi n-am plâns, şi am stat pe rând în magazin pentru a servi clienţii.

Unul dintre clienţii casei întrebă, „Unde-i bătrânul în seara asta?”

„A murit”, am răspuns.

„O, ce păcat”, şi plecă.

Nu mă gândisem niciodată la tata ca la un bătrân şi m-a enervat întrebarea, dar el avea 70, iar mama doar 50. Întotdeauna fusese

sănătos şi fericit şi avusese grijă mereu de mama cea fragilă fără să se plângă, iar acum plecase dintre noi. Nu se vor mai auzi nici fluierături şi nici cântecele în timp ce marfa se aranjează pe rafturi. „Bătrânul” plecase.

În dimineaţa înmormântării, m-am aşezat la o masă în faţa magazinului şi am început să citesc scrisorile de condoleanţe, când am observat în grămadă revista bisericii. În mod obişnuit n-aş fi deschis niciodată ceea ce consideram o publicaţie religioasă plictisitoare, dar poate că articolul tatei putea fi chiar acolo - şi aşa şi era.

Am luat revista cu mine în mica cămăruţă, am închis uşa şi am izbucnit în lacrimi. Fusesem tare până atunci, dar văzând recomandările îndrăzneţe ale tatei tipărite negru pe alb, a fost mai mult decât aş fi putut să suport. Citeam, plângeam, şi citeam iarăşi. Am scos cutia din ungherul ei şi înăuntru am găsit o scrisoare de la senatorul Henry Cabot Lodge către tatăl meu, în care îi mulţumea pentru sugestiile oferite în legătură cu compania lui.

N-am spus nimănui despre cutia mea. A rămas un secret.

Florence Littauer

ÎNCURAJARE

Câteva dintre cele mai frumoase poveşti despre succes din istorie au apărut în urma unui cuvânt de încurajare sau a unui semn de încredere din partea cuiva iubit sau a unui prieten încrezător. Dacă n-ar fi existat o soţie încrezătoare ca Sofia, poate că astăzi n-ar fi existat în literatura universală numele Iui Nathaniel Hawthorne. Când Nathaniel s-a dus acasă cu inima frântă şi i-a spus soţiei sale că este un ratat şi că a fost dat afară din slujba lui de la vamă, mare a fost surpriza lui când soţia sa l-a întâmpinat cu o exclamaţie de bucurie.

„Acum”, spuse ea triumfător, „poţi să-ţi scrii şi tu cartea”.

„Da”, replică soţul ei neîncrezător, „şi din ce o să trăim până o termin?”

Spre marea lui uimire, ea a deschis un sertar şi a scos din el un teanc mare de bani.

„De unde, Doamne iartă-mă, ai toţi banii ăştia?”, exclamă el.

„Întotdeauna am ştiut că eşti un geniu. Ştiam că într-o zi vei scrie o capodoperă. Aşa că în fiecare săptămână, din banii pe care mi-i dădeai pentru gospodărie, am economisit câte puţin. Suma pe care o avem ne va ajunge pentru un an”.

Din încrederea şi curajul ei s-a născut unul din cele mai bune romane din literatura americană, *Litera Stacojie.*

Nido Qubein

WALT JONES

Marea întrebare este dacă eşti în stare să spui un da din inimă aventurii.

Joseph Campbell

Nimeni nu respinge faptul că succesul este o călătorie şi nu o destinaţie a fiinţelor umane în plină devenire, care nu permit vârstei să îi impiedice din drumul lor spre împlinire. Florence Brooks s-a alăturat Corpului Păcii când avea 64 de ani. Gladys Clappison locuia în căminul Universităţii din Iowa, pregătindu-şi lucrarea de doctorat în istorie la vârsta de 82 de ani. Apoi a mai fost Ed Stitt, care la vârsta de 87 de ani, lucra la programul de absolvire a studiilor şcolare din comunitatea sa în New Jersey. Ed spunea că îl ţine departe de boala „bătrâneţii" şi-i menţine creierul în funcţiune.

Probabil că de-a lungul anilor nimeni nu mi-a stârnit imaginaţia atât de mult ca Walt Jones din Tacoma, Washington. Walt a supravieţuit şi celei de-a treia soţii, cu care era căsătorit de 52 de ani. Când aceasta a murit, cineva i-a spus lui Walt că trebuie să fie trist să pierzi un prieten pe care îl ai de ani de zile. Răspunsul lui a fost, „Ei bine, aşa este cum zici tu, dar pe de altă. parte tot răul merge spre bine".

„Cum aşa?"

„Nu vreau să fiu rău sau să spun ceva defăimător despre caracterul ei minunat, dar în ultimii ani mă cam sufoca".

Când l-am rugat să-mi explice, a continuat:

Niciodată nu i-a plăcut să facă ceva, era genul acela delăsător. Acum zece ani când aveam 94 de ani, i-am spus că noi nu văzusem niciodată altceva decât Pacificul de Nord. M-a întrebat ce mai pun la cale de data asta şi i-am spus că am de gând să cumpăr o rulotă şi poate mergem să vizităm toate celelalte 48 de state. „Ce crezi despre asta?"

„Cred că ţi-ai pierdut minţile, Walt", a zis ea.

„De ce?" am întrebat-o.

„O să ne împotmolim undeva pe-acolo. O să murim şi n-o să mai avem parte de nici un fel de înmormântare. Şi cine o să conducă

maşina, Walter?”

„Eu, mieluşel”.

„Dar o să ne omori pe amândoi!”

„Ştii, mi-ar place să las nişte urme pe nisipul timpului înainte. să dau colţul, dar nu poţi lăsa urme dacă nu-ţi mişti fundul... doar dacă nu eşti interesat să laşi urmele fundului tău în nisipul timpului”.

„Bun, şi acum că ea s-a dus, Walt, ce ai de gând să faci?”

„Ce am de gând să fac? Am îngropat pe bătrâna fată şi mi-am luat o rulotă. Suntem în 1976, şi inteţionez să văd toate cele 48 de state pentru a sărbători bicentenarul noastru”.

Walt a reuşit să vadă 43 din ele, vânzând bibelouri şi suveniruri, Întrebat dacă a luat vreodată şi autostopişti, mi-a răspuns: „În nici un caz. Prea mulţi îţi vor da cu bâta în cap pentru doi dolari sau te vor da în judecată pentru că ai clipit în caz de accident”.

Walt nici nu-şi cumpărase bine maşina sa cu rulotă, şi nu trecuseră şase luni de când îşi îngropase nevasta, când a fost văzut bătând drumurile împreună cu o doamnă atrăgătoare la vreo 62 de ani.

„Walt?” a fost întrebat.

„Poftim”, a răspuns el.

„Cine era femeia care stătea lângă tine în maşină? Cine este prietena ta cea nouă, Walt?”

La care el replică: „Da, este”.

„Ce să fie?”

„Prietena mea”.

„Prietena ta? Walt, ai fost căsătorit de trei ori, ai împlinit 104 ani. Femeia asta trebuie să fie cu patruzeci de ani mai tânără decât tine”.

„Da, dar am descoperit că un bărbat nu poate trăi singur într-o rulotă”.

„E de înţeles asta, Walt. Probabil că îţi era dor ai pe cineva cu care să vorbeşti, după ce în toţi anii ăştia a avut cine să-ţi ţină companie”.

Fără ezitare Walt răspunse:

„Da, mi-a fost dor şi de asta”.

„Cum adică? Insinuezi că este vorba şi de ceva romantic la mijloc?”

„Poate că da”.

„Walt...”

„Ce este?”

„Vine o vreme în viaţa unui om când ştie că nu mai poate să facă anumite lucruri”.

„Te referi la sex?”

„Da”.

„De ce?”

„Ei bine, pentru că acel fel de epuizare fizică poate fi foarte riscantă în ceea ce priveşte sănătatea”.

Walt se gândi puţin, după care spuse:

„Dacă moare, moare, asta e”.

În 1978 când inflaţia crescuse la noi aproape dublu, Walt se găsea printre investitorii importanţi din industria construcţiilor. Când a fost întrebat de ce-şi scoate banii dintr-un loc sigur cum este banca, pentru a-i investi într-o afacere cu apartamente, el a răspuns: „N-aţi auzit? Inflaţia creşte. Trebuie să vă transformaţi banii în proprietăţi imobiliare care să vă fie de folos mai târziu în anii care vor veni”. Ce ziceţi despre gândirea aceasta pozitivă?

În 1980 şi-a vândut mare parte din proprietăţile pe care le avea în districtul Pierce, Washington. Mulţi au crezut că Walt era în pană de bani. În schimb, el şi-a adunat prietenii şi le-a explicat că nu avea nici o problemă cu banii, dar că îşi vânduse proprietăţile pentru ca banii să circule aşa cum trebuie. „Am făcut astfel un contract pe 30 de ani. O să iau patru miare pe lună până la 138 de ani”.

Şi-a sărbătorit cea de-a o sută zecea aniversare în cadrul spectacolului făcut de Johnny Carson. Arăta superb cu bărbuţa lui albă şi pălăria neagră, semănând puţin cu Colonelul Sanders, iar Johnny a început prin a-i spune:

„Suntem bucuroşi să te avem printre noi, Walt”.

„E bine să fii oriunde atunci când ai 110 ani, Johnny”.

„110?”

„110”.

„1-1-0?”

„Ce-i cu tine Carson, băiete, nu mai auzi bine? Asta am zis. Asta sunt. Ce-i aşa extraordinar?”

„Extraordinar este faptul că peste trei zile vei avea de două ori vârsta mea”.

V-a atras atenţia acest lucru, nu-i aşa? O sută zece ani - o fiinţă

umană în plină devenire. Walt preluă deschiderea şi repede făcu aluzie la Johnny.

„Cum ai fi dacă n-ai şti ziua de naştere şi n-ar exista nici un calendar nenorocit care să te deprime o dată pe an? Ai auzit de oameni deprimaţi din cauza unei date din calendar? O, Dumnezeule, am făcut 30 de ani. Sunt aşa de deprimat, gata s-a dus cu tinereţea. O, nu, am împlinit 40 de ani. Toţi colegii de la birou s-au îmbrăcat în negru şi de-abia aşteaptă să mă ducă pe ultimul drum. O, nu, am 50 de ani. Jumătate de secol. Mi-au trimis trandafiri ofiliţi cu pânze de păianjen printre ei. Johnny, cine spune că la 65 de ani trebuie să pui mâinile pe piept şi să mori? Am prieteni care au devenit prosperi la 75. În urma unei investiţii pe care am făcut-o câţiva ani în urmă în industria cu apartamente, am făcut mai mulţi bani decât făcusem până la 105. Pot să-ţi împărtăşesc propria mea definiţie a deprimării, Johnny?”

„Spune”.

„Sa ratezi o zi de naştere”.

Fie ca povestea lui Walt Jones să ne inspire pe toţi să rămânem verzi şi înfloritori tot restul vieţii noastre.

Bob Moawad

EŞTI SUFICIENT DE PUTERNIC ÎNCÂT SĂ FACI FAŢĂ CRITICILOR?

Nu criticul contează, nu omul care scoate în evidenţă cum se împiedică cel puternic sau cum ar fi trebuit să facă mai bine ceva cel care a făcut. Încrederea aparţine celui care este cu adevărat în arenă, a cărui faţă este plină de praf, sudoare şi sânge, care se bate curajos, care pleacă şi vine neîntrerupt, care ştie ce înseamnă să fii devotat, care-şi dăruieşte timpul pentru o cauză nobilă, care în cel mai bun caz ştie în final ce înseamnă să triumfezi, care în cel mai rău caz dă greş în timp ce se luptă îndrăzneţ, a celui care ştie că locul lui nu va fi niciodată lângă sufletele acelea timide şi reci, care nu cunosc nici victoria, nici înfrângerea.

Theodore Roosevelt

SĂ RIŞTI

Două seminţe stăteau una lângă alta în pământul fertil de primăvară.

Prima sămânţă spuse: „Vreau să cresc! Vreau să-mi trimit rădăcinile cât mai adânc în pământ, şi să-mi înfig spre lumină mugurii prin scoarţa pământului... Vreau să-mi desfac bobocii mei gingaşi Ca un semn că primăvară a venit... Vreau să simt căldura soarelui pe faţă şi binecuvântarea stropilor de rouă dimineaţa pe petalele mele!”

Şi ea crescu.

Cea de-a doua sămânţă spuse: „Mie mi-e frică. Dacă îmi trimit rădăcinile dedesubtul meu, nu ştiu ce voi întâlni în întuneric. Dacă îmi fac loc prin pământul tare şi răzbesc la suprafaţă pot să-mi rănesc mugurii delicaţi... Dacă îmi las mugurii să se deschidă şi un melc încearcă să-i mănânce? Şi dac-ar fi să-mi deschid bobocii, un copil poate să mă smulgă din pământ. Nu, e mai bine pentru mine să aştept până este mai sigur”.

Şi aşteptă.

O găină începu într-o zi de primăvară să zgârme pământul în căutare de ceva de mâncare, găsi sămânţa care aştepta şi o înghiţi imediat.

MORALA POVEŞTII

Aceia care refuză să rişte şi să crească vor fi înghiţiţi de viaţă.

ÎNCERCAŢI ŞI ALTCEVA

Când am citit prima dată povestirea următoare, tocmai începusem să predau un curs intitulat „Forumul de un milion de dolari”, un curs alcătuit astfel încât să-i înveţe pe oameni să-şi mărească venitul până la un milion de dolari în decurs de un an. Mai înainte, am descoperit că oamenii sunt prinşi într-o cursă în care în loc să încerce ceva mai isteţ, încercau mai tare. Să încerci şi mai tare un lucru, nu funcţionează întotdeauna. Câteodată avem nevoie de ceva total diferit pentru a atinge cele mai înalte nivele ale succesului. Trebuie să ieşim din închisorile paradigmei, din obiceiurile noastre împământenite şi din zona noastră de confort.

***

Stau într-o cameră liniştită la Hanul Milcroft, un loc plin de pace, ascuns printre brazi, cam la o oră de Toronto. De-abia a trecut de amiază, într-o zi de sfârşit de iulie, şi ascult sunetele disperate a unei lupte pe viaţă şi pe moarte care se desfăşoară la mică distanţă de mine.

E vorba despre o musculiţă care-şi consumă ultimele resurse de energie în încercarea inutilă de a zbura afară prin geamul de la fereastră: Încearcă mai tare.

Dar nu ţine.

Efortul nebunesc nu-i dă nici o şansă de supravieţuire. Ironic, lupta face parte din cursă. Este imposibil ca musculiţa să reuşească să spargă geamul, oricât de mult ar încerca. Totuşi, acestă mică insectă şi-a pus viaţa în joc pentru a-şi atinge scopul, prin intermediul efortului dur şi al asiduităţii.

Musculiţa aceasta este condamnată. Va muri aici, pe pervazul ferestrei.

De partea cealaltă a camerei, la zece paşi mai încolo, uşa este deschisă. Zece secunde de zbor, şi fiinţa aceea mică ar fi reuşit să iasă în lumea pe care o căuta. Cu o mică parte din efortul pe care îl risipeşte acum ar putea fi liberă şi eliberată din capcana pe care şi-o impusese singură. Ar fi atât de uşor.

De ce nu încearcă musca şi altă soluţie, ceva cu totul diferit?

Cum a ajuns să fie atât de prinsă de ideea că doar drumul acela o să-i aducă succesul şi nu altul? Ce logică este să persişti în ceva ce îţi aduce moartea?

Fără nici un dubiu că acea soluţie i se părea cea mai potrivită. Din nefericire ideea care a stat la baza ei o va omorî.

Să încerci din greu nu este neapărat soluţia pentru a obţine ceva mai bun. Poate foarte bine să nu-ţi ofere decât o promisiune falsă. Câteodată, de fapt, este cea mai mare problemă.

Dacă îţi pui viaţa în joc pentru o salvare asemănătoare musculiţei, ai putea să-ţi ucizi toate şansele de succes.

Price Pritchet

SERVIRE CU UN ZÂMBET

Un bărbat a scris o scrisoare unui mic hotel dintr-un orăşel din Vestul Mijlociu unde plănuia să-şi petreacă vacanţa. Iată cuvintele lui:

„Mi-ar plăcea foarte mult să-mi aduc şi câinele. Este bine-crescut şi foarte curat. Sunteţi atât de amabil să-mi permiteţi să stea cu mine în cameră?”

Replica imediată veni de la proprietarul hotelului care i-a scris:

„Conduc acest hotel de mulţi ani. În tot acest timp, n-am văzut nici un câine care să fure prosoape, lenjerii, veselă sau tablourile de pe pereţi.

N-a fost nevoie niciodată să dau afară un câine în mijlocul nopţii pentru că era beat şi îi deranja pe ceilalţi. Şi n-am urmărit niciodată un câine care să fugă şi să nu plătească.

Da, bineînţeles, câinele dumneavoastră este binevenit în hotelul meu. Şi, în cazul în care câinele este de acord să stea cu dumneavoastră în cameră, sunteţi şi dumneavoastră binevenit”.

Karl Albrecht şi **Ron Zenke**
Service America

6. OBSTACOLE COPLEŞITOARE

Obstacolele sunt lucrurile acelea îngrozitoare pe care le vedeţi atunci când vă luaţi ochii de pe visul vostru.

Henry Ford

OBSTACOLE

Noi, cei care am trăit în lagărele de concentrare ne amintim de oamenii care veneau şi aduceau alinare celor de acolo, dându-le chiar şi ultima bucăţică de pâine. Poate că au fost puţini la număr, dar erau dovada vie a faptului că-i poţi fura unui om orice, mai puţin ultima dintre libertăţi - aceea de a-şi alege singur calea pe care să o urmeze în anumite împrejurări, propriul lui drum

Viktor E. Frankl
Omul în Căutarea Sensului Vieţii

LUAŢI AMINTE

Luaţi aminte:

- După prima probă dată de Fred Astaire în 1933, directorul studioului MGM şi-a notat: „Nu poate să joace! Uşor chelios! Ştie puţin să danseze!” Astaire a păstrat această notiţă toată viaţa, deasupra şemineului din casa sa din Beverly Hills.
- Un expert a spus despre Vince Lombardi: „Posedă cunoştinţe minime despre fotbal. Îi lipseşte motivaţia”.
- Lui Socrate i se spunea: „Un corupător imoral al tineretului”.
- Când Peter J. Daniel era în clasa a patra, învăţătoarea sa, doamna Phillips, obişnuia să-i spună: „Peter J. Daniel, nu eşti bun de nimic, eşti doar un măr stricat şi n-o să faci nimic în viaţă”. Peter a rămas complet analfabet până la 26 de ani. Un prieten a stat cu el o noapte întreagă şi i-a citit cartea „De la Idee la Bani”. Acum el deţine fiecare colţ de stradă pe care înainte se bătea şi tocmai şi-a publicat ultima carte: „Doamnă Phillips n-aţi avut dreptate!”
- Louisa May Alcott, autoarea cărţii „Feministele”, a fost sfătuită de familia ei să-şi găsească un post de servitoare sau de cusătoreasă.
- Beethoven de-abia se descurca la vioară, şi prefera să interpreteze propriile compoziţii decât să-şi îmbunătăţească tehnica. Profesorul lui i-a spus că nu există nici o speranţă ca el să ajungă vreodată compozitor.
- Părinţii celebrului cântăreţ de operă Enrico Caruso au vrut ca el să devină inginer. Profesorul lui i-a spus că nu are nici un pic de voce şi că nu va putea cânta niciodată.
- Charles Darwin, părintele Teoriei Evoluţioniste, a renunţat la cariera medicală şi tatăl lui i-a spus: „Nu-ţi pasă. decât de vânătoare, câini şi cursele de şobolani”. În autobiografia sa, Darwin scrie: „Am fost considerat de toţi profesorii mei, inclusiv de tata, un băiat absolut obişnuit, mai degrabă cu un nivel intelectual sub standard”.
- Walt Disney a fost concediat de redactorul şef al unui ziar

pentru lipsă de idei. El a fost falit de mai multe ori înainte să construiască Disneyland.

- Profesorii lui Thomas Edison spuneau despre el că e prea prost ca să înveţe ceva.
- Albert Einstein nu a vorbit până la vârsta de patru ani, şi nu a învăţat să citească decât la şapte. Profesorul său îl descria ca: „înapoiat mintal, nesociabil şi veşnic cu capul în nori”. A fost exmatriculat şi a picat examenul de admitere de la Şcoala Politenică din Zurich.
- Louis Pasteur a fost un elev mediocru în învăţământul gimnazial şi era al 15-lea din 22 la chimie.
- Isaac Newton a fost un elev slab la şcoală.
- Tatăl sculptorului Rodin spunea: „Am ca fiu un idiot”. Descris ca unul din cei mai slabi elevi din şcoală, Rodin a ratat de trei ori admiterea la Şcoala de Artă. Unchiul lui spunea, despre el că nu poate fi educat.
- Lev Tolstoi, autorul cărţii „Război şi Pace”, a fost dat afară de la colegiu. Era descris drept „incapabil şi fără dorinţă de studiu”.
- Dramaturgul Tennessee Williams a fost turbat de furie când piesa lui, „Eu, Vasha”, nu a fost selectată într-un concurs la Universitatea Washington, la care se înscrisese pentru a studia Secolul XVI englez. Profesorul lui îşi aduce aminte că Williams a atacat decizia juriului şi inteligenţa celor care făceau parte din el.
- Patronii lui F.W.Woolworth de la magazinul de îmbrăcăminte unde lucra spuneau că nu are stofă de vânzător pentru ca nu ştie să servească clienţii.
- Henry Ford a ratat şi a dat faliment de cinci ori înainte să aibă succes.
- Babe Ruth, considerat de comentatorii sportivi drept cel mai mare baseball-ist al tuturor timpurilor şi celebru pentru recordul absolut la numărul de *home-run*, deţine de asemenea şi recordul pentru ratări.
- Winston Churchill a rămas repetent în clasa a şasea. Nu a devenit Prim Ministru al Angliei decât la vârsta de 62 de ani şi numai după o viaţă plină de înfrângeri şi necazuri. Cea mai mare contribuţie şi-a adus-o când devenise „un cetăţean în vârstă”.
- 18 edituri au refuzat povestea de 10.000 de cuvinte a lui Richard Bach despre pescăruşul „care se înalţă spre cer”, intitulată

Pescăruşul Jonathan Livingstone, înainte ca MacMillan să i-o publice în 1970. Până în 1975 vânduse mai mult de 7 milioane de exemplare numai în America.

- Richard Hooker a lucrat şapte ani la romanul comic despre război, M*A*S*H, pentru ca 21 de edituri să refuze publicarea lui; Morrow a fost acela care a ales. A devenit un best-seller de cursă lungă, dând naştere unui film celebru şi unui serial de televiziune plin de succes.

Jack Canfield şi **Mark V. Hansen**

JOHN CORCORAN, OMUL CARE NU ŞTIA SĂ CITEASCĂ

Din câte îşi aducea aminte John Corcoran, cuvintele si-au bătut joc de el întotdeauna. Literele din propoziţie îşi schimbau locurile între ele, vocalele se pierdeau prin tunelul urechilor sale. La şcoală stătea în banca lui, prostit şi mut ca un peşte, ştiind că va fi altfel decât toţi ceilalţi toată viaţa lui. Măcar dacă cineva s-ar fi aşezat lângă băieţelul acela, l-ar fi prins după umeri şi i-ar fi spus, „O să te ajut eu, nu-ţi fie frică”.

Dar nimeni nu auzise pe atunci de *dislexie*. Iar John. nu le putea spune că partea stângă a creierului său, lobul pe care oamenii îl folosesc pentru a aranja simbolurile într-o secvenţă logică dădea mereu rateuri.

Şi iată cum, în clasa a doua, l-au aşezat în bancă pe rândul cu „proşti”. În clasa a treia, o călugăriţă le-a dat copiilor un băţ cu care să-l lovească pe John peste picioare atunci când acesta refuză să scrie şi să citească. În clasa a patra învăţătoarea l-a pus să citească lecţia, dar cum acesta tăcea, a continuat şi ea să tacă până când liniştea care se lăsase în clasa a început să-l sufoce pe băiat. Aşa au trecut anii şi el clasele. John Corcoran n-a rămas niciodată repetent.

În ultimul an de liceu John a fost ales şeful clasei şi a jucat şi în echipa de baschet a liceului. Mama lui l-a sărutat când a absolvit, şi a început să-i tot vorbească de colegiu. Colegiu? Era o nebunie numai să te gândeşti la aşa ceva. Până la urmă s-a hotărât pentru Universitatea Texas din El Paso, unde putea să încerce la clasa de baschet. A tras aer în piept, a închis ochii... şi a trecut peste ce părea imposibil de trecut.

În cămin John a început să-l interogheze pe fiecare nou prieten pe care şi-l făcea: Care dintre profesori dădeau teste tip eseu? Care dădea tip grilă? În momentul în care ieşea din sala de curs, obişnuia să rupă paginile mâzgălite în timpul orei, în caz că cineva îi cerea să-i vadă cursurile. Seara se făcea că citeşte cărţi groase ca să nu intre la bănuit colegul lui de cameră. Apoi se aşeza pe pat, epuizat, dar incapabil să închidă ochii ori să-şi elibereze mintea de gânduri. John a promis că va merge la slujba religioasă 30 de zile la

rând la răsăritul soarelui, dacă Dumnezeu îl va ajuta să termine facultatea.

Şi-a luat diploma şi s-a dus la slujbă timp de 30 de zile. Şi acum? Poate că îi era sortit să i se înfunde. Lucrul de care se simţea cel mai nesigur - mintea sa - era lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult admirat. Poate, de aceea, în 1961 a devenit profesor.

John a predat în California. În fiecare zi punea un elev să citească lecţia. Dădea teste standard pe care le putea nota punând deasupra o folie găurită, deasupra căreia erau trecute răspunsurile corecte, iar duminicile şi le petrecea singur în pat, deprimat.

Apoi a cunoscut-o pe Kathy, o studentă de nota 10 şi soră medicală în acelaşi timp. Nu era o frunză ca John, era o stâncă. „Trebuie să-ţi spun ceva, Kathy", spuse el într-o noapte prin 1965, înainte de căsătoria lor, „Eu ... nu pot să citesc".

„Dar e profesor", se gândi ea. Vrea să spună că nu ştie să citească bine. Kathy nu a înţeles de fapt decât mai târziu, când a văzut că John nu era în stare să citească o poveste fetiţei lor de un an şi jumătate. După aceea, Kathy îi făcea testele, îi scria şi citea scrisorile. De ce nu o ruga el pur şi simplu să-l înveţe să citească şi să scrie? Pentru că nu credea că există cineva care să poată să facă aşa ceva.

La vârsta de 28 de ani John a împrumutat 2.500 de dolari şi a cumpărat încă o casă, a reparat-o şi a închiriat-o. A cumpărat şi a mai închiriat încă una. Şi încă una. Afacerea lui s-a dezvoltat şi mai mult, până când a avut nevoie de o secretară, un avocat şi un asociat.

Apoi, într-o zi, contabilul i-a spus că este milionar. Perfect. Cine ar observa că un milionar împinge întotdeauna uşile pe care scrie mare „TRAGE", sau ezită în faţa toaletelor aşteptând să vadă Pe care din uşi iese un bărbat?

În 1982 a început declinul. Proprietăţile sale se goliră, iar investitorii au început să se retragă. Ameninţarea falimentului şi al sechestrului se revărsa din plicurile pe care le primea. În fiecare clipă a zilei părea că pledează în faţa bancherilor pentru a-i mai da un împrumut, în faţa constructorilor să continue ce începuseră, încercând în acelaşi timp să înţeleagă munţii de hârtie adunaţi. Curând, începu să-şi imagineze cum va fi în boxa acuzaţilor, când bărbatul în robă neagră îl va întreba: „Adevărul, John Corcoran. Chiar nu ştii să citeşti?"

Până la urmă, în toamna anului 1986, la vârsta de 48 de ani, John a făcut două lucruri pe care jurase că nu le va face niciodată. Şi-a ipotecat propria casă pentru a mai obţine încă un împrumut, după care s-a dus la biblioteca din Carlsbad şi i-a spus doamnei care se ocupa de cei cu probleme speciale: „Eu nu ştiu să citesc”. Apoi a plâns.

L-au dat în grija unei bunici în vârstă de 65 de ani pe nume Eleonor Condit. Cu multă greutate, literă cu literă, sunet după sunet, ea a început să-l înveţe. În mai puţin de 14 luni, compania de construcţii pe care o deţinea a început să se refacă. Iar John Corcoran învăţa să citească. Următorul pas a fost mărturisirea: un discurs ţinut la San Diego în faţa a 200 de oameni de afaceri înmărmuriţi. Pentru a se vindeca, trebuia să se purifice. A fost ales în grupul de directori ai Consiliului pentru Alfabetizare din San Diego şi a călătorit în lung şi-n lat prin toată ţară pentru a ţine discursuri.

„Analfabetismul este o formă de sclavie”, striga el. „Nu are rost să ne pierdem vremea dând vina pe altcineva. Trebuie să devenim obsedaţi de ideea de a-i învăţa pe oameni să citească!”

Citea orice îi pica în mână, cărţi sau reviste, fiecare pancartă pe lângă care trecea, în gura mare, atât cât putea Kathy să suporte. Radia de fericire, de parcă ar fi cântat. Şi, în plus, acum putea să doarmă.

Apoi, într-o zi, îi trecu prin minte un lucru pe care putea să-l mai facă. Da, să ia cutia aceea prăfuită din biroul lui, în care se afla un teanc de hârtii legate cu o fundă.... După un sfert de secol, John Corcoran citea scrisorile de dragoste ale soţiei sale.

Gary Smith

NU VĂ FIE TEAMĂ DE EŞEC

Aţi dat greş de multe ori, deşi poate nu vă aduceţi aminte.

Aţi căzut atunci când aţi încercat să mergeţi prima dată.

Aproape v-aţi înecat atunci când aţi încercat să înotaţi, nu-i aşa?

Aţi nimerit de prima oară poarta de fotbal?

Marii campioni sunt de obicei marii învinşi.

R.H.Macy a dat faliment de şapte ori înainte ca magazinul lui din New York să dea lovitura.

Romancierul englez John Creasey a primit 753 de scrisori de refuz înainte să-şi publice cele 564 de cărţi.

Babe Ruth a fost înfrânt de 1.330 de ori, dar a învins de 714 ori.

Nu vă fie teamă de eşecuri.

Să vă îngrijoraţi de şansele pe care le pierdeţi când *nici măcar nu încercaţi.*

Un mesaj aşa cum a fost el publicat în
Wall Street Journal, de United
Tecnologies Corporation,
Hartford, Connecticut 6101

ABRAHAM LINCOLN NU A RENUNŢAT

Sentimentul obligaţiei de a continua este prezent în noi toţi. Datoria de a lupta este datoria tuturor. Am simţit o chemare către această datorie.

Abraham Lincoln

Probabil cel mai bun exemplu de stăruinţă este Abraham Lincoln. Dacă vreţi să auziţi de cineva care nu a renunţat, el este omul vostru.

Născut în sărăcie, Lincoln a suferit tot felul de înfrângeri toată viaţa lui. A pierdut de opt ori în alegeri, a dat faliment de două ori şi a suferit o depresie nervoasă.

Ar fi putut să renunţe de multe ori - dar n-a renunţat şi pentru că nu a renunţat, a devenit unul dintre cei mai mari preşedinţi din istoria Americii.

Lincoln a fost un campion şi n-a cedat niciodată. Iată mai jos o schiţă a drumului lui Lincoln către Casa Albă:

1816 Familia lui a fost evacuată din propria sa casă. A trebuit să lucreze pentru a-i sprijini.

1818 Mama lui a murit.

1831 A dat faliment.

1832 A candidat în alegeri - a pierdut.

1832 Şi-a pierdut slujba - a vrut să facă dreptul, dar n-a reuşit să ia admiterea.

1833 A împrumutat nişte bani de la un prieten să înceapă o afacere şi până la sfârşitul anului a dat faliment. Şi-a petrecut următorii 17 ani plătind această datorie.

1834 A candidat din nou pentru alegerile locale - a câştigat.

1835 S-a logodit, dar iubita lui a murit şi asta l-a distrus.

1836 A suferit o depresie nervoasă puternică şi a stat în pat timp de şase luni.

1838 A căutat să devină reprezentantul legislaturii de stat - respins.

1840 A căutat să devină Membru în Colegiul Electorilor -

respins.

1843 A candidat la Congres - a pierdut.

1846 A candidat pentru Congres din nou - de data asta a câştigat a plecat la Washington şi şi-a luat o slujbă bună.

1848 A candidat pentru realegerea în Congres - a pierdut.

1849 A încercat să obţină un post de demnitar public în statul său - a fost respins.

1854 A candidat pentru Senatul Statelor Unite - a pierdut.

1856 A candidat pentru funcţia de vicepreşedinte al Convenţiei Naţionale a partidului său - a obţinut mai puţin de 100 de voturi.

1858 A candidat din nou pentru Senatul American - a pierdut din nou.

1860 A fost ales preşedinte al Statelor Unite.

Cărarea era alunecoasă şi anevoioasă. Piciorul mi-a alunecat, lovindu-l pe celălalt, dar m-am redresat şi mi-am spus, „Am alunecat doar, nu am căzut”.

Abraham Lincoln

- După ce a pierdut cursa pentru Senat -

LECŢIA PE CARE MI-A DAT-O FIUL MEU

Pasiunea fiului meu Daniel pentru surf a început de la vârsta de 13 ani. Înainte şi după şcoală, îşi punea costumul lui umed, se arunca pe placa de surf şi aştepta să se întreacă cu prietenii lui care de care mai înalt. Dragostea lui Daniel pentru întreceri a fost pusă la încercare într-o după-amiază fatală.

„Băiatul tău a avut un accident”, i-a spus la telefon salvamarul soţului meu, Mike.

„Cât e de grav?”

„Foarte grav. Când se afla chiar pe creasta unui val, vârful plăcii l-a lovit chiar în ochi”.

Mike s-a repezit în sala de urgenţe, după care a fost îndrumat către salonul de chirurgie plastică. Îi puseseră 26 de copci începând cu colţul ochiului până la şaua nasului.

Eu mă aflam într-un avion înapoi spre casă, după ce ţinusem câteva discursuri, în timp ce fiul meu era la spital. După ce a plecat de la spital, Mike a venit direct la aeroport. M-a întâmpinat la poartă, şi mi-a spus că Dan aşteaptă în maşină.

„Daniel?” am întrebat. Îmi aduceam aminte că mă gândisem că astăzi valurile trebuie să fi fost foarte mari.

„A avut un accident, dar acum e bine”.

Se adeverea coşmarul oricărei mame care călătoreşte foarte mult. Am alergat la maşină atât de repede încât mi s-a rupt tocul de la pantofi. Am deschis brusc portiera şi mi-am văzut fiul cel mic cu ochiul bandajat cum se aruncă de gâtul meu, plângând. „Ah, mami, sunt aşa de bucuros că te-ai întors acasă”.

Am plâns în hohote pe umărul lui, spunându-i cât de îngrozitor mă simt că n-am fost acolo, când a telefonat salvamarul.

„Nu-i nimic, mamă! mă linişti el. Tu oricum nu ştii să faci surf”.

„Cum adică?” am întrebat eu, buimăcită de logica lui.

„Mă voi face bine. Doctorul a zis că mă pot întoarce la apă peste opt zile”.

Ce se petrecea în mintea lui? Vroiam să-i spun că nu mai avea voie să se apropie de apă până când va împlini 35 de ani, dar în schimb mi-am muşcat limba şi m-am rugat că poate, într-o zi, va

uita de surfing pentru totdeauna.

Următoarele şapte zile m-a bătut în continuu la cap să-l las să se întoarcă la surf. Într-o zi, după ce i-am repetat apăsat pentru a o suta oară „Nu”, m-a bătut cu propriile mele arme.

„Mama, tu ne-ai învăţat să nu renunţăm niciodată la lucrurile pe care le iubim”.

Apoi mi-a dat şi mită - un poem înrămat al lui Langston Hughes pe care-l cumpărase „pentru că îi amintea de mine”.

Mama către fiul ei

Ei bine, fiul meu, îţi voi spune aşa:
Viaţa pentru mine nu este o scară de cristal.
Are pioneze în ea.
Şi aşchii,
Şi scânduri sparte,
Şi locuri fără de covor -
Doar spaţiu gol
Dar tot timpul eu urc pe scări,
Etaj după etaj,
Colţ după colţ,
Şi uneori trec prin întuneric
Pe-acolo pe unde n-a fost lumina.
Aşa că, băiete, nu te întoarce îndărăt
Nu o lua pe scări în jos
Căci va fi cumplit de greu.
Ai grijă să nu cazi -
Pentru că eu încă merg, puiul meu,
Încă mai urc
Iar viaţa pentru mine n-a fost o scară de cristal.

M-am dat bătută.

Pe vremea aceea Daniel nu era decât un băieţel care făcuse pasiune pentru surf. Acum el este un bărbat plin de responsabilităţi. Se clasează printre primii 25 de surferi din lume.

Am fost pusă la încercare în propria mea grădină, iar subiectul testului era unul dintre principiile despre care discutăm adesea la conferinţele ţinute în oraşele îndepărtate: „Oamenii pasionaţi sunt

strâns legaţi de ceea ce iubesc şi nu renunţă niciodată”.

Danielle Kennedy

EŞEC? NU! DOAR CĂDERI TEMPORARE

Pentru a vedea lucrul care stă să nască din sămânţă, trebuie să ai geniu.

Lao-Tze

Dacă aţi putea veni împreună cu mine la biroul meu din California, aţi observa într-un colţ al camerei un frumos bar spaniol, de modă veche, din mahon, cu nouă taburete acoperite cu piele (genul acela pe care-l găseşti în farmacii). Neobişnuit? Da. Dar dacă aceste taburete ar putea vorbi, v-ar spune o poveste despre ziua în care aproape că mi-am pierdut speranţa şi eram pe punctul de a renunţa.

Era o perioadă de recesiune economică, imediat după cel de-al doilea război mondial, când cu greu puteai găsi o slujbă. Bob, soţul meu, cumpărase o mică spălătorie chimică cu bani împrumutaţi. Aveam doi copii drăgălaşi, o casă, o maşină, o curte, Şi toatele ratele ni le plăteam la timp. Apoi ceva s-a întâmplat. Nu mai aveam bani nici de rate, nici de nimic altceva.

Simţeam că n-am nici un talent special, n-aveam înclinaţie nici Pregătire ori studii superioare. Nu prea îmi păsa de mine. Dar mi-am adus aminte de cineva din trecutul meu care credea că am oarecare talent - profesoara mea de engleză de la liceul Alhambra. Ea m-a îndemnat să mă apuc de jurnalistică şi m-a numit marketing manager Şi redactor la ziarul liceului. Mă gândeam că dacă aş scrie „Rubrica Proprietarului de Magazin” în micul săptămânal ce apărea în oraşul nostru, poate aş fi putut să câştig banii necesari ratelor pentru casă.

Nu mai aveam nici maşina şi nici pe cineva care să aibă grijă de cei mici. Aşa că mi-am luat copiii cu mine, i-am pus într-un căruţ de care legasem o pernă mare. Una dintre roţi ieşea tot timpul, dar eu o puneam la loc cu tocul de la pantofi şi mergeam mai departe. Eram hotărâtă pentru copii mei să nu pierd casa, aşa cum mi se întâmplase mie în copilărie.

Dar la sediul ziarului am aflat că nu era nici un loc disponibil. Era recesiune. Atunci mi-a venit o idee. I-am întrebat dacă aş putea

să cumpăr un spaţiu publicitar în care să-mi fac eu rubrica mea şi să o vând eu. Au fost de acord; mai târziu, mi-au povestit că, aşa cum împingeam căruţul acela cu doi copii în fiecare zi, pe drumurile de ţară, nu-mi dădeau mai mult de o săptămână înainte de a renunţa. Dar s-au înşelat.

Ideea mea a funcţionat. Am câştigat suficienţi bani pentru a plăti ratele de la casă şi pentru a-mi cumpăra o maşină veche pe care mi-a găsit-o soţul meu. Apoi am angajat o elevă de liceu să aibă grijă de copii, de la 3 la 5 în fiecare zi. Când ceasul bătea de trei, înhăţam mostrele de ziar şi ieşeam pe uşă pentru a ajunge la întâlnirile programate.

Dar, într-o după-amiază întunecată şi ploioasă, toţi cărora le dădusem un model de reclamă să-şi aleagă, au refuzat să-şi mai facă publicitate în rubrica mea.

„De ce?”, am întrebat eu. Mi-au răspuns că observaseră că Ruben Ahlman, Preşedintele Camerei de Comerţ şi proprietarul Farmaciei Rexall nu-şi făcuse publicitate pe pagina mea. Magazinul lui era cel mai popular din tot oraşul şi toată lumea respecta părerea lui. „Probabil că ceva nu este în regulă cu ce faci tu acolo”, explicară ei.

Mi s-a strâns inima. Aceşti patru clienţi ar fi însemnat achitarea ultimei rate la casă. Apoi m-am gândit că trebuie să încerc să mai vorbesc cu domnul Ahlman încă o dată. Toată lumea îl îndrăgea şi-i respecta opinia. Cu siguranţă îşi va face puţin timp şi pentru ea. De fiecare dată când încercasem în trecut să-l abordez, a refuzat să mă primească. Era întotdeauna „plecat” sau ocupat. Ştiam că dacă acceptă până la urmă să apară în rubrica mea, ceilalţi comercianţi din oraş îl vor urmă.

De data asta când am intrat în farmacia Rexall, el stătea undeva în spate, la biroul unde se eliberau reţete. Am afişat cel mai frumos zâmbet al meu, şi am aşezat ziarul deschis la pagina cu pricina, la vedere, în căruţul verde al copiilor mei. I-am spus: „Toată lumea respectă părerea dumneavoastră, domnule Ahlman. N-aţi vrea să vă uitaţi puţin la ce fac eu pentru a le spune şi celorlalţi comercianţi ce gândiţi despre genul acesta de publicitate?”

Gura lui a făcut grimasa aceea de negaţie care îţi dădea fiori. Fără un cuvânt, a dat din cap emfatic că „NU!”. Inima îmi bătea atât de tare din cauza disperării încât aveam senzaţia că toată lumea o aude.

Brusc, tot entuziasmul meu s-a dus pe apa sâmbetei. M-am târât pur şi simplu lângă frumoasa tonetă cu răcoritoare din faţa farmaciei, simţind că nu mai am putere să ajung până acasă. Nu vroiam să stau acolo fără să cumpăr ceva, aşa că am scos din buzunar ultimii mei bănuţi şi am luat un suc de cireşe. Mă întrebam disperată ce să fac. Vor rămâne pe drumuri copii mei, aşa cum păţisem şi eu când eram mică? Se înşelase profesoara mea? Poate că talentul despre care vorbea profesoara mea nu era altceva decât un balon de săpun. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Am auzit o voce blândă care venea dinspre taburetul de alături: „S-a întâmplat ceva, draga mea?” Mi-am ridicat privirea şi am văzut chipul compătimitor al unei bătrâne drăgălaşe. I-am povestit toată istoria, terminând cu „Dar ce pot să fac? Domnul Ahlman, pe care toată lumea îl respectă atât de mult, refuză să se uite la ce lucrez eu”.

„Dă-mi şi mie să văd despre ce este vorba în rubrica aia a ta”, mai spuse bătrâna. Luă ziarul şi-l citi cu atenţie până la capăt. Apoi se învârti puţin cu taburetul, se ridică, se uită în fundul farmaciei unde era domnul Ahlman, şi cu voce tare să audă toată lumea, strigă, „Ruben Ahlman, vino aici !” Bătrânica era chiar doamna Ahlman.

I-a spus lui Ruben să cumpere spaţiu de publicitate de la mine; gura lui se deschise într-un zâmbet larg. Apoi soţia lui m-a întrebat cine erau cei patru care m-au refuzat. S-a dus şi i-a sunat pe fiecare în parte. M-a îmbrăţişat şi mi-a spus că toţi cei patru mă aşteaptă să trec pe la ei.

Ruben şi Vivien Ahlman au devenit unii dintre cei mai buni Prieteni ai noştri şi în acelaşi timp cei mai consecvenţi clienţi. Am aflat după aceea că Ruben era de fapt un bărbat încântător care cumpăra de la toată lumea, dar îi promisese lui Vivian să nu mai cumpere nimic de la nimeni. Încerca doar să se ţină de promisiune. Măcar dacă i-aş fi întrebat pe ceilalţi, poate aş fi aflat că trebuie să discut cu doamna Ahlman din capul locului. Conversaţia aceea pe taburetele de lângă tonetă a fost decisivă. Afacerea mea a prosperat şi s-a transformat curând într-o firmă cu patru birouri, 285 de angajaţi care aveau în grijă 4.000 de clienţi permanenţi, cu contract.

Mai târziu, când domnul Ahlman şi-a modernizat farmacia şi a renunţat la tonetă cu răcoritoare, dragul meu soţ, Bob, a

cumpărat-o şi a instalat-o în biroul meu. Dacă aţi fi în California, am putea sta împreună pe acele scăunaşe. V-aş servi nişte suc de cireşe şi v-aş aminti că nu trebuie să vă daţi bătuţi niciodată şi că ajutorul este de multe ori mai aproape decât credem.

Apoi v-aş mai spune că dacă vi se întâmplă să nu puteţi discuta cu persoana cheie, cereţi mai multe informaţii despre aceasta, încercaţi pe altă cale. Găsiţi pe cineva care să fie purtătorul dumneavoastră de cuvânt. Şi, în final, v-aş oferi aceste cuvinte scânteietoare şi dătătoare de încredere care îi aparţin lui Bill Marriott, proprietarul lanţului de hoteluri Marriott:

„Eşecul? Nu l-am întâlnit niciodată.

Tot ce am întâlnit vreodată au fost doar căderi temporare.”

Dottie Walters

PENTRU A FI MAI CREATOR, AŞTEPT...

1. Inspiraţie
2. Permisiune
3. Mângâiere
4. Să fie gata cafeaua
5. Să-mi vină rândul
6. Pe cineva să-mi netezească drumul
7. Restul regulilor
8. Pe cineva care să-mă schimbe
9. Drumuri mai largi
10. Riscul să fie mai mic
11. Mai mult timp
12. Răzbunare
13. 0 relaţie semnificativă pe care:
    a) să o îmbunătăţesc
    b) să o închei
    c) să o trăiesc
14. Persoana potrivită
15. Un dezastru
16. Lipsă de timp
17. Un ţap ispăşitor evident
18. Copii care să plece de acasă
19. Un indice la bursă de 1.500
20. Un leu care să stea lângă un miel
21. înţelegere reciprocă
22. Un moment mai bun
23. Un horoscop mai favorabil
24. Să-mi mai trăiesc o dată tinereţea
25. Un avertisment de 2 minute
26, Reforma justiţiei
27. Realegerea lui Nixon
28. Să am vârsta la care să pot fi excentric
29. Ziua de mâine

30. Să-mi intre un valet sau chiar mai bine
31. Controlul medical anual
32. Un cerc mai bun de prieteni
33. Miza să fie mai mare
34. Să înceapă semestrul
35. Drumul să fie liber
36. Pisica să nu mai zgârie canapeaua
37. Absenţa riscului
38. Câinele gălăgios al vecinilor să dispară din oraş
39. Unchiul meu să vină acasă de la slujbă
40. Pe cineva care să mă descopere
41. Mai mulţi îngeri păzitori
42. Impozite mai scăzute pentru câştigurile mari
43. Să nu mai existe limite
44. Să-mi moară părinţii (Glumesc, fireşte!)
45. Un leac pentru herpes / SIDA
46. Lucrurile pe care nu le înţeleg sau cu care nu sunt de acord să dispară
47. Să nu mai existe războaie
48. Dragostea mea să reînvie
49. Pe cineva care să mă vegheze
50. Un set de instrucţiuni clare
51. Un control mai bun al naşterilor
52. Să treacă mileniul
53. Sfârşitul sărăciei, nedreptăţii, cruzimii, înşelăciunii, incompetenţei, murdăriei, al crimei şi al aluziilor meschine
54. Un patent competitiv să fie depăşit
55. Întoarcerea celor de la Chicken Little
56. Subordonaţii mei să se maturizeze
57. Eul meu să se îmbună tăţească
58. Oala să fiarbă
59. Noua mea carte de credit
60. Muzica de pian
61. Întâlnirea asta să ia sfârşit
62. Să nu mai am datorii

63. Să mi se termine şomaju
64. Primăvara
65. Să-mi iau costumul de la curăţătorie
66. Să-mi revină respectul pentru mine
67. Un semn din ceruri
68. Să nu mai plătesc pensie alimentară
69. Giuvaerurile cu briliante să fie îngropate o dată cu eforturile mele inutile de a fi recunoscut, aplaudat şi substanţial răsplătit, să mă pot apuca liniştit de al doilea proiect
70. 0 reinterpretare a Regulamentului Ordine Interioară al lui Robert
71. Să nu mă mai doară nimic
72. Cozi mai mici la bancă
73. Să adie un vânt răcoros
74. Copiii mei să fie inteligenţi, curăţei ascultători şi săritori
75. Următorul anotimp
76. Ca altcineva s-o dea în bară
77. Viaţa mea actuală să fie considerată doar o repetiţie cu costume cu câteva schimbări de scenariu înaintea premierei
78. Să primeze logica
79. Data următoare
80. Să nu-mi mai stai în lumină
81. Să vină barca mea
82. Un deodorant mai bun
83. Să-mi termin dizertaţia
84. Un creion ascuţit
85. Să se golească contul
86. Să se întoarcă soţia mea, filmul sau bumerangul
87. Aprobarea doctorului, permisiunea tatălui, binecuvântarea preotului, sau acordul avocatului
88. Dimineaţa
89. California să fie înghiţită de Ocean
90. 0 epocă mai puţin turbulentă

91. Să vină Muntele la Mahomed
92. 0 ocazie să telefonez cu taxă inversă
93. 0 mai mare reducere a preţurilor
94. Să nu mai simt nevoia să fumez
95. Să scadă dobânzile
96. Să crească dobânzile
97. Să se stabilizeze dobânzile
98. Să se evalueze averea bunicului meu
99. Dobânzi săptămânale
100. O indicaţie
101. Să pleci tu primul

David B. Campbell

FIECARE POATE SĂ FACĂ CEVA

Diferenţa fundamentală dintre un bărbat obişnuit şi un războinic este că războinicul ia totul ca pe o provocare, în timp ce bărbatul obişnuit ia totul ori ca pe o binecuvântare ori ca pe un blestem.

Don Juan

Roger Crawford avea tot ce era nevoie pentru a juca tenis, mai puţin două mâini şi un picior.

Când părinţii Iui Roger au dat cu ochii de fiul lor pentru prima dată, ei au văzut un prunc care avea ceva asemănător cu un deget mare, direct din antebraţul drept, şi un deget din antebraţul stâng. Nu avea palme. Braţele şi picioarele copilului erau scurte, iar la picioare nu avea decât trei degete la dreptul şi unul la stângul. Acesta din urmă i-a şi fost amputat mai târziu.

Doctorul le-a spus ca Roger suferă de ectrodactilism, o boală foarte rară care apare o dată la 90.000 de naşteri în Statele Unite. Probabil nu va putea să meargă niciodată şi nici nu va putea să-şi poarte singur de grijă.

Din fericire, părinţii lui Roger nu l-au crezut pe doctor.

„Părinţii mei m-au învăţat mereu că eram handicapat atâta vreme cât eu mă consideram aşa”, spunea Roger. „Niciodată nu mi-au dat voie să-mi plâng de milă sau să profit de oameni de pe urma handicapului meu. Odată am avut necazuri pentru că toate lucrările mele de la şcoală erau făcute cu întârziere”, explica Roger, care trebuia să ţină creionul cu ambele „mâini” pentru a scrie. „L-am rugat pe tata să scrie un bilet profesorilor, în care să le ceară să-mi acorde două zile în plus pentru a termina temele. În schimb, tata m-a pus să scriu lucrarea respectivă cu două zile mai devreme!”.

Tatăl lui Roger l-a încurajat tot timpul să practice un sport, învăţându-şi fiul cum să prindă şi să arunce o minge de volei, ori să joace fotbal în curtea din spatele şcolii după ore. La 12 ani, Roger reuşea să-şi câştige un loc în echipa de fotbal a şcolii.

Înainte de fiecare meci, Roger îşi imagina cum va fi atunci când va marca un gol. Într-o zi şi-a văzut visul cu ochii. Mingea s-a oprit la picioarele lui şi a început să alerge ca din puşcă, cât putea el de

repede cu proteza de la piciorul stâng, către poarta adversă, în timp ce antrenorul şi coechipierii lui izbucniseră în urale sălbatice. Dar la marginea careului, un băiat din echipa adversă l-a prins din urmă şi l-a apucat de gleznă. Încercând să-şi elibereze piciorul din strânsoare, nu a făcut altceva decât să-şi smulgă proteza de la locul ei.

„Eram în picioare”, îşi aduce aminte Roger. „Nu ştiam ce să fac, aşa că am început să sar într-un picior către poartă. Arbitrul a alergat şi el într-acolo şi şi-a ridicat fanionul. Gol. Dar ceea ce făcea mai mult decât golul obţinut era figura pe care o făcuse copilul celălalt care rămăsese cu proteza mea în mână”.

Dragostea lui Roger pentru sport crescu, şi crescu şi încrederea în sine. Dar nu orice obstacol era aşa uşor de trecut. Când lua prânzul la cantină împreună cu ceilalţi copii, era unul din momentele cele mai dureroase, pentru că toţi se uitau cum se chinuie să-şi ducă mâncarea la gură, aşa cum se chinuia şi la orele de dactilografie. „Am învăţat o lecţie tare bună la acele ore”, spunea Roger. „Nu poţi face *totul* - este mai bine să te concentrezi asupra a ceea ce *poţi* să faci”.

Ce altceva putea să mai facă Roger era să manevreze o rachetă de tenis. Din nefericire, când o învârtea mai tare, priza lui fiind slabă, de obicei, trimitea racheta în sus. Din fericire, Roger a dat Peste o rachetă veche, ciudată, într-un magazin cu articole sportive, unde şi-a prins degetul în mânerul ei dublu. Găurică aceea mică în care degetul lui se prindea perfect a însemnat pentru Roger o Priză mai bună, astfel încât, foarte curând, a devenit un jucător de tenis foarte bun. Exersa în fiecare zi şi, nu după multă vreme, Putea să susţină partide întregi, pe care însă le pierdea.

Dar Roger nu se dădu bătut. Se antrena şi juca într-una. Operaţia Pe care a făcut-o la cele două degete de la mâna stângă i-a permis lui Roger să ţină mai bine racheta şi astfel să-şi îmbunătăţească stilul. Deşi nu avea un model după care să se conducă, Roger a devenit obsedat de tenis şi cu timpul a început să câştige.

El a continuat să joace tenis şi la colegiu, terminându-şi carieră de jucător de tenis cu 22 de victorii şi 11 înfrângeri. Mai târziu a devenit primul antrenor de tenis cu handicap fizic autorizat de Asociaţia Americană a Tenisului Profesionist. Acum, Roger merge prin toată ţara, vorbind oamenilor despre cum poţi ajunge

învingător, indiferent cine eşti.

„Singura diferenţă dintre mine şi voi este că voi puteţi să-mi vedeţi handicapul, dar eu nu pot să-l văd pe al vostru. Cu toţii îl avem. Când oamenii mă întreabă cum am reuşit să trec peste lipsurile mele fizice, le spun că nu am trecut peste nimic. Pur şi simplu am aflat ce nu pot să fac - cum ar fi să cânt la pian sau să mănânc cu beţigaşe - dar mai important este că am aflat ceea ce *pot* să fac. Aşa că fac ceea ce pot din tot sufletul şi din toată inima”.

Jack Canfield

DA, POŢI!

Experienţa nu este ceea ce i se întâmplă unui om.Este ceea ce face un om cu ce i se întâmplă.

Aldoux Huxley

Ce aţi face dacă la 46 de ani aţi fi ars din cap până în picioare într-un teribil accident de motocicletă şi apoi, patru ani mai târziu, aţi rămâne paralizat de Ia brâu în jos în urma prăbuşirii unui avion? Apoi, te poţi imagina milionar, un orator respectat, un mire fericit şi un afacerist plin de succes? Te poţi vedea mergând cu pluta? Sărind cu paraşuta? Candidând la alegeri?

W. Mitchell a făcut toate aceste lucruri, şi mai mult, *după* ce că cele două accidente i-au transformat chipul într-un amalgam de grefe, i-au lăsat mâinile fără degete şi picioarele subţiri şi inerte într-un scaun cu rotile.

Cele 16 operaţii pe care le-a suportat Mitchell, după ce accidentul de motocicletă i-a ars 65 la sută din corp, l-au făcut să nu mai poată duce o furculiţă la gură, să formeze un număr de telefon sau să meargă la baie fără ajutor. Dar Mitchell, fost soldat la Marină, n-a crezut niciodată că este înfrânt.

„Eu sunt comanant pe nava mea”, spunea el. „Suişurile şi coborâşurile sunt ale mele. Aş putea considera această situaţie ca pe o amânare sau ca pe un punct de plecare”. Şase luni mai târziu el pilota din nou un avion.

Mitchell şi-a cumpărat o casă victoriană în Colorado, o adevărată proprietate, nu glumă, un avion şi un bar. Mai târziu a făcut echipă cu doi prieteni şi au pus bazele unei companii forestiere, care a devenit cea de-a doua companie privată ca Mărime din Vermont.

Apoi, la patru ani după accidentul de motocicletă, avionul pe care-l pilota Mitchell s-a prăbuşit pe pistă imediat după decolare, zdrobindu-i cele 12 vertebre toracice şi lăsându-l paralizat pe viaţă de la mijloc în jos. „Mă întrebam ce naiba se întâmpla cu mine. Ce făcusem ca să merit asta?”.

Neobosit, Mitchell lucra zi şi noapte să-şi recâştige independenţa, atât cât se putea. A fost ales primar în Crested Butte, Colorado, pentru a salva oraşul de exploatarea minieră care ar fi distrus, mai devreme sau mai târziu, mediul înconjurător şi

frumuseţea peisajului. După aceea a candidat pentru Congres, folosindu-şi apariţia stranie ca pe un atu, cu slogane de genul, „Nu doar o altă faţă drăguţă”.

În ciuda aspectului său şocant şi a încercărilor la care fusese supus corpul său, Mitchell s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit, şi-a luat Master-ul în Administraţia Publică, şi a continuat să zboare, să activeze în acţiunile legate de mediu şi de discursurile publice.

Atitudinea mentală pozitivă, de nezdruncinat a lui Mitchell i-a adus apariţia în emisiuni ca „Today Show” şi „Good-Morning, America”, precum şi în articolele din *Parade*, *Time, The York Times* şi alte publicaţii.

„Înainte să fiu paralizat, erau 10.000 de lucruri pe care le puteam face”, spune Mitchell, „acum sunt doar 9.000. Pot să plâng după cele 1.000 pe care nu pot să le mai fac sau pot să mă concentrez asupra celor 9.000 care mi-au rămas. Le povestesc oamenilor că am avut două accidente în viaţa mea. Dacă am ales să nu le folosesc ca pe o scuză pentru a mă da bătut, atunci poate întâmplările prin care treceţi acum şi vă pun în dificultate ar fi avut o altă perspectivă. Vă puteţi da un pas înapoi pentru a avea o panoramă mai largă, şi puteţi avea şansa de a spune, „Poate că nici nu este mare lucru, la urma urmei”.

Ţineţi minte: „Nu contează ceea ce vi se întâmplă ci ceea ce faceţi voi atunci când vi se întâmplă”.

Jack Canfield şi **Mark V. Hansen**

ALEARGĂ, PATTI, ALEARGĂ

La o vârstă foarte fragedă, Patti Wilson a aflat de la doctorul ei că este epileptică. Tatălui ei, Jim Wilson, îi plăcea să facă jogging dimineaţa. Într-o zi, Patti a zâmbit cu aerul acela specific de adolescentă, şi i-a spus, „Tată, ce mi-ar place să fac cu adevărat ar fi să alerg cu tine în fiecare zi, dar mi-e teamă de o criză". Tatăl ei i-a răspuns, „Dacă o să ai vreo criză, ştiu ce trebuie să fac, aşa că hai să alergăm !".

Şi asta făceau în fiecare zi. Era o experienţă minunată pentru amândoi şi niciodată nu s-a întâmplat nimic. După câteva săptămâni, Patti i-a spus tatălui ei, „Tăticule, ce aş vrea să fac cu adevărat este să dobor recordul mondial feminin la rezistenţă". Atunci, acesta a căutat în „Cartea Recordurilor" şi a descoperit că cea mai lungă distanţă pe care a alergat vreodată de o femeie a fost de 128 kilometri. Când era în clasa a noua, Patti anunţă, „O să alerg din districtul Orange până în San Francisco (o distanţă de 643 kilometri). În clasa a zecea ea a continuat: „O să alerg până în Portland Oregon" (peste 2.400 de kilometri). „Când o să fiu junioară o să alerg până la St. Louis" (în jur de 3.200 kilometri). În ultima clasă de liceu ea a spus, „O să alerg până la Casa Albă" (mai mult de 4.800 kilometrii).

În ciuda handicapului său, Patti era tot atât de ambiţioasă pe cât era de entuziastă, dar ea spunea că handicapul de fi epileptic reprezintă un simplu „inconvenient". Nu s-a concentrat asupra a ceea ce pierduse, ci asupra a ceea ce rămăsese.

În acel an a dus până la capăt cursa până la San Francisco, Purtând un tricou pe care se putea citi, „Iubesc epilepticii". Tatăl ei a alergat tot timpul alături de ea, iar mama ei împreună cu o asistentă au mers în urma ei cu o rulotă, în caz că se întâmpla ceva.

În cel de al doilea an colegii de clasă ai lui Patti au susţinut-o tot drumul. Ei au construit un poster gigant pe care scria, „Aleargă Patti, aleargă!" (de atunci acesta a devenit motto-ul ei, şi mai târziu titlul cărţii pe care a scris-o). În al doilea maraton, în drum spre Portland, şi-a fracturat un os la picior. Doctorul i-a spus că trebuie să se oprească. „Trebuie să-ţi pun glezna în ghips, altfel o să fie şi mai rău".

„Doctore, nu înţelegi”, spuse ea. „Asta nu este o joacă pentru mine, este o obsesie magnifică! N-o fac doar pentru mine, o fac şi pentru ceilalţi care au mintea în lanţuri. Nu există chiar nici o cale prin care să pot alerga în continuare?”. Acesta i-a dat o singură soluţie. Putea să-i înfăşoare piciorul cu un bandaj bine strâns în loc de ghips. A avertizat-o că va fi îngrozitor de dureros şi i-a spus, „Vei face rosături”. Ea a acceptat.

A terminat cursa la Portland, alergând pe ultima milă alături de guvernatorul din Oregon. Ar fi trebuit să vedeţi titlurile din ziare: „Super alergătoarea, Patti Wilson, termină maratonul pentru epilepsie în ziua când împlinea 17 ani”.

După patru luni de alergare neîntreruptă de pe Coasta de Vest pe cea de Est, Patti a sosit la Washington unde a dat mâna cu Preşedintele Statelor Unite. Ea i-a spus, „Am vrut ca oamenii să ştie că epilepticii sunt fiinţe normale cu o viaţă normală”.

Am spus nu demult această poveste la unul din seminariile mele, şi după aceea, un munte de om cu ochii plini de lacrimi veni la mine, îmi întinse mâna lui cărnoasă şi mare şi îmi spuse, „Mark, numele meu este Jim Willson. Ai vorbit despre fiica mea, Patti. Datorită eforturilor sale nobile”, mi-a povestit el, „s-au strâns suficienţi bani pentru a deschide 19 centre în valoare de mai multe milioane de dolari pentru epileptici în toată ţara”.

Dacă Patti Willson poate să facă atât de mult cu atât de puţin, ce poţi să faci tu pentru a te autodepăşi când eşti total sănătos?

Mark V. Hansen

PUTEREA DETERMINĂRII

Micuţa şcoală de ţară era încălzită cu o sobă mare, veche, cu cărbuni. Un băieţel avea datoria de a veni la şcoală devreme pentru a face focul, ca să se încălzească înainte să vină învăţătorul şi colegii lui.

Într-o dimineaţă când au ajuns, au găsit şcoala cuprinsă de flăcări. L-au scos pe băieţel leşinat din clădirea în flăcări, mai mult mort decât viu. Avea arsuri majore în partea inferioară a corpului şi a fost dus la spitalul cel mai apropiat.

Zăcând în pat, ars îngrozitor, băieţelul semiconştient îl auzea ca prin vis pe doctorul care vorbea cu mama lui. Doctorul îi spunea acesteia că fiul ei cu siguranţă va muri - aşa era cel mai bine - pentru că arsurile îl distruseseră de la mijloc în jos.

Dar băiatul curajos nu vroia să moară. Şi-a pus în cap să supravieţuiască. Şi, spre uimirea doctorului, el supravieţui. Când pericolul mortal trecu, l-a auzit din nou pe doctor şi pe mama lui discutând încet. De data asta doctorul îi spunea mamei lui că de vreme ce corpul lui era pe jumătate ars, era mai bine dacă ar fi murit, pentru că era condamnat pe vecie să rămână paralizat de la tarâu în jos, fără să-şi mai poată folosi vreodată picioarele.

Încă o dată băiatul cel curajos s-a hotărât că nu va fi un infirm. Va merge. Din nefericire însă, nu mai avea nici un fel de abilitate motorie. Picioarele lui subţirele atârnau fără vlagă.

Până la urmă a ieşit din spital. În fiecare zi, mama lui îi masa picioruşele, dar nu simţea absolut nimic, nimic. Totuşi, hotărârea lui că într-o zi va merge era tot atât de puternică.

Când nu stătea în pat, era ţintuit într-un scaun cu rotile. Într-o zi însorită, mama lui l-a scos în grădină ca să mai ia nişte aer curat. În loc să stea cuminte acolo, s-a aruncat din scaun pe iarbă şi a început să-şi târască picioarele.

Şi-a făcut astfel drum până la gărduleţul alb de lemn care le mărginea grădina. Cu mare efort, s-a ridicat deasupra gardului. Apoi, dintr-un par într-altul, a început să se târască de-a lungul gardului, convins că va reuşi să meargă. A făcut aşa în fiecare zi, astfel că pe locul pe care mergea se făcuse potecă. Nu-şi dorea nimic altceva decât ca picioarele lui să prindă viaţă.

Datorită masajelor zilnice, a voinţei lui de fier şi a unei hotărâri absolute, a reuşit într-una din zile să se ridice în picioare, apoi să meargă cu pauze, să meargă singur şi apoi să alerge.

A început să meargă la şcoală, apoi să alerge la şcoală, după care să alerge din plăcere. Mai târziu, când era la colegiu devenise omul de bază al echipei.

Peste alţi mulţi ani în Madison Square, acest băiat despre care se crezuse că va muri sau că nu va fi în stare să mai meargă vreodată, acest băiat hotărât, de acum un tânăr în toată puterea cuvântului, Dr. Glenn Cunningham, a luat parte la concursul mondial pentru cei mai rapizi alergători pe o distanţă de o milă!

Burt Dubin

PUTEREA OPTIMISMULUI

Anii războiului din Vietnam au fost o perioadă foarte tulbure pentru politica externă a Americii, făcând ca suferinţa celor care participau la război să fie şi mai tragică. În această perioadă s-a născut şi povestea extraordinară a Căpitanului Gerald L. Coffee.

Avionul lui a fost doborât deasupra Mării Chinei, la data de 3 februarie 1966, şi următorii şapte ani i-a petrecut în diferite lagăre de prizonieri. Prizonierii de război care au supravieţuit, spune el, au reuşit asta printr-un regim special de exerciţii fizice, rugăciuni şi comunicarea prin orice mijloace cu ceilalţi. După zile întregi de tortură, Gerald a semnat declaraţia cerută de vietnamezi. Apoi a fost aruncat în celulă, singur, doar cu durerea lui. Dar ce-l durea cel mai tare era sentimentul de vinovăţie pentru că nu rezistase. Nu avea idee dacă mai erau şi alţi prizonieri americani în alte celule, când se auzi o voce:

„Hei, omul din celula şase, hei tu, cel cu mâna ruptă, mă auzi?” Era colonelul Robinson Risner.

„Poţi să vorbeşti. Nu-ţi face griji. Bine ai venit la Hotelul Inimilor Sfărâmate”.

„Colonele, ştii ceva de copilotul meu, Bob Hansen?”

„Nu. Ascultă, Jerry, trebuie să înveţi să comunici bătând în pereţi. Este singura legătură pe care o putem stabili între noi.

Reisner zisese „Noi!”. Asta înseamnă că mai erau şi alţii. „Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt singur”.

„Te-au torturat, Jerry?”

„Da. Şi mă simt îngrozitor pentru că au scos totul de la mine”.

„Ascultă, o dată ce se hotărăsc să distrugă un om, reuşesc. Lucrul cel mai important este cum îţi revii după asta. Urmează Codul pur şi simplu. Rezistă cum poţi. Dacă te distrug nu rămâne aşa. Linge-ţi rănile şi vino-ţi în fire. Vorbeşte cu cineva dacă poţi.

Nu te lăsa doborât. Trebuie să avem grijă unul de altul”.

Zile la rând Coffee a fost pedepsit pentru fleacuri, fiind legat cu frânghii şi apoi întins. Prietenul lui din celula alăturată obişnuia să-i transmită prin pereţi cuvinte încurajatoare: „Ţine-te bine”, „Mă rog pentru tine”.

„Apoi el a fost cel pedepsit”, spune Coffee. „Şi-am făcut şi eu ce

făcuse şi el pentru mine”.

În cele din urmă, Coffee a primit o scrisoare de la soţia sa:

Dragă Jerry,

A fost o primăvară minunată şi ne este foarte dor de tine. Copiii sunt bine. Kim poate să facă acum ski nautic de-a lungul lacului. Amândoi băieţii înoată şi plonjează de pe ponton, iar micul Jerry se bălăceşte vesel în apă cu un colac în jurul lui.

Coffee s-a oprit din citit pentru că ochii lui erau plini de lacrimi în timp ce ţinea strâns la piept scrisoarea soţiei sale. „Micuţul Jerry? Cine este Jerry?”. Apoi îşi dădu seama. Era băieţelul lor, născut după ce fusese luat prizonier; avea un băieţel pe care îl chema Jerry. Soţia lui n-avea de unde să ştie că toate scrisorile anterioare nu ajunseseră la el şi vorbea despre micuţ ca atare. Coffee povesteşte:

„În timp ce ţineam scrisoarea aceea în mâini, trăiam nenumărate sentimente: uşurare la gândul că familia mea era bine, tristeţe pentru că pierdusem primul an de viaţă al lui Jerry, recunoştinţă pentru binecuvântarea de a fi pur şi simplu în viaţă”.

Scrisoarea se încheia astfel:

Noi toţi, şi foarte mulţi alţii ne rugăm pentru siguranţa ta şi sperăm că te vei întoarce curând. Ai mare grijă de tine, iubitul meu.

Te iubesc.

Bea.

Coffee mai povesteşte despre orele lungi în care prizonierii îşi imaginau scenarii întregi, scene în care mergeau din cameră-n cameră prin casele lor, şi totul foarte detaliat. Tot timpul aveau aceste scene în cap despre cum o să fie când se vor întoarce acasă. Coffee mai spune că l-au ajutat să reziste prietenii lui şi credinţa. În fiecare duminică, şeful neoficial al fiecărei barăci dădea un semnal - chemarea la slujbă. Se ridicau în picioare, fiecare în celula lui, dacă mai erau în stare, apoi, cu un sentiment de înfrăţire, recitau Psalmul 23: „Şi au pregătit o masă şi-au pus-o în faţa mea, în prezenţa duşmanilor mei, şi mi-au uns capul cu ulei; cana mea

dăduse pe-afară”.

„Mi-am dat seama că, în ciuda faptului de a fi încarcerat într-un loc atât de oribil, totuşi, într-o zi mă voi întoarce într-o ţară frumoasă şi liberă”.

Mai târziu, când tratatul de pace a fost semnat pe 3 februarie 1973, în al şaptelea an de închisoare, Coffee a fost chemat în faţa a doi tineri ofiţeri vietnamezi.

„Astăzi este de datoria noastră să-ţi înapoiem bunurile”, spuse unul.

„Ce bunuri?”

„Asta”.

Înghiţi cu greu şi întinse mâna să-şi ia verigheta dintre degetele soldatului. Da, era a lui. Şi-o puse pe deget. Era puţin largă, dar era verigheta lui. Nu se aşteptase s-o mai vadă vreodată.

Copiii mei aveau 11 şi 12 ani când îmi luaseră verigheta. Brusc m-am simţit bătrân şi epuizat. Când eram tânăr, locuiam într-o casă dărăpănată, am făcut viermişori, mi-am rupt mâna şi câte altele. Mă întrebam dacă, acum, mai mari şi foarte mult schimbaţi, copiii mei mă vor accepta din nou în mijlocul lor, şi cum va fi revederea. Şi m-am gândit la Bea. Voi mai fi acelaşi pentru ea? Mă mai iubea? Ştia ea ce mult însemnase persoana ei pentru mine în toţi aceşti ani?

Călătoria cu autobuzul până la aeroportul din Hanoi a fost o zăpăceală, dar un singur lucru exista în mintea lui Coffee: steagul frumos roşu, alb şi albastru, desenat pe coada enormului Air Force C-141 care strălucea în soare, aşteptând prima încărcătură de prizonieri eliberaţi.

Lângă avion se mai aflau şi alţi prizonieri de război care le zâmbeau prin gard şi care le făceau cu mâna semnul victoriei. După ce s-au aliniat pe două rânduri, ofiţerul vietnamez le-a strigat numele, rangul şi ordinul.

„Comandant Gerald L. Coffee, Marina Americană” (primise două grade în absenţă).

În timp ce făcu un pas înainte, atenţia i-a fost atrasă de un colonel care purta uniforma şi însemnele Forţelor Aeriene. Era prima uniformă americană pe care o vedea după atâţia ani. Colonelul a răspuns la salutul lui Coffee.

„Comandant Gerald L. Coffee la datorie”, domnule.

„Bine ai venit înapoi, Jerry”. Acesta şi-a întins ambele mâini şi a

strâns cu putere mâna lui Coffee.

După ce avionul a fost încărcat, pilotul şi-a îndreptat aparatul către pistă principală, fără să mai aştepte nici o secundă, a blocat frânele şi a întins aripile avionului. Uriaşa maşinărie a început să vibreze, în timp ce pilotul făcea ultimele verificări. Zgomotul produs de motor era asurzitor. Când s-au ridicat în aer, vocea pilotului umplu cabina. Era un glas puternic şi sigur.

„Felicitări, domnilor. Tocmai am părăsit Nordul Vietnamului”. De-abia atunci toţi au izbucnit în urale.

Prima escală au făcut-o la baza aeriană Clark din Filipine. Mulţimea ţinea pancarde pe care scria: „Bine Aţi Venit Acasă! Vă iubim! Dumnezeu să vă binecuvânteze!”. Dincolo de cordoanele de securitate oamenii aplaudau frenetic la auzul fiecărui nume pronunţat în timp ce coborau. Camere de televiziune erau peste tot, dar bărbaţii aceia habar n-aveau că în acel moment erau priviţi de milioane de americani care acasă stăteau lipiţi de televizoare, ţipând şi plângând. Fuseseră instalate telefoane speciale pentru a le intermedia primele convorbiri cu cei de acasă. Stomacul lui Coffee s-a strâns în timp ce aştepta ca Bea să ridice receptorul din celălalt capăt al lumii, Sanford, Florida, acolo unde ea şi copiii aşteptau.

„Bună, iubito. Sunt eu. Îţi vine să crezi?”

„Bună, iubitul meu. Te-am văzut la televizor când te-ai dat jos din avion. Cred că toată America te-a văzut. Arăţi tare bine!”

„Nu, n-arăt. Sunt cam slăbănog. Dar sunt bine. Doar nerăbdător să ajung acasă”.

După mult aşteptata reuniune cu soţia şi copiii, în următoarea duminică, Gerald a luat parte la slujba de dimineaţă. Ca răspuns la întâmpinarea călduroasă al preotului, iată ce a spus Coffee. Rezumă perfect tot ceea ce ştiu eu despre codul optimismului:

> *„Credinţa a fost cheia supravieţuirii mele în toţi aceşti ani. Credinţa în mine şi în simpla idee de a-mi face datoria cât pot eu de bine, credinţa în întoarcerea mea acasă. Credinţa în semenii mei, începând cu voi cei de aici, ştiind că veţi avea grijă de familia mea, şi încredere în camarazii mei din celulele alăturate, oameni de care am depins şi care au depins de mine la rândul lor, câteodată în situaţii disperate. Credinţa în ţara mea, în instituţiile ei şi în cauza*

şi scopul nostru naţional... Şi, bineînţeles, credinţa în Dumnezeu - cu adevărat, aşa cum ştiţi voi toţi, bază a tuturor lucrurilor... Viaţa noastră este o călătorie neîntreruptă şi trebuie să învăţăm şi să creştem pe măsură ce înaintăm, şi chiar dacă ne împiedicăm câteodată, trebuie să mergem înainte cu tot ce avem mai bun în noi ”.

David Mc. Nally
Din *„Puterea Optimismului”* de Alan Lay Mc. Ginnis

CREDINŢA

Suntem o specie nenorocită, noi cei cu deficienţe. Dacă n-am fi fost aşa, nu ne-am mai fi învârtit astăzi pe aici. Da, suntem o specie nenorocită. În multe feluri, am fost binecuvântaţi cu o savoare şi un spirit pe care mulţi nu le au.

Şi daţi-mi voie să vă spun că acest refuz al acceptării handicapului cuiva ne împinge să ne agăţăm de un singur lucru - credinţa, o credinţă aproape divină.

În recepţia Institutului de Medicină pentru Reabilitare Fizică, din New York, pe unul din pereţi este prinsă o placă de bronz. De-a lungul anilor în care am venit la acest Institut pentru tratament - de două sau de trei ori pe săptămână - am trecut de multe ori în scaunul meu cu rotile, înainte şi înapoi. Dar niciodată nu mi-am făcut timp să mă opresc şi să citesc cuvintele scrise pe acea placă, se spune, aparţinând unui soldat sudist necunoscut. Apoi, într-o după-amiază, m-am oprit. Am citit şi răscitit. Când am terminat a doua oară eram pe punctul de a izbucni în plâns - nu de disperare, ci cu un fel de iluminare care mă făceau să ţin strâns roţile scaunului. Mi-ar face plăcere să vi le spun şi vouă.

Un Crez Pentru Cei Care Au Suferit

I-am cerut lui Dumnezeu putere, ca să pot reuşi
M-a făcut slab, ca să învăţ să mă supun cu smerenie...

Am cerut sănătate, ca să pot face lucruri mari.
Mi s-a dat infirmitate, ca să pot face lucruri mai bune...

Am cerut bogăţii, ca să pot fi fericit.
Mi s-a dat sărăcie, ca să pot fi înţelept...

Am cerut putere, pentru ca oamenii să mă laude.
Mi s-a dat slăbiciune ca să simt nevoia de Dumnezeu...

Am cerut să primesc toate lucrurile bune din lume, ca să mă pot bucura de viaţă.
Mi s-a dat viaţă, ca să mă pot bucura de toate lucrurile...

Nu mi s-a dat nimic din ce am cerut - ci doar ce am sperat să primesc.

Aproape în ciuda mea, rugăciunile mele nerostite au primit un răspuns.

Sunt, printre oameni, cel mai binecuvântat!

Roy Campanella

EA A SALVAT 219 VIEŢI

Doamna Betty Tisdale este o eroină de mare clasă. Când războiul din Vietnam s-a încins în aprilie 1975, ea a ştiut că trebuie să-i salveze pe cei 400 de orfani care erau pe punctul de a fi aruncaţi în stradă. Adoptase deja cinci orfane vietnameze împreună cu fostul ei soţ, medic pediatru, colonelul Patrick Tisdale, care era văduv şi avea şi el cinci copii.

Doctorul american Tom Dooley îi ajutase pe refugiaţi să scape de nordul comunist în 1954. Betty povesteşte: „Cred că Tom Dooley a fost cu adevărat un sfânt. Influenţa lui mi-a schimbat viaţa pe vecie". Inspirată de cartea lui, ea şi-a strâns toate economiile şi a călătorit în Vietnam de 14 ori pentru a vizita şi a lucra în spitalele şi orfelinatele pe care le fondase el. În timp ce se afla în Saigon, s-a îndrăgostit de orfanii de la An Lac (Locul Fericit), condus de Vu Thi Ngai, o doamnă care a fost salvată de Betty în ziua în care a căzut Vietnamul, şi s-a întors împreună cu ea în Georgia, pentru a locui cu Betty şi cei zece copii ai ei.

Când Betty, care era genul de femeie care găseşte soluţii rapide la orice, şi-a dat seama de nenorocirea care-i aştepta pe copii, s-a pus în mişcare în mare viteză. A chemat-o pe Madame Ngai şi i-a zis: „Da! Voi veni, voi lua toţi copiii cu mine şi le voi găsi părinţi adoptivi". Nu ştia cum o să facă asta. Ştia doar că o s-o facă. Mai târziu, într-un film despre acest eveniment, „Copiii de la An Lac", Shirley Jones a interpretat-o pe Betty.

În câteva clipe ea a început să mute munţii din loc. A adunat banii necesari prin diverse mijloace, acceptând chiar şi cupoane de asistenţă socială. Pur şi simplu ea hotărâse să o facă şi a făcut-o. „Mi-am imaginat toţi acei copilaşi crescând în cămine creştineşti în America, nu sub comunism", povesteşte ea. Asta a fost lucrul care a motivat-o.

A plecat în Vietnam din Fort Benning, Georgia, într-o duminică, şi a sosit într-o marţi la Saigon, unde, în mod miraculos a trecut peste toate obstacolele şi a reuşit să obţină până sâmbătă un avion cu care să ia 400 de copii.

La scurt timp după sosirea ei, şeful Departamentului de Ajutor Social din Vietnam, Dr. Dan, a anunţat-o brusc că nu îi va aproba să

ia cu ea decât copiii sub zece ani şi numai dacă le prezintă certificatele de naştere. Repede şi-a dat seama că orfanii erau norocoşi numai pentru simplul fapt că erau în viaţă. Dar ei nu aveau certificate.

Betty s-a dus la spital la secţia de pediatrie, a obţinut 225 de certificate de naştere, a creat date de naştere, ora şi locul pentru 219 nou-născuţi şi copii mai mari.

„N-aveam nici cea mai vagă idee, unde se năcuseră şi ai cui erau. Dar degetele mele au avut grijă de asta. Certificatele de naştere reprezentau singura lor speranţă pentru a pleca de acolo în siguranţă, către un viitor în libertate. Era atunci sau niciodată”.

Acum avea nevoie de un loc unde să ducă orfanii după ce aceştia erau evacuaţi. Adăpostul militar de la Fort Benning rezistase la toate insistenţele ei, dar ea nu renunţă. Oricât de mult a încercat Betty, n-a putut să ia legătura cu Generalul, aşa că l-a sunat pe Secretarul de Stat, Bo Callway. Datoria lui era să nu răspundă apelurilor lui Betty, indiferent de urgenţa chestiunilor puse de ea. Totuşi ea nu s-a dat bătută. Ajunsese prea departe ca să se mai oprească. Pentru că acesta era din Georgia, ea a sunat-o pe mama lui şi i-a spus cum stau lucrurile. Betty a rugat-o din toată inima să intervină pe lângă fiul său. Peste noapte, Secretarul Stat i-a răspuns şi a aranjat ca o şcoală din Fort Benning să fie folosită drept cămin intermediar pentru orfanii de la An Lac.

Dar Betty mai avea de rezolvat o problemă grea: cu ce mijloc de transport să-i scoată din ţară. Când a ajuns în Saigon, s-a dus la Ambasadorul Graham Martin imediat şi a pledat în interesul copiilor. A încercat să închirieze un avion Pan Am, dar firma Lloyd din Londra ridicase asigurarea la o sumă atât de mare, încât era imposibil să negociezi cu ei. Ambasadorul s-a oferit să o ajute dacă toate actele erau vizate de guvernul vietnamez. Dr. Dan a semnat ultimele hârtii practic în timp ce copii erau urcaţi în cele două avioane

Copiii erau subnutriţi şi bolnavi. Mulţi dintre ei nu ieşiseră niciodată din orfelinat. Erau speriaţi. Betty recrutase soldaţi şi echipajul de la ABC care să o ajute să-i îmbrace, să-i transporte şi să-i hrănească. Nu vă puteţi imagina cât de emoţionaţi au fost acei voluntari în ziua aceea minunată de sâmbătă, când au ajutat 219 copii să ia drumul libertăţii. Toţi au plâns de bucurie şi mulţumire că au contribuit la eliberarea altora.

Închirierea unui avion din Filipine a fost o adevărată nebunie. Avionul liniilor aeriene United costa 21.000 de dolari. Dr. Tisdale a garantat plata lui din dragoste pentru acei copii. Dacă Betty ar fi avut mai mult timp, probabil că l-ar fi obţinut pe gratis! Dar timpul a fost un factor decisiv, şi au trebuit să se mişte repede.

Fiecare copil a fost adoptat în mai puţin de o lună de la sosirea în America. Agenţia Luterană Tressler din York, Pennsylvania, specializată în adopţia copiilor handicapaţi, a găsit o familie pentru fiecare copil în parte.

Betty a dovedit încă o dată că poţi face orice dacă îţi iei inima în dinţi şi ceri, dacă nu accepţi un refuz, eşti perseverent şi faci orice pentru a-ţi realiza dorinţa.

Cum se zice că Dr. Tom Dooley a spus odată: „Oamenii simplii fac lucruri extraordinare”.

Jack Canfield şi **Mark V. Hansen**

MĂ AJUŢI SAU NU ?

În 1989 un cutremur de 8,20 pe scara Richter aproape că înghiţit Armenia, omorând peste 30.000 de oameni în mai puţin de patru minute.

În mijlocul dezastrului şi al haosului, un tată şi-a lăsat soţia, care era în siguranţă acasă, şi s-a repezit înspre şcoala unde trebuia să fie fiul său, ca să descopere că locul era neted ca-n palmă.

După şocul traumatic iniţial, şi-a adus aminte de promisiunea făcută fiului său: „Indiferent ce s-ar întâmpla, voi fi întotdeauna lângă tine”. Ochii i s-au umplut de lacrimi. În timp ce se uita la mormanele de dărâmături care fuseseră odată şcoală, totul părea fără speranţă, dar angajamentul luat în faţa fiului său a fost mai tare.

Încercă să se concentreze şi să-şi aducă aminte drumul pe care-l făcea împreună cu fiul său în fiecare dimineaţă până în faţa clasei. Amintindu-şi că aceasta se afla în colţul din dreapta al clădirii, se repezi acolo şi începu să sape prin dărâmături.

Între timp, alţi părinţi disperaţi sosiră cu inimile strânse şi spunând doar: „Fiul meu!”, „Fiica mea!”. Alţi părinţi bine intenţionaţi încercară să-l tragă de acolo, zicându-i:

„E prea târziu!”

„Sunt morţi!”

„Nu mai poţi face nimic!”

„Mergi acasă!”

„Haide, vino-ţi în fire, nu se mai poate face nimic!”

„Nu faci altceva decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia”.

Fiecărui părinte i-a răspuns cu o singură propoziţie: „Mă ajuţi sau nu?” Apoi continuă să sape după fiul său, ridicând piatră după Piatră.

Sosiră şi pompierii şi încercară să-l scoată dintre dărâmături, spunându-i: „Incendiile izbucnesc peste tot, iar o explozie poate surveni oricând. Eşti în pericol. Avem noi grijă aici. Duceţi-vă acasă!”. La care tatăl iubitor i-a răspuns: „Mă ajutaţi acum sau nu?”. Poliţia veni şi spuse: „Eşti furios, îndurerat, dar totul e în zadar. Îi pui şi pe ceilalţi în pericol. Mergi acasă. Avem noi grijă!”. La care răspunsul lui veni: „Mă ajutaţi sau nu?”. Şi nimeni n-a vrut

să-l ajute.

Plin de curaj continuă de unul singur pentru că ştia că trebuie să afle: „E fiul meu viu sau mort?”.

A săpat 8 ore…12 ore…24 ore…36 ore…apoi în ora a 38-a, dădu la o parte o grindă şi auzi vocea fiului său. Îl strigă pe nume, „Armand”. Răspunsul veni imediat, „Tată?!! Eu sunt, tati! Le-am spus eu celorlalţi copii să nu-şi facă griji. Le-am spus că, dacă mai trăieşti, mă vei salva şi atunci îi vei salva şi pe ei. Mi-ai promis că indiferent de ce s-ar întâmpla vei fi întodeauna alături de mine. Şi te-ai ţinut de promisiune, tati”.

„Cum e acolo jos, ce se întâmplă?” întrebă tatăl.

„Mai suntem doar 14 din 33. Suntem speriaţi, ne este foame şi sete, dar suntem fericiţi că eşti aici. Când s-a prăbuşit tavanul, s-a făcut un fel de pană ca un triunghi şi aşa am scăpat”.

„Hai, băiete, vino afară!”

„Nu, tată! Să iasă ceilalţi mai întâi pentru că ştiu că o să mă scoţi şi pe mine. Ştiu că vei fi alături de mine, orice-ar fi!”

Mark V. Hansen

MĂCAR ÎNCĂ O DATĂ

Există un roman din secolul XIX a cărui acţiune este plasată într-un mic orăşel galez, în care, în fiecare an, de 500 de ani încoace, locuitorii se adună la biserică în Ajunul Crăciunului şi se roagă. Puţin înainte de miezul nopţii, aprind lumânări şi, cântând colinde şi imnuri, merg pe un drum de ţară vreo câteva mile până la o căsuţă de piatră veche şi abandonată. Acolo aranjează scena naşterii Domnului, cu tot ce trebuie: iesle, miei, etc. Apoi îngenunchează, şi plini de pietate se roagă. Cântecele lor încălzesc puţin aerul tăios al lui Decembrie. Toată lumea din oraş care poate umbla este acolo.

Există o legendă în oraş, o credinţă conform căreia, dacă toţi locuitorii sunt prezenţi în Ajunul Crăciunului acolo, şi dacă toţi se roagă cu o credinţă sinceră, atunci şi numai atunci, la miezul nopţii, A Doua Venire a Lui Isus va avea loc chiar acolo. Şi de 500 de ani tot vin lângă ruinele acelea de piatră şi se roagă. Totuşi, miracolul nu se întâmplase niciodată.

Unul dintre personajele principale din roman este întrebat:

„Crezi că se va coborî printre noi în Ajunul Crăciunului?"

„Nu", răspunse el, dând din cap trist. „Nu cred".

„Şi atunci de ce te duci acolo în fiecare an?"

„Aa", spuse el zâmbind, „dar dacă eram singurul care nu se afla acolo dacă s-ar fi întâmplat?"

Foarte puţină credinţă avea prietenul nostru, nu-i aşa? Dar avea puţină şi asta era important. Aşa cum se spune în Noul Testament, avem nevoie de credinţă, chiar dacă este mică cât un bob de muştar, pentru a intra în Împărăţia Cerurilor. Şi câteodată, când lucram cu copiii cu probleme, cu tinerii expuşi la risc, cu adolescenţii furioşi, ori cu parteneri, prieteni şi clienţi alcoolici, violenţi sau deprimaţi... În aceste momente avem nevoie de puţinul acela de credinţă care-l făcea pe eroul nostru din roman să se întoarcă la pietrele acelea, în fiecare an, în Ajunul Crăciunului. Măcar încă o dată.

Poate tocmai de data asta se va întâmpla minunea.

Câteodată suntem chemaţi să lucrăm cu nişte oameni pe care ceilalţi i-au abandonat fără speranţă. Poate chiar am ajuns la

concluzia că nu există nici o posibilitate de schimbare sau de creştere. Acesta este timpul în care, dacă putem găsi cea mai mică urmă de speranţă, putem răsturna situaţia, putem obţine o victorie mare sau mică, ori putem salva pe cineva care merita salvat. Te rog, prietene, mai du-te acolo măcar încă o dată.

Hanoch McCarthy

EXISTĂ MĂREŢIE ORIUNDE ÎN JURUL TĂU - FOLOSEŞTE-O!

Sunt mulţi oameni care ar putea fi campioni olimpici, şi mă refer la Toţi Americanii care n-au încercat niciodată. Aş estima cam la cinci milioane numărul celor care m-ar fi învins la săritura cu prăjina în anii în care am ieşit învingător, cel puţin cinci milioane. Bărbaţi care erau mai puternici, mai înalţi şi mai agili decât eram eu ar fi putut s-o facă, dar ei n-au ridicat niciodată o prăjină, n-au făcut niciodată cel mai mic efort să-şi salte picioarele de pe pământ pentru a sări peste o bară.

Măreţia este peste tot în jurul nostru. Este uşor să fii măreţ pentru că oamenii măreţi te vor ajuta. Ceea ce este extraordinar la toate convenţiile la care mă duc este că cei mai buni în afacerea lor vor veni şi-şi vor împărtăşi ideile, metodele şi tehnica pe care o folosesc. Am văzut pe cei mai buni experţi în vânzări cum îşi deschid inimile şi îi învaţă pe cei mai tineri cum să facă. Ei nu ţin numai pentru ei. Acest lucru l-am întâlnit şi în sport.

Nu voi uita niciodată vremurile când încercam cu disperare să dobor recordul lui Dutch Warmer Dam. Eram cu aproape 30 cm sub recordul lui, aşa că, într-o zi, i-am dat un telefon. I-am spus, Dutch, poţi să mă ajuţi? Se pare că stau înţepenit la nivelul ăsta. Nu pot să sar mai sus”.

Mi-a răspuns, „Sigur că da, Bob, treci pe la mine şi o să te ajut cu tot ce pot”. Am petrecut trei zile alături de maestru, cel mai bun săritor cu prăjina din lume. Timp de trei zile, Dutch m-a învăţat tot ce ştia el. Erau lucruri pe care le făceam greşit, iar el mi le-a corectat. Ca să nu mai lungim vorba, am reuşit să sar mai sus cu 20 cm. Tipul acesta minunat îmi dăduse tot ce avea el. Am descoperit că eroii şi campionii sportivi îţi oferă de bunăvoie toate aceste cunoştinţe, pentru a putea deveni la rândul tău un campion mare.

John Wooden, marele antrenor de baschet de la UCLA, are o filosofie care spune că în fiecare zi trebuie să ajute pe cineva care nu va putea niciodată să-l recompenseze pentru acest ajutor. Aceasta este obligaţia lui.

În timp ce îşi făcea lucrarea lui de masterat despre cercetaşi şi fotbalul defensiv, George Allen a scris un chestionar de vreo 30 de

pagini pe care le-a trimis celor mai mari antrenori din ţară. 85 la sută au dat răspunsuri complete.

Oamenilor mari le place să împartă ce ştiu şi cu alţii, altfel Allen n-ar fi devenit niciodată unul din cei mai buni antrenori din lume. Maeştrii îţi vor spune secretele lor. Caută-i, sună-i la telefon sau cumpără-le cărţile. Mergi acolo unde merg şi ei, stai în preajma lor şi discută cu ei. E uşor să ajungi cel mai bun atunci când te afli în preajma celor mai buni.

Bob Richards
Atlet Olimpic

7. ÎNŢELEPCIUNEA ECLECTICĂ

Viaţa aceasta este un test.
E doar un test.
Dacă ar fi fost viaţă adevarată
Ai fi primit
Mai multe instrucţiuni despre
Unde să mergi şi ce să faci!

Găsită pe un avizier

BATEM PALMA ACUM!

Când Marita avea 13 ani, era epoca tricourilor largi şi a blugilor tociţi. Deşi crescusem în perioada Crizei şi nu aveam bani de haine, niciodată nu mă îmbrăcasem atât de sărăcăcios. Într-o zi, am văzut-o afară pe stradă cum freacă tivul blugilor ei noi cu noroi şi pietre. Rămăsesem cu gura căscată la vederea unui astfel de sacrilegiu: să distrugi o pereche de pantaloni nou-nouţi, de-abia cumpăraţi. M-am repezit afară ca s-o cert. Ea continua să-şi distrugă blugii în timp ce eu îi dădeam înainte cu romanul meu siropos despre o copilărie plină de lipsuri. Când mi-am dat seama că nu voi vedea din partea ei nici cea mai mică lacrimă, am întrebat-o de ce-şi strica în halul ăla blugii. Mi-a răspuns fără să se uite-n sus: „Nu se poartă blugi noi”.

„De ce nu?”

„Pentru că nu se poartă, aşa că îi fac să arate vechi”. Ce lipsă totală de logică! Ce modă o fi fost aia care să strice hainele noi?

În fiecare dimineaţă în timp ce pleca la şcoală mă uitam la ea şi oftam, „în ce hal arată fiica mea”. Iat-o îmbrăcată cu tricoul vechi al tatălui ei, cu pete şi dâre de vopsea albastră. Tricoul ăla îl foloseai mai degrabă să ştergi praful cu el, mă gândeam eu. Şi blugii ăia - atât de sugrumaţi, încât mă temeam ca dacă respira mai adânc o să-i plesnească. Cum naiba puteau să meargă cu ei? Erau aşa de strânşi că de-abia te puteai mişca. Turul tocit, cu ajutorul pietrelor bineînţeles, avea aţe care îi atârnau în spate în timp ce mergea.

Într-o zi, după ce plecase la şcoală, s-a întâmplat ceva de parcă Dumnezeu mi-a atras atenţia şi mi-a spus: „Îţi dai seama care sunt ultimele cuvinte pe care i le spui Maritei în fiecare dimineaţă? ‘în ce hal arată fiica mea’. Când ajunge la şcoală şi prietenii ei vorbesc despre mamele lor demodate care se plâng tot timpul, şi ea va avea partea ei constantă de contribuţie la aceste discuţii. Te-ai uitat vreodată şi la celelalte fete din liceu? De ce nu arunci o privire?”.

M-am dus cu maşina s-o iau de la şcoală şi am observat că multe dintre celelalte fete arătau chiar mai rău. În drum casă i-am spus că îmi dădeam seama că fusesem prea dură în ceea ce priveşte blugii ei. I-am oferit un compromis: „De acum înainte poţi purta ce vrei la şcoală şi când ieşi cu prietenii tăi, şi promit că n-o să te mai bat la

cap”.

„Asta da uşurare!”.

„Dar când mergi cu mine la biserică, la cumpărături sau la prietenii noştri, mi-ar plăcea să te îmbraci în ceva ce ştii că-mi place, fără să mai trebuiască să-ţi spun eu.”

Atunci ea reflectă.

Apoi am adăugat, „Asta înseamnă că 95 la sută din timp te îmbraci cum vrei tu, iar 5 la sută cum vreau eu. Ce zici?”

I s-a aprins o luminiţă în ochi în timp ce mi-a luat mâna şi mi-a scuturat-o. „Mamă, batem palma acum!”

Din acel moment îmi luam un „La Revedere” fericit de la fata mea în fiecare dimineaţă şi nu mai îmi pasă de hainele ei. Când ieşea în oraş cu mine, se îmbrăca potrivit fără nici un fel de discuţie. Doar bătusem palma!

Florence Littauer

FĂ-ŢI TIMP CA SĂ VEZI CU ADEVĂRAT

Cu toţii am auzit expresia: „Amintiţi-vă să vă opriţi şi să mirosiţi trandafirii”. Dar, cât de des ne facem timp în vieţile noastre agitate să observăm lumea din jurul nostru? Prea mult timp rămânem prizonierii orarului nostru încărcat, gândurilor noastre focalizate pe următoarele întâlniri, prizonierii traficului şi ai vieţii în general, pentru a mai realiza că mai sunt şi alţi oameni pe lângă noi.

Sunt tot atât de vinovat ca şi ceilalţi că trec prin lume astfel, şi în mod special când merg cu maşina pe străzile supraaglomerate ale Californiei. Cu puţin timp în urmă, am fost martorul unui eveniment care mi-a arătat că a fi prins într-o lume aşa de mică înseamnă să treci cu vederea marea panoramă a lumii înconjurătoare.

Mă îndreptam către o întâlnire de afaceri şi, ca de obicei, îmi alcătuiam discursul în minte. Am ajuns la o intersecţie foarte aglomerată unde semaforul tocmai se făcuse roşu. „Ei bine”, mi-am spus, „Pot să trec repede şi de următorul dacă trec de ăsta primul”.

Mintea şi maşina mea erau pe pilot automat, gata să se avânte, când brusc transa în care picasem s-a împrăştiat la vederea unei imagini de neuitat. Un cuplu tânăr, amândoi orbi, traversau intersecţia aceea aglomerată, ţinându-se unul de altul, printre maşini care claxonau din toate părţile. Bărbatul ţinea de mână un băieţel, în timp ce femeia ţinea strâns la piept un sugar. Fiecare avea un băţ alb, cu care pipăiau în faţa lor, încercând să treacă de obstacole.

La început m-au emoţionat. Ei treceau peste unul dintre cele mai oribile handicapuri - credeam eu - a fi nevăzător. „Ce îngrozitor să fii orb!”, mă gândeam. Repede gândurile mele au fost întrerupte de oroarea de a vedea cum cuplul, în loc să o ia pe zebră, a luat-o pe diagonală, chiar înspre mijlocul intersecţiei Fără să-şi dea seama de pericolul în care se aflau, ei se îndreptau chiar spre punctul unde se întâlnesc maşinile. Mi-era teamă pentru că nu ştiam dacă ceilalţi şoferi îşi dau seama ce se întâmplă.

În timp ce priveam de pe prima linie de unde urma să iau startul curând, am văzut petrecându-se un miracol. În acele momente toate maşinile din toate direcţiile s-au oprit. N-am auzit nici o roată

scârţâind sau vreun claxon nerăbdător. Nimeni n-a strigat: „Daţi-vă la o parte!”. Totul îngheţase, iar timpul părea să se fi oprit pentru ca această familie să poată traversa.

Uimit, m-am uitat la maşinile din jurul meu să verific dacă şi ele vedeau acelaşi lucru. Am observat că atenţia tuturor era atrasă de tânărul cuplu. Brusc şoferul din dreapta mea a reacţionat. Scoţându-şi capul pe fereastră, a început să strige, „La dreapta. Luaţi-o la dreapta!”. Alţii l-au urmat imediat, urlând în cor „La dreapta!”.

Nescăpând nici un moment, cuplul făcu traseul conform instrucţiunilor primite. Având încredere în bastoanele lor albe şi în strigătele cetăţenilor îngrijoraţi, au reuşit să ajungă pe partea cealaltă a străzii. Când au urcat pe trotuar un lucru m-a impresionat din nou mult: se ţineau tot de braţ.

Pe de altă parte eram uimit de expresiile liniştite de pe chipurile lor şi m-am gândit că habar n-aveau ce se întâmplă în jurul lor. Totuşi, imediat am simţit un oftat general de uşurare al celor care opriseră la intersecţie.

În timp ce aruncam o privire la maşinile în jurul meu, un şofer din dreapta mea a început să mormăie, „Mamăă, ai văzut asta?!”. Cel din stânga mi-a zis „Nu-mi vine să cred!”. Cred că noi toţi fuseserăm emoţionaţi de ce se întâmplase. Iată cum, pentru câteva momente nişte fiinţe umane au uitat de egoism şi au ieşit puţin din carcasa rece pentru a ajuta nişte oameni la nevoie.

De multe ori am reflectat la ce văzusem şi am învăţat foarte multe din acele momente. Primul lucru ar fi: „Încetineşte şi miroase trandafirii”. (Ceva ce rareori făcusem până atunci.) Făceţi-vă timp să aruncaţi o privire în jurul vostru şi să vedeţi cu adevărat ce se întâmplă în faţa voastră chiar acum. Faceţi asta şi veţi realiza că doar acest moment contează, şi mai important de-atât, acest moment vă face să vedeţi ce contează cu adevărat în viaţă.

A doua lecţie pe care am învăţat-o, este că ţelurile pe care ni le fixăm pot fi atinse prin credinţa în noi, încredere în ceilalţi, în ciudă obstacolelor ce par imposibil de trecut.

Scopul cuplului orb era să ajungă întregi de cealaltă parte a drumului. Obstacolele lor au fost opt rânduri de maşini care se pregăteau să vină înspre ei. Totuşi, fără panică sau îndoială, ei au mers înainte până şi-au atins ţinta.

Şi noi putem merge înainte către ţelurile noastre, dând la o

parte obstacolele care ne stau în cale. Trebuie doar să avem încredere în intuiţia noastră şi să acceptăm sfaturile celor mai înţelepţi.

În ultimul rând, am învăţat să apreciez cu adevărat darul meu de a vedea în interior, un dar pe care nu l-am preţuit multă vreme. Vă puteţi imagina cât de diferită ar fi lumea fără vedere? Imaginaţi-vă, pentru o clipă, că sunteţi în mijlocul unei intersecţii şi nu vedeţi nimic. Cât de des uităm darurile simple pe care ni le-a făcut viaţa!

Am plecat din intersecţia aceea aglomerată cu o mai mare înţelegere a vieţii şi o mai mare compasiune faţă de alţii. De atunci am luat hotărârea să văd viaţa aşa cum este în fiecare zi şi să-mi folosesc darurile date de Dumnezeu pentru a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi.

Făceţi-vă o favoare în timp ce treceţi prin viaţă: Încetiniţi şi vedeţi pe îndelete viaţa aşa cum este. Petreceţi un minut chiar acum, acolo unde sunteţi, şi uitaţi-vă în jurul vostru. Altfel aţi putea pierde ceva minunat.

J. Michael Thomas

DACĂ AR FI SĂ MAI TRĂIESC O DATĂ

Interviurile cu cei în vârstă şi cu cei bolnavi în ultim stadiu arată că oamenii nu regretă ce au făcut, ci ceea ce nu au apucat să facă.

Aş îndrăzni să fac mai multe greşeli data viitoare.

M-aş relaxa. Aş face exerciţii.

Aş fi mai nebun decât am fost acum.

Aş lua mai puţine lucruri în serios.

Aş profita de mai multe şanse.

Aş face mai multe călătorii.

Aş urca pe mai mulţi munţi şi aş înota în mai multe râuri.

Aş mânca, mai multă îngheţată şi mai puţină fasole.

Poate că aş intra în mai multe încurcături, dar n-ar mai exista atâtea în mintea mea.

Ştiţi, sunt una din acele persoane care trăieşte sănătos şi raţional ceas de ceas şi zi de zi.

Ah, am avut şi eu clipele mele fericite şi dacă ar fi să iau totul de la capăt, aş căuta să trăiesc mai multe clipe de-astea.

De fapt, n-aş vrea altceva decât clipe una după alta, în loc să trăiesc atâţia ani înaintea fiecărei zile.

Am fost una dintre acelea care nu pleca nicăieri fără termometru, o sticlă de apă fierbinte, un trenci şi o paraşută.

Dacă ar fi să mai trăiesc o dată, mi-aş lua mai puţine cu mine de data asta.

Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aş merge în picioarele goale de când începe primăvara şi până toamna târziu.

Aş merge la mai multe petreceri.

M-aş da în căluşei de mai multe ori.

Aş culege mai multe margarete.

Nadine Stair (85 de ani)

DOI CĂLUGĂRI

Doi călugări aflaţi în pelerinaj ajunseră la vadul unui râu. Aici văzură o fată îmbrăcată frumos, care se vedea clar că nu ştie ce să facă, pentru că râul era foarte adânc şi nu vroia să-şi ude hainele. Fără să stea prea mult pe gânduri, unul dintre călugări o luă în spate, o traversă râul şi o puse pe pământ uscat de partea cealaltă a apei.

Apoi călugării îşi continuară drumul. După vreo oră, celălalt călugăr începu să se plângă, „Desigur, nu e corect să atingi o femeie; încalci poruncile dacă ai contact apropiat cu o femeie. Cum ai putut să faci aşa un păcat?”.

Călugărul care o cărase în spate pe fată îşi continuă drumul tăcut, dar în final remarcă, „Eu am lăsat-o din spate acum o oră, tu de ce o mai porţi încă?”.

Irmgard Schloegl
Înţelepciunea maeştrilor Zen

SACHI

Curând după ce se născu fratele ei, micuţa Sachi începu să le ceară părinţilor s-o lase singură cu micuţul copilaş. Ei se temeau că, aşa cum sunt majoritatea copiilor de patru ani, s-ar putea simţi geloasă şi l-ar lovi sau zgâlţâi, aşa că au refuzat-o.

Dar ea nu arăta nici un semn de gelozie. Trata copilaşul cu blândeţe şi dorinţa de a rămâne singură cu el devenea din ce în ce mai stringentă. Aşa că s-au hotărât s-o lase.

Încântată, intră în camera copilului şi închise uşa, dar nu de tot suficient ca părinţii ei curioşi să zărească ceva şi să tragă cu urechea. Au văzut-o pe micuţa Sachi cum se îndreaptă liniştită către frăţiorul ei, îşi puse faţa alături de a lui şi îi spuse încet, „Bebe mic, spune-mi şi mie cum mai arată Dumnezeu. Eu încep să uit”.

Dan Millman

DARUL DELFINULUI

Mă aflam singură în apă la o adâmcime de 12 metri. Ştiam că n-ar fi trebuit să plec neînsoţită, dar eram o bună înnotătoare şi mi-am asumat riscul. Nu erau curenţi puternici, iar apa era atât de caldă, limpede şi incitantă. Când mi s-a pus cârcelul, mi-am dat seama într-o clipă ce prostie făcusem. Nu eram prea alarmată, dar foarte repede m-au luat şi nişte crampe în stomac. Am încercat să-mi desfac centura de la brâu, dar durerea era atât de mare încât n-am putut să desfac catarama. Mă scufundam şi teama mă cuprindea, incapabilă să mai fac vreo mişcare. Mă uitam la ceas şi ştiam că mai aveam puţin timp până când rezevorul meu va rămâne fără aer. Am încercat să-mi masez abdomenul. Din cauza costumului prea strâmt nu puteam să apuc muşchiul care avea cârcei.

Mă gândeam,,,Nu se poate una ca asta! Mai am multe de făcut”. Nu puteam să mor aşa fără ca nimeni să ştie ce s-a întâmplat cu mine. Am început să strig în închipuire, „Cineva, ceva, să mă ajute!”.

Nu eram pregătită pentru ce se întâmpla. Brusc am simţit ceva care mi se băgă la subraţ. „Vai, Doamne, nu, rechini!” Eram disperată şi îngrozită. Dar braţul meu era ridicat cu putere. În câmpul meu vizual apăru un ochi - cel mai minunat ochi pe care mi-l pot imagina. Pot să jur că zâmbea. Era ochiul unui delfin mare. Uitându-mă la el am ştiut că sunt în siguranţă.

Mă ducea în sus din ce în ce mai repede, în timp ce eu mă ţineam de aripioara lui dorsală. M-am relaxat în această îmbrăţişare, simţindu-mă eliberată. Animalul acela îmi transmitea siguranţă, şi mă vindeca în drumul nostru spre suprafaţa apei. Crampele de la stomac încetaseră, mă relaxasem şi simţeam cu putere că mă vindecă. După ce am ajuns la suprafaţă, am mers aşa împreună până la mal. Apa era atât de mică acolo, încât mi-a fost teamă pentru el şi l-am împins unde era mai adânc, dar el stătea şi mă privea ca şi când el ar fi vrut să vadă dacă sunt bine.

Parcă eram în altă lume. Mi-am scos tubul de oxigen, mi-am dat costumul jos, şi în pielea goală m-am întors în ocean la delfinul meu. Mă simţeam uşoară, liberă, plină de viaţă şi tot ce doream era

să mă bucur de soare şi aer în libertate. Delfinul m-a luat din nou cu el şi ne-am jucat mult timp împreună. În depărtare, fraţii lui îl aşteptau.

După un timp m-a adus înapoi la mal. Eram obosită, aproape leşinată, dar el s-a asigurat încă o dată că am ajuns acolo unde apa era mică. Apoi s-a întors pe o parte şi m-a privit din nou cu ochiul lui blând. Am stat aşa câteva secunde care părură ore, aproape ca în transă, cu un şirag de gânduri trecând peste mine. A scos un singur sunet şi a plecat să se alăture celorlalţi. Şi s-au dus cu toţii.

Elisabeth Gawain

ATINGEREA MÂINII DE MAESTRU

Strigând şi lovind cu ciocănelul de lemn, licitatorul
Se gândi că nu prea merită efortul
Să-şi piardă timpul cu vechea vioară,
Dar continua s-o ţină în braţe zâmbind.
„Ce licitez eu, oameni buni”, striga el,
„Hai, care este primul?”
„Un dolar, un dolar, apoi doi. Doar doi?”
„Doi dolari, dar care dă trei?”
„Trei dolari, o dată; trei dolari, de două ori”;
„Mergem spre trei”... Dar nu,
Din fundul camerei, un bărbat cu părul cărunt
Veni în faţă şi luă arcuşul,
Apoi, ştergând praful de pe vechea vioară,
Şi întinzându-i corzile slăbite,
Cântă o melodie dulce şi pură
Aşa cum numai îngerii cântă.

Melodia se opri, iar licitatorul
Cu o voce înceată şi joasă,
Spuse: Cât licitez eu, oameni buni pentru vioara veche
Şi o ridică împreună cu arcuşul.
„O mie de dolari, care dă două?”
„Două mii! Care dă trei?”
„Trei mii o dată; trei mii de două ori;
Şi gata s-a adjudecat”, mai spuse el.
Oamenii se veseliră, dar unii au strigat:
„ Noi nu prea înţelegem”.
„Ce i-a schimbat valoarea?” Dulce veni şi replica:
„Atingerea mâinii de maestru”.
Şi uite aşa şi omul cu viaţa dezacordată,
Lovit şi împovărat de păcat,
Este scos ieftin la licitaţie în faţa mulţimii necugetate,
Precum vioara de care am vorbit.
O „mizerie de vase”, un pahar de vin;
Un joc - şi el merge mai departe.

Se duce „o dată” şi de „două ori”,
Se duce şi este aproape dus.
Dar vine Maestrul şi mulţimea cea proastă
N-o să înţeleagă niciodată
Cât face un suflet şi ce mult a însemnat
Atingerea divină a Maestrului.

Myra B. Welch